MARY ANN PHILLIPS

Iarna trandafirilor albi

ALCRIS

Traducerea şi adaptarea în limba română de IOANA PATRICHI

Capitolul 1

Aeroportul din Londra părea cenuşiu si destul de prăpădit faţă de explozia de culoare şi vitalitate a celui din Kuala Lumpur; lipsit total de farmecul exotic al acestuia din urmă, era tot atât de rece şi de străin cum i se păruse Malaiezia cu şase ani în urmă, se gândi Julie nefericită, înfăşurându-se mai strâns în haina de zibelină pe care o cumpărase la sfatul Barbarei, pentru călătoria spre casă.

Si totuşi, Londra nu mai era „acasă“. Acasă însemna locuinţa cu un etaj de pe ţărmul Mării Chinei de Sud. Deşi prima dată când o văzuse

crezuse că-i va fi o tortură să locuiască acolo şi că va urî tot ce ţinea de noua ei viaţă, timpul şi afecţiunea o transformaseră în singurul ei cămin adevărat; pe măsură ce Londra intra în ceaţa unui trecut pe care, din fericire, începea să-l uite.

Acum, însă, se întorcea în Anglia şi trebuia să accepte că vila din Rhatoon nu mai era refugiul de altădată. Nu

depindea decât de ea să se adapteze cât mai repede noii situaţii, astfel încât Emma să nu sufere prea mult.

- La revedere, Emma, spuse stewardesa care părea s-o simpatizeze în mod deosebit, şi mulţumesc pentru ajutorul dat. Nu ştiu cum m-aş fi descurcat fără tine.

- Chiar am fost de ajutor? Mama spune că mai mult am încurcat.

- Dimpotrivă, cine-ar fi distribuit toate revistele dacă n-ai fi fost acolo?

- Vă mulţumesc pentru faptul că i-aţi permis s-ajute; astfel, călătoria i s-a părut mai uşor de suportat.

- Compania ei ne-a făcut plăcere, doamnă Pemberton.

- Mulţumesc încă o dată. Ia-ţi rămas-bun, draga mea, de la domnişoara Forrest.

Stewardesa fusese foarte amabilă cu Emma, dar aşa erau majoritatea oamenilor faţă de ea. Era un copil care atrăgea atenţia oriunde mergea. N-avea o figură tipică de copil cu obrajii îmbujoraţi - dimpotrivă, era palidă şi-avea părul

negru foarte drept, dar, cu toate acestea, avea ceva deosebit, facându-se remarcată imediat. La început, acest fapt constituise un motiv de-îngrijorare pentru Julie, dar apoi, pe măsura trecerii timpului, îşi dădu seama că este pur şi simplu aerul familiei şi nu o trăsătură aparţinând în exclusivitate tatălui Emmei.

Si-au recuperat bagajele, li s-au verificat paşapoartele şi toată lumea se arătase extrem de prietenoasă şi politicoasă cu tânăra atrăgătoare ce călătorea împreună

cu fetiţa ei în vârstă de cinci ani. Dincolo de un perete de sticlă, un grup de oameni aşteptau nerăbdători. Brusc, Juliei i se făcu teamă. Evită chiar şi să privească în acea direcţie - ar fi vrut să amâne momentul întâlnirii cu familia lui Michael.

- Unde e bunica? O vezi, mamă?

Abia atunci privi şi ea curioasă spre sala de aşteptare.

- încă nu.

- Dar ai spus că vine să ne aştepte. Trebuie să fie acolo, alături de ceilalţi oameni.

- Cred că da. Vino, vom merge să vedem.

Lucy Pemberton, mama lui Michael, spusese că va veni să le întâmpine la aeroport, dar nu te puteai baza niciodată pe promisiunile ei, aşa că Julie nu se miră nevăzând-o.

Dacă evenimentele din ultimele trei luni n-ar fi fost deja traumatice, creându-i un gol în inimă, poate c-ar fi durut-o că soacra ei nu vine s-o

întâmpine după o absenţă de şase ani.

- Nu-i aici! anunţă Emma dezamăgită. De ce n-a venit, aşa cum a promis?

- Nu te necăji. Poate că e pe drum. N-ai idee ce aglomeraţie e aici şi cât de greu se circulă; o fi reţinută într-un blocaj de circulaţie, doar ştii ce-nseamnă asta.

- Da, dar ar fi putut pleca din timp, nu crezi?

- Nu ştiu, draga mea. Ce-ar fi să intrăm în restaurant şi să bei o Coca? Până vine bunica; de fapt, aş putea să-i telefonez de acolo.

- Si dacă vine cât noi suntem înăuntru?

- Dacă ne aşezăm lângă fereastră, nu se poate să n-o vedem.

Deodată, simţi că-şi pierde răbdarea. Nu era mare lucru dacă Lucy venea la timp, doar îşi putea da seama cât de obosite erau după o astfel de călătorie. Dar dacă Lucy uitase? N-ar fi fost imposibil - putea fi după-amiaza ei de bridge sau de golf, sau cine ştie ce alt eveniment monden faţă de care venirea lor ar fi trecut neobservată.

In definitiv, n-o plăcuse niciodată pe Julie şi n-ascunsese niciodată acest fapt. N-ar fi vrut pentru nimic în lume ca unul din iubiţii ei fii s-o ia de soţie şi când acest lucru s-a întâmplat, Michael a uşurat mult situaţia acceptând numirea în Rhatoon.

Sigur, acum era şi Emma. Cu trei ani în urmă, când Michael o adusese în Anglia, povestise că mama lui făcuse o pasiune pentru copil, dar

poate lucrurile se schimbaseră acum.

- Oricum, nu putem rămâne aici. Vino, scumpa mea, şi mie mi-ar prinde bine un ceai.

- Julie!

Acea voce puternică o făcu să tresară; deşi împotriva voinţei, trebuia să se întoarcă spre bărbatul care vorbise. Categoric, nu era un moment potrivit pentru o întâlnire cu Robert Pemberton, tocmai acum când era obosită, neliniştită şi absurd de vulnerabilă, după toţi aceşti ani.

Inalt şi suplu, cu părul la fel de negru şi de drept ca al Emmei, ajungându-i până la gulerul costumului

scump din piele de căprioară, dădea impresia de putere şi de o extraordinară siguranţă de sine. Nu era un bărbat frumos, tot aşa cum nu fusese nici fratele lui, dar avea un farmec în faţa căruia orice alt bărbat, chiar cu trăsături fizice mai frumoase, părea total şters şi insipid. Părea neschimbat - poate doar ochii erau mai afundaţi în orbite. O privi cu un uşor aer de dispreţ şi un zâmbet forţat.

- Bună, Robert. Ce mai faci?

Ii strânse mâna cu un gest rece şi detaşat. întotdeauna o făcuse să se simtă stânjenită de privirea lui îndrăzneaţă, dar de data aceasta Julie se străduia să rămână calmă - nu mai era o fetişcană, ci o femeie văduvă cu un copil de cinci ani. Nu trebuia să se mai gândească la ceea ce-a

fost în trecut. Trebuia să trăiască numai în prezent şi să se gândească doar la viitor - la viitorul Emmei.

- Bine, mulţumesc. Dar tu?

- Si eu, răspunse ea încercând să-şi creeze o mască de calm şi indiferenţă în spatele căreia să se ascundă ca un hoţ de justiţie.

Robert o privi gânditor câteva clipe, ca şi cum ar fi vrut să amintească de Michael, apoi renunţă şi se adresă fetiţei.

- Bună, Emma. îţi aminteşti de mine?

- Nu... Dar semeni puţin cu tata, aşa că presupun că eşti unchiul Robert.

- Aşa e. Toată răceala pe care-o arătase faţă de Julie se topi în zâmbetul larg adresat fetiţei. Cine ţi-a spus că semăn cu tatăl tău?
- Mama.
- înţeleg. Si merit un sărut?
- Bine, se învoi ea după o scurtă ezitare. Dar de ce-ai întârziat? Si unde e bunica?
- Bunica n-a putut veni; nu se simte bine.

Julie îl privea cum indica hamalului ce să facă, unde să ducă bagajele... mereu cu acea încredere în sine care venea din obişnuinţa de a da ordine, cu aroganţa de a nu oferi nici un fel de explicaţii.

- Să mergem. Sunt cu maşina. Putem discuta pe drum.
- E totul în regulă? întrebă Emma luând-o pe Julie de mână.

- Cred că da, răspunse Julie, zâmbind la gândul că era imposibil ca Robert care mergea în faţa lor, să nu le audă. în curând vom putea face o baie. Arăţi obosită.
- E palpitant, totuşi, nu-i aşa? Suntem aici, în Londra. Crezi că bunica se va simţi mai bine mâine?
- Nu ştiu, răspunse Julie, conştientă de gestul de ezitare al lui Robert, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, apoi s-ar fi răzgândit.

Maşina lui Robert era un Aston Martin gri deschis, puternică şi strălucitoare ca însuşi posesorul ei - cu totul diferită de Jaguarul tip E pe care-l avea cu şase ani în urmă, se gândi Julie.

- Maşina asta e super! exclamă Emma entuziasmată, urcând în spate şi trântindu-se pe perna moale a banchetei.
- Da.

Robert se aşezase la volan şi coapsa lui era doar la câţiva centimetri de a ei. Conştientizarea acestei apropieri pe care cea mai mică mişcare ar fi putut-o transforma în atingere, îi trezi Juliei un val de amintiri pe care le crezuse uitate.

Dar, se putea uita, de fapt? Poate c-ar fi fost mai bine spus că mintea acoperea cu văluri tot ce vroia să uite şi, atât timp cât vălurile nu erau îndepărtate, te puteai amăgi cu gândul acelei iluzorii uitări.

- Sper că mama ta nu are nimic grav, spuse ea mai mult pentru liniştea Emmei.
- O răceala, atâta tot.

- Unde ne duci unchiule Robert?
- Mergem în oraş, Emma. Acolo locuiesc eu - am un apartament. Eşti curioasă să-l vezi?
- Unde e mama ta? întrebă Julie, întorcându-se repede spre el.
- Nu e cazul să te alarmezi, Julie. Ne aşteaptă acasă.
- Nu mă alarmez. Ura totuşi starea de tensiune pe care i-o provoca în mod intenţionat.
- Vrei să spui că bunica ne aşteaptă la tine acasă?
- Exact; abia aşteaptă să te vadă.

Tonul cu care Robert îi vorbea Emmei era complet diferit faţă de cel cu care i se adresa ei. Era normal, după

tot ce se întâmplase. Poate că, totuşi, i-ar fi fost mai uşor de suportat un acces de furie din partea lui, decât această politeţe formală, atât de rece.

- Mama ta locuieşte la tine? îndrăzni ea în cele din urmă; trebuia să întrebe.

- Nu, nu mai locuieşte în Richmond, cum probabil ştii, dar are un apartament în oraş.

- înţeleg. De fapt, altceva o interesa: dacă urma să locuiască împreună cu Lucy, aşa cum dedusese din scrisori, un apartament în oraş nu era chiar locul pe care l-ar fi ales pentru Emma. După libertatea de care se bucurase dincolo, îi va fi foarte greu să se adapteze noilor condiţii.

Nici Robert nu uşura cu nimic situaţia, lăsând-o s-aştepte aşa, să vadă ce se-ntâmplă cu ele, fără să-i dea nici un indiciu. Si încă nu pomenise

nimic de Michael! Poate din cauza prezenţei Emmei. Sau dintr-un alt motiv? Trebuia să-şi dea seama că, în cele trei luni cât trecuseră, au fost nevoite amândouă s-accepte şi să se-mpace în cele din urmă cu acel crud adevăr. Totuşi, nu ea era cea care s-aducă în discuţie acest subiect.

- Voi putea vedea Palatul Buckingham de la fereastra camerei mele?

- Draga mea, Londra nu e ca Rhatoon; sunt o mulţime de clădiri şi zgârie-nori.

- Si-atunci, ce-am să văd de la fereastră? Marea?

- Nu, nu marea, probabil alte case.

- Nu mai dezamăgi copilul înainte de a vedea unde va locui. De fapt, se adresă el de data aceasta Emmei, vei vedea Palatul de la fereastră.

- Adevărat? Cât de sus e apartamentul?

- Foarte sus - de fapt, la ultimul etaj al unui zgârie- nori.

- Oh! Si cum se ajunge acolo? Se urcă pe o mulţime de scări în spirală, ca la pagode?

- Sunt lifturi, interveni Julie.

- Lifturi electrice: apeşi pe un buton şi ajungi la etajul dorit.

Julie îşi dădu seama cât de aproape era Robert de a câştiga afecţiunea Emmei. N-ar fi vrut asta; poate că era o dovadă de egoism din partea ei, dar nu accepta aşa ceva, cel puţin nu acum. Nu acum, când Michael murise.

De ce-a trebuit să moară? Universul lor părea atât de sigur şi de liniştit şi acum totul se

prăbuşise.

- Si dacă se defectează? Sau, dacă nu e electricitate?

- Există scări pentru situaţii de urgenţă, dar n-aş vrea să fiu nevoit să le folosesc. Cât despre picioruşele tale, oricum s-ar toci înainte de-a ajunge la ultimul etaj.

Emma râse, iar Julie încercă să se concentreze asupra a ceea ce vedea pe fereastra maşinii. Oraşul se schimbase mult, iar în privinţa autostrăzilor, se îndoia că va avea curajul să se aventureze singură cu maşina. De fapt. poate că nici nu va avea posibilitatea să-şi cumpere maşină. Michael lăsase toate acţiunile sale familiei şi

micul venit care-i revenea după ce lucrase ca secretară abia îi va ajunge pentru a se întreţine; nu vroia să se îndatoreze faţă de familia Pemberton.

Când ajunseră în centrul Londrei, începu să recunoască locurile: străzi şi clădiri se profilau în jurul ei cu o familiaritate dureroasă. Trecând pe lângă strada unde erau birourile Companiei de Construcţii Pemberton, îşi aminti de prima ei zi de lucru acolo, ca dactilografă. Apoi, promovase până când ajunsese secretara lui Vincent Harney prin care fusese prezentată preşedintelui companiei, Robert Pemberton. îşi simţi din nou nervii încordaţi - situaţia clasică, se gândi ea cu amărăciune; cadrul romantic ideal. şi cât de catastrofal s-a terminat totul!

Robert opri maşina într-o piaţetă liniştită în faţa unui bloc imens, absolut impunător. Din spatele uşilor turnante din sticlă, veni imediat portarul, recunoscând maşina lui Robert.

- Bună ziua, domnule. Vă pot ajuta la bagaje?

- Mulţumesc Norris, mă descurc. Cumnata mea şi fetiţa ei vor sta la mine câteva zile, explică el, observând privirea curioasă a acestuia. Tocmai s-au întors din Malaiezia.

Ochii Juliei se măriră de surprindere la aflarea neaşteptată a veştii. Vor sta cu Robert. Nu putea spune nimic de faţă cu Norris, aşa că se mulţumi să-i arunce lui Robert o privire pătrunzătoare. Acesta păru total indiferent faţă de reacţia ei şi, luând valizele, le invită înăuntru.

Julie o luă pe Emma de mână şi urcă treptele, indignată. Ce-nseamnă povestea asta? De ce să locuiască la el? In scrisori, Lucy spusese că vor sta la ea, că şi aşa se simţea singură, acum când Robert avea casa lui şi că le va primi cu toată inima. Sigur că fusese oarecum sceptică; dar nu-şi putea închipui că soacra ei îşi schimbase chiar atât de radical atitudinea faţă de ea. Dar chiar şi aşa fiind, nu se-ndoise de aranjamentul hotărât.

- De ce trebuie să stăm la tine, Robert? întrebă ea totuşi în lift. Am înţeles din scrisorile mamei tale că urma să stăm la ea.

- Si tu, acum, Julie! Hei, Emma, cum ţi se pare?

- Durează mult s-ajungem sus?

- Nu, câteva secunde. Uită-te la becul roşu

care se-aprinde în spatele fiecărei cifre.

- Ah, da! Uite, mami, aproape am ajuns. Ce gol în stomac simt!

Imediat, liftul se opri şi păşiră într-un hol cu mochetă groasă. Erau doar două uşi pe palier, dintre care una era categoric o uşă de serviciu: însemna că apartamentul lui Robert era enorm.

Când ajunseră în faţa apartamentului, uşa se deschise şi un bărbat de vârstă mijlocie, cu păr cărunt şi mustaţă de culoarea ghimberului, îmbrăcat complet în negru, îi întâmpină.

- El este Halbird, Julie; mă însoţeşte pretutindeni, rezolvă orice, e un fel de factotum.

- Bună ziua, Halbird.
- Bună ziua, doamnă. Si tu, domnişoară. sper c-ai avut o călătorie plăcută, deşi aţi ajuns pe-o vreme îngrozitoare.
- îngrozitoare! repetă Julie, ca un ecou.
- De ce nu e şi mustaţa căruntă, ca părul?
- Emma! strigă Julie îngrozită, în timp ce Halbird şi Robert se amuzau copios.
- Nu ştiu, domnişoară. Poate că îngheţul n-a ajuns până acolo.
- Cum adică?
- Lasă discuţia pe altădată. Acum, vino, te-aşteaptă bunica. Dar nu chiar atât de mult încât să fi venit până la uşă măcar, se gândi Julie, apoi se mustră pentru răutatea ei.
- Intră, o invită Robert cu răceală.
- După tine, Robert, este casa ta.

O privi dur, apoi, fără a spune un cuvânt, o luă

pe Emma de mână şi intră în încăperea enormă unde, pe o canapea joasă lângă fereastră, stătea mama lui.
In timp ce soacra ei o îmbrăţişa cu căldură pe Emma, mirându-se cât de mult crescuse, Julie rămase la mică distanţă în spatele acesteia, cu o uşoară ezitare, simţindu-se ridicol de vulnerabilă. îşi amintea clar când fusese prezentată prima oară lui Lucy Pemberton - de fapt când Robert o prezentase; ştiuse din prima clipă că nici o fată nu se va ridica vreodată la înălţimea pretenţiilor pe care Lucy Pemberton le avea pentru fiii ei.

Ţinând-o strâns la piept pe Emma, Lucy întinse o mână spre Julie.

- Julie, draga mea, te rog să mă scuzi! Dar este atât de minunat s-o revăd pe Emma şi. după. după tot ce s-a întâmplat.

- Si eu mă bucur să te revăd, Lucy, spuse Julie sărutând-o. Abia apoi îşi dădu seama că Lucy nu spusese că se bucură s-o revadă pe ea, dar alungă imediat din minte astfel de gânduri şi se aşeză pe canapea, lângă soacra ei.

- îmi cer scuze că n-am venit la aeroport, dar am fost foarte răcită şi Robert a insistat să rămân acasă.

- Foarte bine c-ai rămas. Acum te simţi mai bine?

- Mult mai bine. Robert, dragul meu, vrei să-l rogi pe Halbird să ne aducă un ceai? Ah, avem atât de multe să ne spunem! exclamă ea brusc, îmbrăţişând-o pe Emma. Trebuie să ne

cunoaştem bine, nu-i aşa, Emma?

- Locuieşti aici, bunico? întrebă Emma, fascinată de luxul care o înconjura.

- Nu, draga mea, eu locuiesc într-un apartament mult mai mic, îl vei vedea curând. Dar unchiul Robert primeşte oaspeţi aici, de aceea trebuie să aibă la dispoziţie un spaţiu mare.

Julie simţea că-şi pierde răbdarea. Nimeni nu-i spunea ce se petrece. De ce veniseră aici? De ce nu stăteau la Lucy, cum fusese aranjat? De ce nu spunea Lucy nimic? Când aveau de gând să vorbească - să vorbească despre lucruri cu adevărat importante?! De exemplu, despre moartea lui Michael!

Capitolul 2

Emma dormea, iar Julie se schimba pentru cină. După ceaiul pregătit de Halbird, însoţit de o mulţime de sandvişuri şi prăjituri, Emmei i se făcuse imediat somn şi mersese la culcare fără nici un protest.

Camera Emmei şi a Juliei erau legate prin baia comună; camera Emmei, mai mică, avea covorul şi draperiile în nuanţe de albastru, iar a Juliei avea covorul alb şi draperiile şi husele, violet.

Julie se privi critic în oglindă în timp ce-şi peria părul. Se schimbase mult? Arăta mult îmbătrânită? Oare lui Robert îi părea diferită?

Oftă. Ce mai conta părerea lui Robert? Deşi nu se spusese nimic, ştia că şederea lor doar

pentru câteva zile acolo era oarecum determinată de neîncrederea lui Lucy. Nici ea nu intenţiona să rămână în apartamentul lui mai mult decât era absolut necesar, chiar dacă aceasta ar fi însemnat să-şi ia un serviciu şi să-şi găsească o altă locuinţă.

Se examină şi mai atent în oglindă. Avea cearcăne - se cunoştea că nu doarme bine. Dar şi aşa n-avea nici o importanţă, pentru că nimănui aici nu-i păsa cum arată; Lucy o accepta numai pentru că exista Emma, iar Robert....

Simţi un fior de teamă. Nu, nu se va mai gândi la trecut. Se va gândi doar la prezent. La naiba, cu restul!

Se ridică şi merse în salon, atrasă de aroma de cafea ce se simţea în încăpere - acea încăpere imensă care reuşea totuşi să creeze o atmosferă plăcută, caldă şi intimă. Tresări auzind uşa închizându-se şi, întorcându-şi privirea de la fereastră, îl văzu pe Robert.

- Ce bei? întrebă el, pregătindu-şi un whisky.
- Gin cu apă tonică, te rog. Nu-mi spui de ce ne-ai adus aici?
- Are importanţă? Te asigur că nu din motive egoiste.
- Ce să înţeleg?
- Exact ceea ce spun. Mama nu vă poate găzdui acum şi, în calitate de văduvă a lui Michael, eşti binevenită aici.
- Nu pari prea entuziasmat.
- Nu? îmi pare rău.

- Nu-ţi pare rău deloc, izbucni ea, ca apoi să regrete imediat. Ceea ce nu înţeleg este de ce mama ta s-a oferit să ne cheme, pe mine şi pe Emma, să locuim la ea, din moment ce nu intenţiona să facă acest lucru.
- Ai fi venit dac-ai fi ştiut că îţi ofer un cămin?
- Sigur că nu.
- Si-atunci.

- Vrei să spui c-am fost adusă înşelându-mi-se buna credinţă?
- Nu mai dramatiza, Julie. Trebuia să fii adusă înapoi aici. Era singura modalitate.
- De ce trebuia? Mama ta nu m-a vrut niciodată cât. cât a trăit Michael. De ce m-ar vrea acum, când Michael nu mai e?
- Mama se-mbracă pentru cină. N-avem mult timp la dispoziţie. Aş vrea să-mi povesteşti ce s-a întâmplat - înainte ca ea să vină.
- în legătură cu moartea lui Michael?
- Fireşte.
- De ce „fireşte“? Nu te-ai arătat prea interesat până acum.
- Nu vreau să pierd timpul certându-mă cu tine, Julie, spuse el, bombănind după. Spune-mi ce s-a întâmplat. Doar nu putem discuta asta faţă de Emma, iar mama suferă prea mult pentru a putea avea o discuţie coerentă faţă de ea.
- Si eu nu sufăr, bineînţeles; nu mi-a fost decât soţ.

Cu toţi muşchii încordaţi, Robert îşi luă un trabuc şi-l aprinse nervos, abia stăpânindu-şi o izbucnire

violentă.

- Ce vrei să-ţi spun, Julie? Vrei s-auzi tot felul de platitudini din partea mea? Mă-ndoiesc. Am şti imediat amândoi că sunt lipsite de sinceritate. Dar, indiferent ce crezi, mi-am iubit fratele şi vreau să ştiu cum a murit. Acum, vrei să-mi povesteşti?

Julie se-ntoarse cu spatele la el, nesuportând să-l privească în timp ce vorbea despre acel subiect care era încă o rană deschisă în sufletul ei.

- Ai citit buletinele medicale; n-ai venit să-l vezi.

- Nu. Acum regret amarnic.

- Regreţi, într-adevăr? Ei bine, nu ştiu ce altceva să-ţi spun. N-am ştiut de prima criză, dacă te interesează. Michael nu i-a permis medicului să spună nimănui. Credeam că e suprasolicitat, obosit. N-am bănuit că inima lui nu suporta acea căldură. E-adevărat, se-ngrăşase, bea destul de mult, dar nu era nimic neobişnuit în asta. Cred că nici el n-a luat-o prea în serios. Dar, la a doua criză, la atât de scurt timp după prima, n-a mai avut puterea de a rezista. Vocea i se frânse, copleşită de durere. Michael fusese atât de tânăr, de bun; nu merita să moară.

- înţeleg, spuse Robert pregătindu-şi încă un pahar cu whisky. A suferit mult înainte să moară?

- Nu. Medicamentele prescrise îl menţineau într-o stare de letargie. Câteodată, nici pe mine nu mă cunoştea. Totuşi, cred că bănuia că nu

mai exista nici o speranţă.

- Ar fi trebuit să mă chemi. Stiai c-aş fi venit, dac-aş fi ştiut. dac-aş fi bănuit.

- Nu m-a lăsat să chem pe nimeni; nu ştiu de ce, dar n-am putut trece peste voinţa lui.

- Aş fi venit la înmormântare, dar n-am fost în ţară când a sosit telegrama şi acolo totul s-a făcut mult mai rapid decât s-ar fi făcut aici.

- Da. Termină de băut ginul şi se depărtă cât mai mult de el. Mai vrei să ştii ceva?

- Eşti atât de indiferentă?

-Indiferentă! Dumnezeule, crezi că sunt indiferentă?

- Nu eşti? Nu văd nici o lacrimă în ochii aceia verzi atât de limpezi.

- E oribil din partea ta să spui aşa ceva.

- De ce? Mă-nşel? Eşti chiar văduva neconsolată?

- Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa? Nu eu am vrut să vin aici! Nu eu am cerut să fiu sub tutela puternicilor Pemberton! Nu vreau nimic de la nici unul din voi - cu atât mai puţin de la tine!

- Da, Julie, arată-ţi adevăratul caracter, spuse el printre dinţi, pălind. Arată ce ticăloasă egoistă eşti!

Julie făcu un pas spre el, hotărâtă să-l pălmuiască, dar chiar în acea clipă se deschise uşa şi intră Lucy, îmbrăcată cu o rochie lungă neagră din dantelă şi purtând la gât un colier de

perle. Nu arăta cei aproape şaizeci de ani pe care-i avea şi privind-o, Juliei îi veni greu să creadă că nu se simţise suficient de bine pentru a le aştepta la aeroport. Oricum, n-avea rost să se mai supere acum. în câteva zile, maximum o săptămână, îşi va găsi o locuinţă şi atunci se va elibera definitiv de această familie!

- Bună! încă mai eşti aici, Robert? Credeam că întâlnirea ta era la şapte şi jumătate. E deja târziu.

- Nu-i nici o grabă, mamă.
- Nu sunt sigură dacă Pamela ar fi de acord cu tine, dragul meu. Trebuie să faci cunoştinţă cu Pamela, Julie; Pamela Hillingdon - poate ai auzit de această familie. Robert şi cu ea se vor căsători în primăvară.
- Da, într-adevăr, dar nu ştiu dacă voi avea această ocazie, având în vedere că frecventăm cercuri diferite.
- Nu-nţeleg ce vrei să spui, Julie, spuse Robert indiferent, chiar pe punctul de a ieşi din cameră.
- Sper că nu vei face greutăţi, Julie.
- Chiar, Julie, ce vrei să spui?
- E evident. Emma şi cu mine nu putem locui aici. în câteva zile, intenţionez să-mi găsesc ceva de lucru şi o locuinţă.
- Cum? Lucy îşi duse mâna tremurând' la tâmplă şi se prăbuşi pe cel mai apropiat scaun.

Cred că nu vorbeşti serios, Julie?

- Seriozitatea ei nu prea are importanţă acum. Nu cunoaşte toate datele.

- Ce anume? întrebă Julie, împreunându-şi mâinile, temătoare.

- Nu i-ai spus?

- Ce trebuie să mi se comunice? Există vreun motiv pentru care să nu am voie să fac ce doresc? Pentru că dacă există, îl voi combate.

- Julie, te rog, nu ne face dificultăţi. Nu vrem decât ceea ce e mai bine pentru. tine şi pentru Emma.

- Nu vreau să te reţin, Robert. Spune ce este de spus şi pe urmă du-te la întâlnire.

După străfulgerarea din privirea lui, Julie îşi dădu seama că, dacă ar fi rămas singuri, şi-ar fi spus lucruri pe care apoi cu siguranţă le-ar fi regretat, deşi era puţin probabil ca Robert să regrete vreodată ceva.

- Michael a lăsat un testament, începu el în cele din urmă.

- Stiu; a lăsat familiei voastre toată acţiunile lui din cadrul companiei. Dar n-am nevoie de nimic.

- Nu vorbi prostii! izbucni Robert iritat, turnându-şi din nou whisky în pahar.

- Nu ne putem păstra calmul? interveni Lucy.

- Foarte bine, voi încerca să fiu cât mai succint. Michael şi-a lăsat acţiunile din cadrul companiei în păstrarea familiei noastre până

când Emma va împlini douăzeci şi unu de ani. Până atunci, este sub tutela mea.

- Nu se poate!

- Ba da. Si te sfătuiesc să nu încerci nici o acţiune juridică de contestare.

Julie se sprijini de spătarul scaunului, nu putea crede că era adevărat. De ce să fi făcut Michael un astfel de testament? Fără să ştie. fără să ştie.

- Dumnezeule, Robert, o să leşine, o auzi pe Lucy ca prin vis, apoi se simţi aşezată pe un fotoliu, fără a avea puterea de a da la o parte braţele puternice ale lui Robert.

Imediat ce senzaţia de ameţeală trecu puţin şi deschise ochii, îl văzu pe Robert întinzându-i un pahar în care turnase un lichid de culoarea chihlimbarului.

- Bea asta; te va face să te simţi mai bine.
- Nimic nu mă poate face să mă simt mai bine. Ia-l.
- Nu te comporta prosteşte, spuse Robert împingând paharul în mâna ei, aproape forţând-o să-l ia ca să nu se verse pe rochie.

Julie rămase privind în gol, tremurând, incapabilă de a cuprinde cu mintea ceea ce tocmai auzise.

- Du-te, Robert; mă descurc singură, îl asigură Lucy, deşi părea agitată şi speriată.
- Eşti sigură?
- Da. Julie trebuie să-nţeleagă în ce postură se află. în calitate de văduvă a lui Michael.
- încetează de-a mai vorbi despre mine ca şi

când nici nu m-aş afla aici.

- Eşti în stare să discuţi în mod raţional şi să fii rezonabilă? întrebă Robert, privind-o cu răceală.

- Cum pot să fiu rezonabilă? Emma e copilul meu.

- Dar mie-mi revine responsabilitatea pentru ea.

- Oare ce l-a putut determina pe Michael să facă aşa ceva? se tângui Julie, cu inima frântă de durere.

- Nu te mai lamenta. Fiul meu şi-a dat seama că, în cazul în care se-ntâmplă ceva cu el, persoana cea mai în măsură să-i crească fiica este fratele lui.

- Bine, dar eu sunt mama ei!

- Da, dar fără noi, ce i-ai putea oferi? N-ai avut niciodată nimic..

-Nu banii sunt totul.

-N-am spus nimic despre bani.

-Nu, dar la asta te-ai gândit, nu-i aşa?

-Este vorba de alte calităţi.

-Adică?

- Pentru Dumnezeu! interveni Robert. încetaţi cu această discuţie! Nu mai contează motivul pentru care Michael a hotărât aşa. Decizia e luată şi trebuie să găsim calea cea mai potrivită pentru a o duce la îndeplinire.

-Nu mă interesează să găsesc nici o cale, strigă Julie trântind pe masă paharul neatins şi ridicându-se, deşi încă nesigură pe picioare.

Presupun că de-asta mi-ai scris, Lucy, să vin, nu-i aşa? Ştiai că dacă mi-ai fi spus adevărul, n-aş fi fost de acord.

- E-adevărat că mama ţi-a scris aşa pentru a-ţi uşura situaţia, dar, indiferent dacă-ţi place sau nu, există acest testament şi va fi respectat.

-Aş putea să-l contest.

- Da, ai putea, dar cum fratele meu specifică faptul că trebuie ca şi tu să fii întreţinută, nu cred că vreun avocat va accepta acest caz. în definitiv, ce ai de contestat?

- Trebuie să existe o ieşire. Nu. nu se poate să fiu forţată să locuiesc aici.

- De acord. Tu poţi locui unde vrei, dar dacă doreşti să rămâi cu Emma, atunci va trebui să faci exact ceea ce vreau eu.

- Adică?

- Să rămâi aici până e gata casa de la ţară pe care am cumpărat-o; apoi poţi locui cu Emma acolo şi cu o guvernantă tânără pe care am angajat-o deja pentru ea.

- Vrei să spui. c-ai cumpărat deja casa. ai angajat deja pe cineva. toate acestea fără să mă consulţi?

- Am făcut-o în numele testamentului lui Michael.

- în curând te căsătoreşti; cum vei putea avea grijă de Emma?

- Până mă căsătoresc, am de gând să-mi petrec aproape fiecare weekend cu ea. După aceea, nu mă-ndoiesc că se va putea aranja

astfel încât să fim împreună din când în când la sfârşit de săptămână şi în vacanţă. Nu sunt absurd, Julie - nu-ţi iau fiica.

- în măsura în care nu hotărăşti altfel! Si dacă această logodnică a ta - această Pamela - nu e de acord?

- Pamela ştie deja de această responsabilitate a lui Robert. Julie, părerea mea e că te porţi extrem de nerecunoscător, de parcă Robert ar intenţiona s-o răpească pe Emma şi să-ţi interzică orice legătură cu ea; de fapt, consider că dă dovadă de foarte multă generozitate.

Julie scutură din cap neputincioasă, izbindu-se cu desperare de calmul şi detaşarea lor, ca de un zid. Nu putea face nimic şi singurul răspunzător pentru toate acestea era Michael. De ce făcuse aşa ceva? Mai ales că el era cel mai în măsură să-şi dea seama cât de îngrozitor era pentru ea să-i fie îndatorată cumva lui Robert.

în tăcerea care se lăsase pentru câteva clipe, sunetul ascuţit al telefonului îi făcu să tresară. Robert ezită puţin, apoi merse repede şi ridică receptorul.

- Da! Ah, bună, Pamela. Da, ştiu. Te rog să mă scuzi, a intervenit ceva. Au sosit, da. Stiu, ştiu. plec imediat.

- Cina este gata, doamnă, anunţă Halbird care apăru purtând un sorţ alb imens.

- Mulţumesc, Halbird. Venim în câteva minute. Cred c-ai înţeles că Robert ia cina în

oraş, se adresă ea în şoaptă Juliei. Sper că putem sta la masă în linişte, fără alte izbucniri melodramatice.

- Asta ai vrut, nu-i aşa? N-ai fost niciodată de acord să mă căsătoresc cu Michael, iar acum eşti hotărâtă să controlezi şi viaţa Emmei.

- Tot aşa cum tu ai fost hotărâtă să intri în această familie; nu l-ai putut avea pe Robert, aşa că te-ai mulţumit cu Michael.

Julie deschise gura indignată, ca pentru a spune ceva, apoi, fără a rosti nici un cuvânt, deschise uşa şi ieşi din cameră.

Rămase în picioare în mijlocul dormitorului ei, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine. Nu rezolva nimic dacă mai continua aşa. Avea nevoie de timp să se gândească, să se adapteze noilor condiţii. să încerce să salveze ceva din speranţele ei de viitor; comportându-se prosteşte, nu făcea altceva decât să distrugă orice şansă ca ea şi Emma să ducă o viaţă normală.

Avea palmele umede, fruntea transpirată. I-ar fi fost imposibil să stea la masă şi să mănânce alături de Lucy Pemberton. Sub impulsul momentului, îşi desfăcu fermoarul rochiei, intenţionând să facă un duş pentru a se răcori puţin, când, fără să mai bată la uşă, intră Robert.

- Ce naiba faci? Halbird aşteaptă să servească masa, iar eu trebuie să plec.

- Nu deranjez programul nimănui, dar oricum, n-aş putea mânca nimic.

- Pentru Dumnezeu, Julie, fii raţională. încerc să fiu cât se poate de răbdător. Si-acum, te rog - nu-ţi spun, nu-ţi impun, ci pur şi simplu te rog să mergi să mănânci împreună cu mama şi să-ncerci să te comporţi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

- Pesemne că glumeşti.

- Nu-nţelegi? Nu trebuia să se-ntâmple aşa. Dac-ai fi fost pregătită s-accepţi.

- Mila ta, Robert? Mulţumesc, n-aş putea accepta niciodată aşa ceva.

- Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, ce intenţionezi să faci? întrebă el exasperat, înaintând spre centrul camerei, după ce împinse uşa, ca apoi s-o deschidă din nou.

Julie rămase pe loc. Nu-i va îngădui s-o intimideze.

- Nu ştiu încă. Poate că va trebui s-accept planurile tale în ceea ce-o priveşte pe Emma, dar eu. n-am de gând să rămân dependentă de tine.

- Ce vrei să faci?

- îmi voi găsi ceva de lucru. Dac-ai angajat o guvernantă pentru Emma, prezenţa mea nu va mai fi imperios necesară măcar o parte din zi. Ce-ai vrea să fac, Robert?

- Să te comporţi aşa cum ar trebui să se comporte văduva lui Michael Pemberton - cu decenţa şi bună-cuviinţa cuvenite. Ce-ai făcut în toţi aceşti ani în Malaiezia? Cum îţi umpleai

timpul?

- Era altceva. Aveam un cămin, un soţ. o familie de care aveam grijă. Se-ntoarse într-o parte, nemaisuportând privirea pătrunzătoare a ochilor lui cenuşii.

- încă mai ai o familie. Doamne, Julie, continuă el, cu voce răguşită, privindu-i spatele dezgolit de rochia al cărei fermoar îl desfăcuse, de ce eşti atât de slabă? De când n-ai mai mâncat cum trebuie?

Julie se-ntoarse brusc cu faţa la el, dându-şi seama, stânjenită, că era deschisă la rochie.

- Te rog, pleacă şi lasă-mă. Sunt obosită, aş vrea să mă culc.

- Julie.

Un zgomot în spatele lor îl întrerupse şi Julie o văzu pe soacra ei stând în prag.

- Robert! încă mai eşti aici? Trebuia să fii deja plecat. Am venit să văd ce. face Julie. Vocea i se pierdu, când îi observă rochia desfăcută. Dumnezeule, ce se-ntâmplă aici?

- Nu se-ntâmplă nimic. Vă rog, plecaţi - amândoi. Nu mi-e foame; sunt foarte obosită. Nu vreau decât să fiu lăsată în pace.

- Plec, spuse Robert ieşind imediat din cameră, adresându-se mamei lui. Noapte bună.

- Noapte bună, dragul meu. înţeleg că nu-mi veţi ţine companie la cină, reluă ea, după ce Robert plecă.

- Da. E prea mult să cer să fiu lăsată în pace?

- Nu, sigur că nu. Numai să nu-ţi închipui că nu-

nţeleg.
- Ce vrei să spui?
- Trebuie să mai şi explic? întrebă ea rece, privindu-i ostentativ ţinuta. Să-l primeşti pe Robert aşa.
- El a intrat, fără să bată la uşă.
- Mă-ndoiesc. în nici un caz fiul meu n-ar intra neanunţat în dormitorul unei femei tinere.
- Pleacă. Te rog, pleacă.

Lucy ezită o clipă, apoi, încuviinţând din cap, ieşi fără să mai spună nimic.

Julie închise numaidecât uşa, rezemându-se de ea, abia reuşind să se mai ţină pe picioarele tremurânde. Cum va putea suporta totul?

Capitolul 3

A doua zi dimineaţă, Julie deschise ochii cu mare greutate, trezită de Emma care sări în patul ei. Brusc, copleşită de amintirea evenimentelor din ziua precedentă, avu tendinţa să-şi îngroape din nou faţa în pernă şi să rămână acolo, nemişcată, ca în singurul loc de refugiu posibil. Apoi, văzând chipul luminos al Emmei, ştiu că nu poate să-i strice plăcerea.

Emma era deja îmbrăcată şi era clar că existase cineva care o supraveghease, pentru că pantalonii şi puloverul pe care le purta nu erau dintre cele care fuseseră despachetate cu o seară înainte.

- E zece! De ce nu m-ai trezit mai devreme?

- Bunica a spus că eşti obosită, iar unchiul Robert că te vei simţi mai bine după un somn

prelungit.

- Asta înseamnă că ei s-au trezit.

- Bunica nu s-a îmbrăcat încă. Am luat micul dejun cu ea, în camera ei şi unchiul Robert a venit puţin mai târziu şi a întrebat ce haine port de obicei.

- înţeleg! Si te-ai spălat pe faţă şi pe dinţi?
- Da! Mi-a arătat unchiul Robert unde găsesc tot ce-mi trebuie.

Si Halbird...

- Domnul Halbird, scumpa mea.
- Da, bine, domnul Halbird mi-a despachetat lucrurile şi le-a aranjat în dulap.
- Trebuia să mă trezeşti. Acum unde sunt ceilalţi?
- Bunica se-mbracă şi unchiul Robert s-a dus să pregătească maşina. Plecăm.
- Cine?
- Unchiul Robert şi cu mine; mergem să vedem casa cea nouă.
- Eşti sigură că unchiul Robert a spus că te ia şi pe tine?
- Sigur că da! A spus că-mi arată şi Palatul Buckingham.

Julie intră la duş, dezorientată; tare mult şi-ar fi dorit să aibă capacitatea Emmei de-a se adapta cu atât de multă uşurinţă noilor condiţii, de-a accepta lucrurile aşa cum sunt, fără a căuta motive ascunse.

- Când plecaţi? o întrebă ea ieşind din baie, străduindu-se ca vocea ei să n-aibă nici o nuanţă

posesivă.
- Cred că nu peste mult timp - când eşti gata, probabil.
- Ce legătură am eu?
- Vii şi tu, nu-i aşa?

- A spus asta unchiul Robert?
- Păi, mi-a spus să vin să te trezesc şi să te-ntreb dacă vrei cafea.
- Şi? M-ai întrebat?
- Am uitat.
- Ei bine, da, vreau. Acum, fugi, vin şi eu după ce mă-mbrac.

Emma fugi spre uşă, apoi se opri, ezitând.
- îţi place aici, mami, nu-i aşa? Adică. îţi place de unchiul Robert şi de bunica şi. de toţi?
- Cum să nu? Du-te, nu-ţi mai face griji, totul e perfect.

Abia după ce se îmbrăcă, Julie se gândi la-ntrebarea ciudată a Emmei. Ce-o fi făcut-o să se-ndoiască de faptul că totul era bine? Probabil atmosfera tensionată din maşină, când s-au întors de la aeroport.

îşi pusese o pereche de pantaloni strâmţi din catifea mov şi un pulover crem şi se-ndreptă, hotărâtă, spre living. Abia acum observă holul cu tapet auriu pe care erau câteva picturi în stil impresionist francez, covorul gros albastru cu auriu, măsuţa cu încrustaţii aurii şi cele două scaune de lângă ea.

îşi adună curajul şi deschise uşa: Emma şi bunica ei stăteau pe o canapea joasă lângă fereastră, cu o carte de poveşti din care Lucy îi citea, în timp ce Halbird ştergea praful de pe rafturile pe care se afla echipamentul electronic de înaltă performanţă.

- Bună dimineaţa, doamnă Pemberton, o salută acesta, oprindu-se din treabă. V-am pregătit ceva în sufragerie.
- Nu trebuia să te deranjezi.
- Bunica îmi citeşte o poveste, spuse Emma văzând-o.
- Bună dimineaţa, Julie. Ai dormit bine?
- Da, mulţumesc. Scuză-mă, mă duc să-mi beau cafeaua.

Lucy se concentră din nou asupra cărţii, apoi ridică privirea şi i se adresă iar.

- Mă gândeam să mergem la cumpărături după- amiază. Copilul acesta e îngrozitor de prost îmbrăcat pentru iarna de aici.
- Majoritatea hainelor Emmei sunt în cuferele care vin cu vaporul.
- {tiu; au ajuns deja.
- Si unde sunt?
- La cealaltă casă. Ce rost avea să le aducem? Nu veţi sta mult aici.
- Bine, dar nici eu n-am suficiente haine la mine. nu mă descurc mai mult de câteva zile.
- Poţi să-ţi cumperi şi tu. Oricum, mă-

ndoiesc că hainele tale de acolo îţi vor fi de mare folos aici. Nu-i vorba numai de climă, care e cu totul alta, dar aici va trebui să te îmbraci distins, elegant. Si, ca văduvă a lui Michael.. îşi tamponă ochii.

Julie se-ntoarse. Nu mai suporta să spună nimic. Nici nu mai avea încredere în ea c-ar mai putea vorbi fără a provoca un alt scandal. în plus, Emma le privea îngrijorată, când pe una, când pe cealaltă, şi nu era nici locul, nici momentul potrivit pentru a discuta despre Michael. îl urmă, aşadar, pe Halbird în sufragerie, o încăpere bine luminată şi extrem de spaţioasă unde, pe masa lungă lustruită, o aşteptau cafea, chifle calde, dulceaţă, ouă.

- Nu trebuia să faci asta pentru mine, spuse ea emoţionată de gestul lui Halbird.

îi făcea bine să ştie că măcar el se bucura de venirea ei.

Deşi se afla în aceeaşi stare de spirit, îi era foame şi, după ce mâncă bine, constată că e mai pregătită să-nfrunte lumea în general şi pe Pembertoni în special.

Tocmai discuta cu Halbird despre schimbările pe care le observase în Londra, când intră Robert.

- Ei bine, spuse el direct, întrerupându-i. Eşti gata?

- Gata pentru ce?

Robert aruncă o privire plină de înţeles spre Halbird care făcu un semn discret din cap şi ieşi.

- Nu te-a anunţat Emma?

-A spus ceva. că mergi cu ea să-i arăţi noua casă.

- Exact. Fireşte, cred că şi tu vrei să-ţi vezi noul cămin.

- Ah, mulţumesc. Cât de îndatoritor din partea ta!

- Pentru Dumnezeu, Julie, nu mai putem continua aşa. Nu putem să ne purtăm civilizat măcar în faţa Emmei? M-am săturat de această ceartă continuă.

- Si eu!

- Si atunci?

- E uşor pentru tine, când totul este aşa cum vrei tu!

- încetează, Julie! Ce vrei să spui? Fac tot posibilul să fiu tolerant.

- Tolerant! Faţă de ce trebuie să fii tolerant?

- Faţă de tine! Crezi că, dac-aş fi avut de ales, aş fi acceptat vreodată această situaţie?

- Aşa a vrut mama ta.

- Dar nu eu! Crede-mă, Julie, m-am rugat la Dumnezeu să nu te mai văd niciodată!

- Sunt convinsă.

- Ah, Julie. Aşa n-ajungem nicăieri. Ce-a fost în trecut, a fost. Trebuie să acceptăm amândoi acest fapt. Iar Michael a hotărât să vă lase, pe

tine şi pe Emma, în grija mea - să ne amintim cel puţin asta.

- Cum aş putea uita?

Robert făcu un gest de neputinţă, apoi, apropiindu-se îşi puse o mână pe umărul ei, în semn de compasiune faţă de durerea pe care presupunea c-o simte. Julie, însă, se retrase, ca şi cum atingerea lui ar fi ars-o. Cu maxilarele încleştate, se depărtă imediat de ea şi ieşi din cameră.

Julie rămase acolo, tremurând. Solicitudinea lui fusese atât de neaşteptată, încât efectul asupra ei, extrem de puternic, o copleşise. îşi imaginase că va simţi o oarecare nostalgie revăzându-l pe Robert, în nici un caz acele emoţii atât de intense la fiecare apropiere a lui. iar când o atinsese. da. reacţia ei fusese aceeaşi ca întotdeauna atunci, demult. îşi duse mâinile la obrajii fierbinţi. Era o nebunie - doar nu mai era o adolescentă uşor de impresionat, ci o femeie de douăzeci şi şase de ani care fusese căsătorită timp de aproape şase ani. Cum a putut reacţiona atât de violent la un gest indiferent? Unde-i era stăpânirea de sine cu care se mândrise întotdeauna? Ce trebuie să fi gândit el despre ea?

Deodată, uşa se deschise şi apăru Emma, pe chipul căreia se aşternu imediat îngrijorarea, văzând-o.

- Ce s-a întâmplat, mami? Iar plângi pentru tati?

- Nu plâng, scumpo. mi-a intrat ceva în ochi.

- Te-aşteptăm, vii?

O urmă pe Emma în salon, unde Robert discuta cu mama lui.

- Nu-nţeleg de ce trebuie să meargă Julie. Am înţeles că te-ntâlneşti cu antreprenorii.

- Da, dar din moment ce Julie va locui acolo, nu-nţeleg de ce n-ar vedea locul. Vrei să mergi, Julie.

Julie ezită. Sigur că vroia să meargă, dar o dimineaţă petrecută în compania lui Robert putea fi un adevărat

dezastru pentru liniştea ei; pe de altă parte, o dimineaţă în compania lui Lucy ar fi putut fi chiar mai rău.

- Sigur că vreau. Dacă m-aţi fi trezit mai devreme, nu v-aş fi întârziat atât.

- Bine. Pune-ţi haina - e îngrozitor de frig.

- Si când vă-ntoarceţi? E aproape ora unsprezece. Ai spus că vrei să mergi la cumpărături.

Julie rămase uluită; doar nu ea propusese să meargă la magazine.

- Putem merge în altă zi, răspunse ea totuşi, aruncând o privire jenată spre Robert pentru a-i observa reacţia, după care îl urmă în maşină şi se urcă răsuflând uşurată. Refuza să se

gândească la ceea ce-i putea spune Lucy cu prima ocazie când se vor afla singure - nu se va mai lăsa intimidată.

încercă să adopte o atitudine detaşată, dar nu era uşor când Robert era acolo, lângă ea, atât de aproape şi totuşi atât de distant, de intangibil. Oare cum era femeia pe care mama lui părea s-o considere atât de potrivită pentru el? Era frumoasă? De cât timp o cunoştea?

într-un târziu îşi dădu seama că Robert le duce într-un rapid tur de oraş, pentru a-i arăta Emmei Palatul Buckingham, apoi Parlamentul. Când Robert acceleră din nou, îl privi întrebătoare, întrucât direcţia în care se-ndreptau îi deveni necunoscută.

-Pot să-ntreb unde mergem?

-Sigur. Destinaţia e Thorpe Hulme.

-Thorpe Hulme? N-am auzit de numele ăsta.

-Nu e un loc prea cunoscut - de fapt, e un sat.

-Acolo. e casa?

-Da.

-Şi ce te-a determinat s-alegi Thorpe Hulme?

- Când mă voi căsători, vom locui la Faruborough. Părinţii Pamelei locuiesc în Orpington şi ea vrea să fie aproape de ei, iar Thorpe Hulme este la aproximativ zece mile de Faruborough.

Aşadar, după ce Robert se va căsători, va locui la doar zece mile depărtare de ea; ideea

era insuportabilă. Brusc, tânji după pacea şi liniştea vilei din Rhatoon.

- Aş fi crezut că un apartament ar fi fost mai potrivit pentru tine, spuse ea, conştientă că se cuvenea să răspundă ceva. Ar fi fost mai aproape de serviciu. sau nu mai ai o activitate atât de intensă?

- Sigur că lucrez în continuare în cadrul firmei - nu sunt genul de om cărua-i place să stea fără să lucreze. Dar, normal, după ce mă voi căsători, va trebui să-mi limitez şederile în străinătate.

- Ce schimbare!

- Credeam că ne-am înţeles să nu ne certăm de faţă cu Emma.

- Nu mă cert, susţinu ea, deşi îşi dădea seama că, de fapt, asta face. în orice caz, o simplă remarcă nu poate fi

numită ceartă doar pentru că nu-ţi e pe plac! Regretă imediat că mai deschisese o prăpastie între ei. De ce nu putea accepta situaţia ca atare, fără să se mai chinuie, gândindu-se la ceea ce-ar fi putut fi?

De pe bancheta din spate, Emma o cuprinse cu braţele, într-o îmbrăţişare spontană. Julie clipi, oprindu-şi lacrimile; ea alesese pe ce drum să meargă în viaţă. Ea hotărâse să nu se umilească apelând la Robert atunci când avea cel mai mult nevoie de el. Cum putea acum să-i reproşeze, fie chiar şi numai în sinea ei, pentru ceva de care el

nu ştiuse nimic? Si totuşi, era de vină.

Părăsiră şoseaua principală şi merseră de-a lungul unui drum şerpuitor până ajunseră la Thorpe Hulme. Chiar şi în starea aceea de deprimare, Julie îşi dădu seama că era un loc încântător, cu multă verdeaţă şi un eleşteu spre care Emma arătă entuziasmată. La extremitatea satului, intrară pe o alee şi, trecând de nişte porţi duble din fier forjat, ajunseră în faţa unei case ascunse parţial de un gard viu. în curte erau parcate câteva camionete - ale antreprenorilor veniţi pentru a face unele modificări.

Casa atrase imediat atenţia Juliei. Era o casă în stil georgian, dintre cele care costau probabil o avere; vopsită în alb şi încadrată de pini, avea un farmec deosebit.

- Ei bine, spuse Robert, oprind maşina. în tonul vocii lui nu era nici reproş, nici entuziasm.

Julie privi casa, incapabilă să-şi adune gândurile. Deschise uşa maşinii şi păşi afară, în aerul îngheţat.

- Aici vom locui, mami? spuse Emma, venind lângă ea şi ţopăind de bucurie. E super, nu-i aşa? şi fără să mai aştepte un răspuns, începu din nou să zburde.

Privind figura enigmatică a lui Robert, care venise lângă ea, Julie schiţă un gest de resemnare.

- Este frumoasă! Cum ai găsit-o?

- A apărut pe piaţă cam acum trei luni, adică aproximativ când a murit Michael. Am cumpărat-o pentru că mi-a plăcut.
- Dar nu pentru mine.
- Ce importanţă are?

Robert porni încet şi, ajungând-o pe Emma, deschise uşa şi intră în casă. Julie îi urmă; încerca să se familiarizeze cu gândul că aceasta avea să fie casa ei, probabil pentru toată viaţa. Nu. Când Emma va creşte şi nu va mai locui aici, atunci va pleca şi ea. Va putea cumpăra un apartament, dacă-şi va permite. Ciudat că nu s-a gândit niciodată să se recăsătorească.

Robert şi Emma erau în vestibul, iar Robert discuta cu doi bărbaţi în salopete. Mirosea a vopsea şi a tapet proaspăt lipit, dar era cald şi plăcut.

- Aproape au terminat, o anunţă Robert. încă nu e mobilat, dar te poţi uita.
- Da, aş dori mult. Robert!
- Da?

- Mulţumesc.
- îmi mulţumeşti? întrebă el ironic.
- Am convenit să nu ne mai certăm.
- Bine, scuză-mă. Se pare că nu suntem în stare să discutăm normal.
- Se pare că nu.

Julie intră într-o încăpere cu pereţi albi, cu excepţia celui din spatele căminului, acoperit cu

tapet din damasc albastru închis. Robert o urmă, lăsând-o pe Emma să exploreze singură.

- Acesta e salonul tău. Poate că nu-ţi place această combinaţie de culori, dar n-a mai fost timp să te-aşteptăm ca să le-alegi chiar tu. Dacă vrei, poţi să modifici ulterior.

- Ai ales şi mobila?

- Nu eu. Pamela.

- A fost foarte amabil din partea ei, spuse Julie, încercând să pară cât mai detaşată. Ştii cumva ce-a ales?

- Strictul necesar. Pe parcurs, poţi alege tu tablourile, obiectele de decor, orice.

- Da. Şi ce-nţelegi prin „strictul necesar?“

- Covoare, o canapea, televizor. Cred că va fi un covor gri cu albastru, la fel ca tapetul. Am impresia c-a ales o canapea din piele, dar nu sunt sigur.

- Mulţumesc. Asta bănuiesc că e o altă cameră de primire.

- Tu vei hotărî. îi arătă cum peretele despărţitor putea fi dat la o parte, mărind spaţiul, în cazul în care existau invitaţi.

Grădina din spatele casei era foarte mare, cu pomi fructiferi şi pajişti. Julie se-ntoarse în vestibul, privind întrebătoare spre celelalte uşi.

- O cameră pentru micul dejun, o bucătărie mare, alte dependinţe, explică Robert. Vrei să urci la etaj, unde se-aud deja paşii Emmei?

Tensiunea dintre ei era atât de mare, încât Julie simţea că, dacă nu râde, va izbucni în plâns.

- E ceva nostim? întrebă el, observându-i colţurile buzelor uşor ridicate.
- Nu, sigur că nu.
- Poţi urca singură dacă vrei.
- Scuză-mă, Robert. Am nevoie de timp. Totul e... atât de diferit.
- Crezi că nu-mi dau seama?

Julie se lăsă pentru o clipă pradă unei emoţii pe care cu greu şi-o putea stăpâni, apoi fără să mai spună nimic, urcă repede scările, de parc-ar fi-ncercat să găsească un refugiu.

Capitolul 4

Era aproape ora două când au plecat de acolo. Emma insistase să vadă totul şi-i pusese zeci de întrebări lui Robert. Julie îi însoţise peste tot, însă cu un gust dulce- amar, simţindu-se o intrusă.

In una din camerele de sus, descoperiseră cuferele venite cu vaporul din Malaiezia si Emma o rugă pe Julie să le deschidă.

- Dar şi-aşa n-avem unde să aşezăm lucrurile, se opuse Julie la început. Poate ar trebui să ducem totuşi câteva schimburi de haine în apartament. Cât crezi că vom mai sta la tine?
- Mi s-a spus că vor termina de lucrat aici în aproximativ o săptămână; asta înseamnă că vă veţi putea muta în. să spunem, zece zile.

- Zece zile! repetă Julie, surprinsă. Atunci, va trebui să luăm cu noi nişte haine.

- Ai putea să-ţi cumperi nişte haine noi.
- Oare? Cum?
- Mama are cont deschis la toate magazinele mari din oraş, aşa că poţi cumpăra orice.
- Nu, mulţumesc, spuse ea căutând cheile cufărului în geantă.
- Trebuie să ştii că în calitate de văduvă a lui Michael, ai dreptul să beneficiezi de tot ce ai nevoie.
- Ca apoi mama ta să-mi spună că depind de voi?
- într-o bună zi, Julie. Robert mormăi ceva ameninţător, apoi se aşeză din nou pe jos, lângă cufăr aşteptând cheia pentru a-l deschide.
- îl descuie pe cel mai apropiat şi, în timp ce Emma ţopăia fericită, la un pas de-a intra cu totul înăuntru, dacă n-ar fi oprit-o el, Julie trecu repede în revistă conţinutul, cuprinsă deodată de-o nostalgie care-i adumbri chipul.
- Nu. nu sunt aici hainele noastre. Sunt în celălalt.

Robert închise capacul şi, spre surprinderea ei, puse în buzunar cheile.

- Gata. Ajunge pentru astăzi.
- Şi hainele noastre.
- Mai târziu.
- îmi trebuie totuşi nişte lucruri.

- Nu despachetezi acum. Hai să mergem. E târziu şi mi-e foame.

Julie ezită puţin, apoi se conformă. De fapt, nici ea n-avea dispoziţia necesară de a umbla în cufere, aşa că îi aprecie tacit iniţiativa.

- Vom mânca la „Taurul negru“, restaurantul din sat. Am înţeles că fac un grătar foarte bun. Vă tentează?

- Dacă vrei tu. răspunse Julie ridicând din umeri.

Chipul lui Robert se-ntunecă, dar nu spuse nimic şi
porni maşina.

Având în vedere numărul maşinilor parcate în faţa localului, acesta părea să aibă clientela lui la ora prânzului. Dar, deşi sala nu era plină, chelnerul păru destul de neplăcut surprins de venirea lor.

- îmi pare rău, dar nu mai servim prânzul începând de la ora două fără un sfert.

- Am rezervat o masă. Mă numesc Pemberton.

Era într-adevăr surprinzător, se gândi Julie cu cinism, după aproximativ trei sferturi de oră, în timp ce mânca o delicioasă cremă de căpşuni cu frişcă, să vezi ce schimbare totală de atitudine putea produce acel nume.

- Ţi-a plăcut? întrebă Robert, surprinzându-i privirea asupra lor, în timp ce el îi explica Emmei cum se cultiva căpşunile în diferite anotimpuri, în funcţie de ţară.

- A fost minunat.
- Vrei cafea?
- Nu. Cred c-ar trebui să plecăm. E clar că personalul aşteaptă să-nchidă.
- Voi avea grijă să fie mulţumiţi.
- Crezi că poţi cumpăra orice cu bani?

- în cazul tău, a funcţionat.
- Cum adică?
- Doar nu vrei să-mi spui că te-ai măritat cu Michael dac-ar fi fost un marinar fără nici un ban.
- Nu ştiu ce vrei să spui, repetă Julie îngrozită, aruncând o privire spre Emma care, din fericire, nu era atentă la conversaţia lor, preocupată fiind mai mult de paharul ei cu Coca Cola.
- încetează, Julie. Nu te interesa Michael. Aveai o mulţime de ocazii să mă părăseşti şi să te căsătoreşti cu el dac-ai fi vrut, cu mult timp înainte ca eu să plec în Venezuela. Nu! Pe mine m-ai vrut. Nu-ncerca să negi! Păli deodată şi se ridică să-l caute pe chelner pentru a-i plăti.

Julie reuşi cu greu să-şi pună haina. Nu l-ar fi crezut în stare de o astfel de cruzime şi-i era efectiv rău.

Pe drumul de întoarcere, tăcură aproape tot timpul, până şi Emma fiind obosită de agitaţia acelei zile şi moţăind. Când ajunseră acasă la Robert, Emma îşi reveni şi povesti bunicii ei tot ce se întâmplase, inclusiv despre cufere şi

despre prânzul la „Taurul negru“.

Robert dispăru imediat şi Julie rămase cu soacra şi fiica ei. Lucy asculta atent tot ce povestea Emma, ca şi cum ar fi pândit în relatarea inocentă a copilului cine ştie ce fapte incriminatoare. Julie tocmai intenţiona să se retragă în camera ei, ca să se poată gândi în liniște, dar observând-o, Lucy o chemă lângă ea.

- Vino şi ia loc. Vreau s-aud ce părere ai despre casă.
- Este foarte frumoasă. Ai văzut-o?
- Sigur că da. Pamela m-a dus acolo într-o zi când mergeam în vizită la părinţii ei.
- Da.
- Ştii, ea a găsit-o. De fapt, era a unor prieteni ai părinţilor ei, care neputând suporta chiria de aici, s-au mutat în străinătate şi casa a fost pusă în vânzare.
- Cine e Pamela? se interesă Emma. Mătuşa mea?
- Va fi în curând, scumpa mea, îi explică Lucy zâmbind. Se va căsători cu unchiul Robert.
- Ah! E drăguţă?
- Foarte drăguţă. O vei cunoaşte mâine.
- Mâine? Adevărat? De ce?
- Vine împreună cu părinţii ei mâine seară la cină. Vor să te cunoască, Julie.
- Da? Simţi că se îneacă; ideea de-a face cunoştinţă cu femeia cu care Robert avea să se căsătorească n-o atrăgea prea mult.

- Da. Ne-am gândit să te lăsăm câteva zile să te acomodezi înainte de a te prezenta prietenilor noştri; sâmbătă seara mi se pare o zi destul de potrivită, nu crezi?
- Dacă spui tu. îi venea greu să păstreze o aparenţă de amabilitate şi se dispreţuia pur şi simplu pentru că simţea aşa De ce trebuia să tragă imediat concluzia că Lucy făcea în mod intenţionat totul împotriva ei? Nu te-am întrebat cum te simţi.

- Mult mai bine, mulţumesc. Spune-mi, draga mea, i se adresă ea Emmei, ai văzut leagănul din grădina noii case?
- Nu, nu l-am văzut.
- Mă surprinde.
- N-am fost în grădină. De ce, mami?
- N-a fost timp, scumpo.
- Prostii, pufni Lucy enervată. Aţi avut destul timp.
- Cred că nu ne-am gândit.
- Aţi stat destul acolo.
- îmi pare rău.
- N-ai adus nimic aici?
- Nu. Se-ntunecă devreme, încercă Julie să schimbe subiectul, ridicându-se.
- în curând vine iarna. Ţi se va părea foarte diferit faţă de cum erai obişnuită.
- Categoric.
- Pot să servesc ceaiul, doamnă? întrebă Halbird, care tocmai intrase.
- Da. cred că da.

- Pentru mine, nu, spuse Julie. Voi face o baie.
- Da, doamnă.
- Unde e domnul Robert?
- A plecat, doamnă.
- A plecat?! Dar abia venise.
- Da, doamnă.
- A spus unde se duce?
- Mi-a spus să vă anunţ, dacă întrebaţi, că e la birou şi că se-ntoarce repede.

-înţeleg.

-Bunico, am voie să mă uit la televizor?

-Da. de ce nu? Halbird, deschide televizorul, te rog.

-Da, doamnă.

-Ah, e super! exclamă Emma încântată.

„Super“ era deocamdată cuvântul ei preferat.

- Doriţi să v-aduc o tavă cu ceai în camera dumneavoastră, doamnă? se adresă Halbird Juliei.

-Nu vreau să te deranjez.

-Nu e nici un deranj, doamnă.

- Dacă doamna Pemberton vrea să bea ceai, îmi va ţine companie aici.

-Desigur, doamnă.

Halbird se înclină politicos, aruncă spre Julie o privire plină de regret şi părăsi încăperea.

- Sper, Julie, că nu-ţi vei face un obicei de-a mă pune în situaţii neplăcute în faţa personalului de serviciu.

-îmi pare rău.

- Oare?! Oricum, trebuie să locuim împreună -

cel puţin câteva zile - ţi-aş fi recunoscătoare dac-ai încerca să te comporţi mai puţin agresiv.

-Voi încerca.

-Vei veni în seara aceasta la cină?

-Desigur.

-Foarte bine.

Julie înţelese că trebuie să părăsească încăperea. închise uşa încet, stăpânindu-se cât putu mai bine şi-abia când ajunse în camera ei se trânti pe pat, lăsându-şi lacrimile să curgă în voie.

***

Julie nu-l mai văzu pe Robert decât a doua zi după- amiază.

Nu apăruse la cină cu o seară înainte si Lucy îi explicase încântată că venise acasă de la birou doar ca să se schimbe, după care plecase imediat cu Pamela la petrecerea dată de niste prieteni. Emma mersese la culcare, ca de obicei, la ora sapte, asa că n-au fost decât ea si Lucy la cină.

Fusese o masă tăcută, care nu-i făcuse deloc plăcere Juliei, iar apoi se uitaseră amândouă la televizor.

- Fără-ndoială că-ţi va fi foarte greu să te adaptezi stilului nostru de viaţă, spuse Lucy, asezându-se mai comod în fotoliu. In definitiv, nu esti obişnuită cu asa ceva.

- Poftim? pretinse Julie a nu fi auzit, captată

de filmul pe care-l urmărea, desi auzise foarte bine.

- Am spus că-ţi va fi greu să te adaptezi stilului nostru de viaţă; mă-ndoiesc că viaţa dintr-un oras din Malaiezia se poate compara cu viaţa socială din Londra.

- Intr-adevăr, nu.

- Si nici înainte de-a pleca împreună cu Michael n-ai avut ocazia să trăiesti în mediul nostru. N-as fi crezut niciodată că Michael ar fi fost mulţumit să trăiască într-un astfel de loc; viaţa de aici îi făcea plăcere.

- Intrase în marină cu mult timp înainte de a mă cunoaşte pe mine.

- Da, aşa e. întotdeauna a avut o pasiune pentru vapoare şi bărci - de când era copil. Dar, de aici, până la a accepta o misiune permanentă la aşa o depărtare.

- A fost ideea lui.

- Ştiu, dar este foarte ciudat c-a urmat-o. Totuşi, aşa a fost mai uşor pentru tine.

- Mai uşor?

- Bineînţeles. Adică. Julie, tu nu ştiai nimic în ceea ce priveşte viaţa din înalta societate... cum să întreţii oaspeţii, cum să organizezi petreceri. presupun că n-ai alcătuit niciodată în viaţa ta un meniu, nu-i aşa?

- Nu; nu s-au ocupat să ne-nveţe aşa ceva la casa de copii.

- Să nu-ncepem din nou să ne certăm. încerc

doar să discut serios cu tine.

- Nu mă cert. Poate că te va surprinde, dar Michael şi cu mine am fost fericiţi - foarte fericiţi!
- Chiar aţi fost?
- Da. Nu-i păsa deloc de sezonul monden din Londra. Aşa cum ai spus, era pasionat de bărci. Aveam şi noi o ambarcaţie mică şi ne petreceam majoritatea weekendurilor acolo: înotam, făceam plajă, ne primeam prietenii. duceam o viaţă minunată.
- Michael ar mai fi fost încă în viaţă dacă nu l-ai fi convins să primească acel post.

- Nu e adevărat! protestă Julie, pălind.
- De unde stii? tonul ei devenise acum făţis ostil.

Julie ezită; nu vroia să discute detaliile intime ale sănătăţii lui Michael cu această femeie, chiar dacă era mama lui. Totusi, trebuia să-i spună.

- Motivul pentru care a acceptat acel post a fost faptul că doctorul îi spusese că trebuie să ducă o viaţă mai puţin activă.
- Cum? Nu te cred!
- E adevărat. Nici eu n-am stiut decât, decât după a doua criză. Atunci, doctorul a trebuit să explice. Michael refuza să-si ia în serios starea sănătăţii.
- Inventezi. Mi-ar fi spus. doar eram mama lui.
- Nu l-ai cunoscut atât de bine ca mine.

- Nu. doar timp de douăzeci si opt de ani, izbucni Lucy dispreţuitor, adică de vreo patru ori mai mult decât cât ai fost tu împreună cu el.
- Da, si totusi nu l-ai cunoscut atât de bine ca mine. Crede-mă, spun adevărul, nu încerc să te rănesc.
- I-ai spus asta lui Robert?
- Nu, n-am spus nimănui.
- Atunci, as dori nici să nu-i spui. Se ridică si începu să se plimbe agitată prin cameră. As vrea ca moartea lui Michael să rămână în continuare pentru toată lumea o tragedie neasteptată, asa cum se-ntâmplă uneori.

- Chiar aşa a şi fost, o asigură Julie, dându-şi seama că Lucy n-ar fi suportat ca prietenii ei să afle că Michael i-a ascuns boala de care suferea timp de mai mult de şase ani.
- Pentru tine? Poţi să afirmi asta cu toată sinceritatea?
- Sigur că da.
- Oricum, nici una din noi nu mai poate face nimic pentru a-l aduce înapoi. Mulţumesc lui Dumnezeu, îl am încă pe Robert - şi pe Emma, desigur.
- Si când Robert se va căsători?
- Ce vrei să spui?
- Nimic.
- Crezi că Robert se va schimba? Nu, în nici un caz! Robert nu e ca Michael. El n-ar face nimic

care să mă rănească. Iar fata cu care se va căsători înţelege relaţia noastră. Pamela nu e egoistă - suntem prietene foarte bune.
Julie oftă adânc. Ar fi fost multe de spus şi i-ar fi fost uşor să comenteze asupra diferenţei enorme între prietene şi soţii, dar tăcu şi merse spre bar.
- Iţi mai pregătesc un pahar cu vin de Xeres?
- Nu, mulţumesc. Se-ntoarse apoi spre ea, privind-o ostentativ în timp ce-şi turna din nou gin cu apă tonică. E al treilea gin pe care-l bei, nu-i aşa?
- Da. Te deranjează?
- Credeam că e evident.
- Robert îşi poate permite.
- Nu despre bani e vorba. Doar nu vrei să devii alcoolică.

- Of, Doamne! îşi goli paharul şi se uită la ceasul bărbătesc pe care-l purta la mână. Este nouă şi jumătate. Ai ceva împotrivă dacă merg să mă culc?

- Absolut nimic. Este evident că avem foarte puţine în comun.

Julie ieşi cu pumnii încleştaţi. Aparenta victorie a lui Lucy nu însemna că războiul se terminase.

în după-amiaza următoare, Lucy o luă pe Emma în parc. Era una din acele zile minunate pe care luna noiembrie le putea aduce, în mod surprinzător. Emma o rugase pe Julie să le însoţească, dar aceasta refuzase, dându-şi seama că Lucy vrea să fie singură cu fetiţa; în definitiv, era bunica ei.

Si Robert era plecat şi-l sunase pe Halbird să anunţe că nu se-ntoarce la prânz. Aşadar, Julie era singură acasă. Stătea în living, savurând senzaţia de libertate efemeră, când sună soneria.

- Răspund eu, doamnă Pemberton, spuse Halbird mergând imediat să deschidă. Reveni după câteva minute cu braţele încărcate cu pachete. Sunt pentru dumneavoastră. Unde să le duc?

- Pentru mine? Dar n-am comandat nimic. Eşti sigur că nu sunt pentru mama domnului Pemberton?

- Nu, doamnă; scrie „Doamna Julie Pemberton“.

- Bine, aşază-le jos. Mă voi uita ce conţin.

- Dacă doriţi, pot să le deschid eu.

Văzând pe una din cutii numele uneia din cele mai mari case de modă din Londra, Julie îşi dădu imediat seama ce era înăuntru.

- Mulţumesc, mă descurc singură. Lucrurile astea. nu sunt pentru mine.

- Dar curierul a spus că.

- Da, ştiu. dar nu sunt. Lasă-le aici, Halbird. Mă ocup eu.

Julie rămase singură în cameră, privind lung pachetele. A cui fusese ideea? A lui Robert? A Pamelei, cu care nici nu se cunoştea încă? Indiferent cine avusese iniţiativa, n-avea decât să-şi ia înapoi lucrurile. Nu vroia nimic de la Pembertoni.

Era curioasă să vadă ce aleseseră pentru ea, dar pe de altă parte, era hotărâtă să nu cedeze. Se aşeză într-un fotoliu şi reluă lectura ziarului pe care-o întrerupsese când se sunase la uşă, când auzi deodată cum una din cutiile aşezate neglijent pe canapea, alunecă şi căzu pe covor. Se duse, agasată, s-o ridice şi văzu ieşind, din capacul desfăcut, un material în culori extrem de atrăgătoare, ţesut cu fir de argint. Cedă impulsului de moment şi scoase o rochie de interior care părea să fie chiar măsura ei, ceea ce o enervă şi mai mult. O puse la loc şi-nchise capacul şi tocmai când se gândea dacă să cedeze sau nu tentaţiei şi să deschidă şi celelalte

cutii, intră Robert.

- Unde sunt ceilalţi? întrebă el, surprins s-o găsească singură şi ignorând în mod deliberat pachetele.

- Sunt în parc.

Cum Robert se aseză într-un fotoliu si-si aprinse un trabuc, Julie nu mai putu suporta indiferenţa pe care acesta o afisa.

- De ce ai făcut asta?
- Ce-am făcut?
- încetează! Ti-am spus, nu vreau nimic de la tine.
- îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc, dar nu eu am făcut asta.
- Atunci, cine? Doar nu mama ta!
- De ce nu?
- Nu. n-ar face asa ceva.
- îmi pare rău că te dezamăgesc din nou, dar ea e autoarea. Poate că s-a gândit că garderoba ta nu e. foarte potrivită.
- La naiba! Cum îndrăzneste să-mi impună ce să port?! Ah, sigur. trebuia să-mi dau seama: în seara aceasta aveţi invitaţi. Ii era teamă să n-o fac de rusine? Eu, ruda săracă!
- Calmează-te, Julie. Nu te mai comporta ca un copil răsfăţat! Dacă mama îţi cumpără haine, poţi cel puţin să fii recunoscătoare.
- De ce? De ce să fiu recunoscătoare? N-am cerut nimic.
- Ştii ce? Mă dezgusti!
- Nici pe jumătate din cât mă dezgusti tu!
- Esti hotărâtă să îngreunezi situaţia, după cum văd.
- Dacă hainele mele nu sunt la înălţimea

prietenilor vostri, atunci voi rămâne la mine în cameră în seara asta.

- Vei face aşa cum spun eu.
- De ce? Probabil că mama ta şi-a imaginat cum mă voi simţi; cred că de-asta a şi făcut ceea ce-a făcut.
- Nu vorbi prostii! Ştii foarte bine că, practic tot ce-ai purtat în Malaiezia nu se potriveşte pentru clima de aici. Nu te-ai uitat în nici o cutie?
- Nu. Nici măcar n-am deschis capacul.

Robert ezită o clipă, apoi desfăcându-şi haina, se aplecă şi deschise cutia cea mai apropiată din care scoase un pantalon din stofă verde închis.

- Cred că asta ţi se potriveşte foarte bine, spuse el examinându-l cu ochi critici, încercând să se stăpânească.
- Nu-ţi pasă cât mă umileşti.
- De ce mi-ar păsa? Nici ţie nu ţi-a păsat când m-ai umilit.
- Eu. eu te-am umilit?! Cum?
- Cum crezi că m-am simţit când m-am întors şi am aflat că te-ai căsătorit cu Michael?
- Prefer să nu discut despre asta.
- Cred şi eu! Ce-ai putea spune, în definitiv? Faptele au vorbit îndeajuns. Dar să ştii că mi-ai făcut un bine - un mare bine: m-ai făcut să-mi dau seama cât de prost am fost.
- Nu înţelegi!
- Ba da, înţeleg perfect; în definitiv jumătate din atracţie era pentru bani, nu-i aşa? Dacă eu ţi-am scăpat din plasă, celălalt cont bancar a fost

la fel de bun.

Palma pe obrazul lui puse capăt oricărui alt comentariu. Speriată ea însăsi de ceea ce făcuse, Julie parcă astepta o răzbunare din partea lui. Robert o privi pătrunzător câteva clipe, apoi iesi imediat din cameră.

Julie privi lung usa închisă, cu ochii plini de lacrimi. Dumnezeule, se gândi ea, ce-am făcut?

Se-ntoarse spre teancul de cutii de pe canapea si-abia rezistă tentaţiei absolut copilăresti de a le sfâsia, cu tot cu conţinut. Dar asta n-ar fi dovedit decât că nu se maturizase deloc, asa cum o acuza el.

Inspirând adânc, începu să le strângă si, făcând două drumuri, le transportă în camera ei. Răsturnă conţinutul lor pe pat, apoi aseză hainele în sifonierul care se întindea de-a lungul unui întreg perete. încă nu stia de ce, dar un lucru era sigur: aceste haine îi vor putea permite să se confrunte cu Lucy Pemberton pe teren propriu.

Capitolul 5

In seara aceea, Julie se pregăti îndelung pentru cină. Indiferent ce vor spune Pamela Hillingdon si părinţii ei despre ea, în nici un caz nu vor avea motiv s-o critice pentru neglijenţă în ţinută.

Alesese o rochie din catifea turcoaz cu

garnitură din blană de nurcă - o rochie frumoasă care-i punea în valoare talia. îsi ridicase părul, lăsând doar câteva suviţe mătăsoase argintii să-i mângâie obrajii si ceafa. Ştia că arăta bine, ceea ce-i da încredere în ea, acum când avea atât de multă nevoie.

încă înainte de a intra în salon auzi voci; asadar, oaspeţii veniseră deja. Auzi si vocea Emmei. Lucy insistase ca aceasta să rămână s-o vadă pe logodnica lui Robert, iar Julie trebuise să fie de acord, cu condiţia ca fetiţa să fie trimisă imediat la culcare după ce se fac prezentările.

îşi adună tot curajul de care era în stare pentru a deschide uşa salonului. Conversaţia încetă şi toate privirile se întoarseră spre ea. Cu un zâmbet fixat pe buze, Lucy veni spre ea şi, luând-o de braţ, o conduse spre invitaţi.

- Julie, te aşteptam! Vino să te prezint. Francis, Louise, v-o prezint pe nora mea, Julie. Julie, fă cunoştinţă cu părinţii Pamelei. Si ea este Pamela, desigur. Scumpa mea, ţi-o prezint pe Julie.

Julie dădu mâna în mod automat. Părinţii Pamelei erau mai tineri decât şi-i imaginase, probabil spre cincizeci de ani. Francis Hillingdon, un bărbat atrăgător, cu o statură robustă şi păr negru care începea să încărunţească, o privea cu ochii lui albaştri, fără să-şi ascundă deloc admiraţia. Louise, tot atât de înaltă cât soţul ei,

era bine legată şi solidă. Cât despre Pamela, aceasta era cu totul altfel decât şi-o închipuise Julie; era o femeie atrăgătoare: cu părul castaniu, cu forme pline, aproape voluptuoase, îmbrăcată cu o rochie de jerseu de culoarea ciclamei, mulată pe corp, avea o siguranţă de sine, în faţa căreia stropul de încredere a Juliei începea să se topească!

- Tocmai am făcut cunoştinţă cu fiica ta, Julie: o domnişoară încântătoare.

- Domnul Hillingdon e de părere că pijamaua şi halatul meu pot lansa un nou stil de rochie de seară, spuse Emma. Dar, chiar trebuie să merg la culcare?

- Categoric.
- Ce bei, Julie? întrebă Robert cu o voce rece si detasată.
- Gin si apă tonică, te rog.
- Cum te acomodezi cu viaţa în Anglia? se simţi datoare Pamela să spună ceva.
- Cred că ţi se pare foarte frig aici, spuse Louise Hillingdon. Ai stat în Malaiezia, nu-i asa?
- Da. într-adevăr e frig, dar, cum în casă este cald, nu mă deranjează prea mult.
- Cum îţi place noua casă? întrebă Francis, oferindu-i
o ţigară. A aparţinut unor prieteni de-ai nostri.
- Da, mi s-a spus. E foarte frumoasă. Robert m-a dus ieri s-o văd.
- Când se va putea muta Julie, dragul meu?

îl întrebă Pamela pe Robert.

- Mai durează puţin mai mult de-o săptămână. Decoratorii aproape au terminat.
- îţi plac decoraţiunile?
- Foarte mult. Am înţeles că asta e contribuţia ta.
- A fost amuzant: un fel de practică pentru mine si Rob când vom avea casa noastră.
- De ce stăm în picioare? interveni Lucy. Să luăm loc. Robert îi oferi un scaun viitoarei sale soacre. Pamela

se aseză pe canapea, iar Julie pe un fotoliu. Spre surprinderea ei, Francis se aseză pe un scaun lângă ea, lăsând-o pe Lucy să stea pe canapea lângă Louise. Conversaţia deveni generală si continuă si în timpul cinei.

Deşi într-o stare de încordare, Julie începu încet- încet, să se amuze de povestirile lui Francis; peripeţiile acestuia din recenta vizită în Africa Centrală aduseră un zâmbet chiar şi pe figura încruntată a lui Robert.

După cină, când li se serviră cafelele, Julie rămase din nou în compania lui Francis, cum Louise şi Lucy, în calitatea lor de viitoare soacre, aveau o mulţime de lucruri de discutat. Din fericire, Francis îi plăcea Juliei enorm: era atât de prietenos, de nesofisticat, încât se simţi complet relaxată. Discutară împreună despre diferite cărţi şi el o puse la curent cu actualitatea culturală a

Londrei.

Când familia Hillingdon plecă, Juliei i se părea că-l cunoştea pe Francis de un an de zile şi-i era recunoscătoare de a-i fi făcut acea seară nu numai uşor de suportat, ci şi plăcută.

- Nu-i aşa că sunt o familie încântătoare? întrebă Lucy, vădit satisfăcută de cum decursese vizita.

- Nu prea am discutat decât cu Francis.

- Francis? Sper că nu i te-ai adresat aşa!

- De ce nu?

- Draga mea, nu e admis aşa ceva! Ştii cine este?

- Nu mă interesează în mod deosebit.

- Ar trebui să te intereseze; este şeful Corporaţiei Hillingdon, iar tatăl său este sir Arnold Hillington. La moartea acestuia, tatăl Pamelei îi va moşteni titlul.

- Mare lucru!

- Trebuia să-mi dau seama că această informaţie nu înseamnă prea mult pentru tine. Oricum, nu contează. Mă-ndoiesc că vei mai avea ocazia de a te întâlni cu ei. Şi după ce te vei muta la Thorpe Hulme...

- Da, stiu. nu vă voi mai încurca.

- Nu stiam că fumezi, remarcă Lucy, schimbând subiectul si golind scrumiera plină.

- Nici nu fumez - a fost un gest formal. Acum

pot să merg să mă culc?
- De ce nu?
- Nu stiam dacă am sau nu permisiunea.
Deodată, intră Robert care îi condusese pe Hillingdoni la masină.
- Ei bine? o întrebă el pe un ton rece. Văd că te-ai răzgândit.
Julie înţelese imediat aluzia la hainele ei, dar nu răspunse.
- Despre ce e vorba? întrebă Lucy, nelămurită.
- Nimic! N-are importanţă! Bei ceva?
- Da, te rog, răspunse Julie intenţionat, desi întrebarea nu-i fusese adresată ei.
- Bei prea mult! nu se mai putu abţine Lucy.
- Dar nu în prezenţa musafirilor. Nu te-am dezamăgit în seara aceasta, nu-i asa?
- încetaţi! interveni Robert, terminându-si scotchul dintr-o singură înghiţitură.

- Cu cât mai repede eu şi cu Julie vom fi mai departe una de cealaltă, cu atât mai bine.
- Nimeni nu te reţine de a merge în camera ta.
Julie clipi uimită; nu era stilul lui Robert să-i răspundă mamei lui pe un ton atât de agresiv.
- Cum?! Şi să te las singur cu ea?
- De ce nu? Doar nu-ţi închipui că are vreo importanţă.
- Sigur că are; în plus, nici Pamelei nu i-ar plăcea să vă las singuri.
- De ce nu?
- Nu fi obtuz, Robert.

- Nu sunt deloc obtuz, mamă. Dacă te gândeşti la ceea ce cred eu, nu cred că, dac-aş vrea să mă culc cu Julie, prezenţa ta în apartament ar schimba lucrurile.
- Robert!
- Acesta e adevărul, mamă! Prezenţa ta aici ca supraveghetoare nu e deloc necesară. Julie a fost soţia fratelui meu, aşadar îi voi asigura mijloacele de existenţă. Acum, propun să mergem toţi la culcare. Sunt obosit.
- Ai prezentat situaţia atât de delicat! spuse Julie sarcastic. Trebuie să adaug că numai tu hotărăşti dacă-mi asiguri sau nu mie existenţa. Trânti paharul gol pe o masă şi părăsi încăperea cu o alură regală.

Următoarele zile trecură fără alte incidente. Lucy si Julie încercară să se evite cât mai mult posibil, iar Robert nu-si mai făcu apariţia decât rareori. în alte condiţii, Julie l-ar fi rugat pe Robert s-o ducă la sediul Companiei Pemberton, pentru a-si revedea fostul sef, pe Vincent Harney, dar atitudinea lui ostilă - o făcu să renunţe la o astfel de iniţiativă.

Trecuse aproape o săptămână de la venirea Juliei în Anglia, când, într-o dimineaţă când se-ntâmpla să fie singură acasă, telefon' Francis Hillingdon.

- Julie?
- Da. Domnul. Hillingdon?
- Francis. Dacă-mi spui „domnul Hillingdon“ am impresia că mă consideri bătrân.

- în nici un caz, nu asta mi-a fost intenţia.

- Sunt convins. Esti bine?

- Da, mulţumesc. Cu cine doreai să vorbesti? întrebă ea, văzându-l pe Halbird în dreptul usii. Robert e la birou si soacra mea e cu Emma la Grădina Zoologică.

- Cu tine vroiam să vorbesc, Julie.

- Cu mine? repetă ea mai mult pentru Halbird care făcu un semn cu capul si se retrase.

- Exact. Vroiam să te invit să luăm prânzul împreună azi, dacă esti liberă.

- Prânzul?... încerca să-si adune gândurile si să nu mai repete cuvintele în mod ridicol! Bine, dar. de ce?

- Trebuie să am un motiv? Nu poţi accepta, pur si simplu, că vreau să iau prânzul cu tine?

- Nu ştiu ce să spun.

- De ce? Chiar tu ai spus că Robert e la birou şi Lucy cu Emma sunt la Grădina Zoologică. Aşadar, ce te opreşte? Numai dacă nu cumva aveai o altă întâlnire stabilită înainte, caz în care, cu tot regretul, mă văd nevoit să renunţ.

- M-ai luat prin surprindere, asta e tot.

- Ei bine?

Julie îşi muşcă buza, pradă unor sentimente contradictorii. O atrăgea ideea de-a lua masa în compania lui: era un bărbat amuzant şi interesant alături de care n-avea nici o îndoială că se va simţi bine. Dar, trebuia să ia în consideraţie şi alte aspecte, de exemplu, ce va gândi Robert şi ce insinuări pline de răutate ar

putea face Lucy. Tocmai restricţiile pe care soacra ei i le impunea o îndemnară la actul de nesupunere de neiertat.

- De acord, se hotărî ea. Mi-ar face mare plăcere. Unde ne întâlnim?
- Te iau de-acasă. E bine la ora douăsprezece?
- Da. Cobor eu.
- Perfect.

Julie închise telefonul, destul de agitată. Acum, nu mai putea schimba nimic; nu ştia unde-l poate găsi pe Francis şi oricum, într-o oră acesta va fi la intrarea blocului.

Simţea o oarecare palpitaţie. îl anunţă pe Halbird că mănâncă în oraş, fără însă să-i spună în compania cui,

desi poate c-ar fi trebuit s-o facă. Dar nu vroia ca Robert să se înfurie în mod inutil. De altfel, era foarte posibil să se întoarcă înainte de venirea celorlalţi. Abia atunci îsi dădu seama că, anticipând furia lui Robert, recunostea că face un lucru incorect. Dar de ce să-l considere astfel? în definitiv, nu era nimic grav în a lua prânzul cu un bărbat.

Alese pantalonii si jacheta din stofă verde, culoare care-i scotea si mai mult în evidenţă blondul aproape alb al părului lăsat liber, făcând-o să pară extrem de tânără.

Francis o astepta deja, rezemat de capota masinii, sub privirea atentă a lui Norris, portarul.

- Sunt sigur că m-a catalogat drept un conspirator, comentă Francis, urcând în masină.

- îsi ia îndatoririle foarte în serios.

Francis o privi îndelung, apoi, când Julie păru stânjenită, porni motorul.

- Arăţi foarte bine. Mă-ntrebam dacă nu cumva vei regreta hotărârea luată.

- Ar fi trebuit?

- Din punctul meu de vedere, nu.

- Atunci e foarte bine. Unde mergem?

- M-am gândit la „Fazanul violet“. Ai auzit de el?

- Nu, dar nu e de mirare; în definitiv, sunt sase ani de când nu m-a invitat cineva la un local în Anglia.

- Atunci, mă consider onorat. Vom sărbători cu sampanie.

Julie râse. Francis o făcea imediat să se simtă bine. „Fazanul violet“ îşi merita reputaţia pe deplin: mâncarea a fost delicioasă, şampania, ameţitoare şi întreaga atmosferă atât de plăcută, încât Julie regretă când, în cele din urmă, trebuia să se-ntoarcă acasă.

- Julie, vei mai ieşi împreună cu mine?
- Vrei?
- Sigur că da.
- Nu ştiu dacă e bine.
- De ce? Doar ţi-a făcut plăcere, nu-i aşa?
- Da, dar nu despre asta e vorba.
- Nu înţeleg.
- Ba înţelegi foarte bine, Francis. Când m-ai invitat azi şi te-am întrebat de ce, ai spus că nu trebuie să existe un motiv. Acum însă, trebuie să

existe.

- Motivul meu este clar: îmi face plăcere compania ta.
- Şi soţia ta?
- Louise? Ce-i cu ea?
- Ştie c-am fost împreună azi?
- De ce să ştie? N-are nici o legătură cu ea.
- Ba da. Dacă află fără ca tu să-i fi spus, ce va crede?
- Sincer, nu-mi pasă.
- De ce?

Ajunseseră deja în faţa blocului şi Francis opri maşina înainte de a răspunde.

- Trebuie să-ţi explic? întrebă el blând, întorcându-se spre ea, cu braţul întins pe spătarul scaunului ei. Relaţia noastră a încetat de mulţi ani. Nu ne-am despărţit şi

păstrăm aparenţele unui cuplu fericit când suntem în societate, de dragul Pamelei si al părinţilor mei. Dar, asta e totul.

- înţeleg. Julie inspiră adânc. Sigur, acest lucru schimba total situaţia. Dac-ar fi stiut înainte de-a accepta invitaţia.

- Nu-i asa că acum regreţi c-ai venit? Crezi că. la naiba, trebuie să fiu prudent în ceea ce spun. îţi închipui că urmăresc mai mult decât o relaţie de prietenie!

Julie rosi si Francis se-ntoarse brusc.

- Ai văzut?! Am dreptate: asta îţi închipui.
- Şi, de fapt, asta urmăresti?
- Ce anume?

- Mai mult decât o prietenie?

- As fi un prost si-un mincinos să spun că nu, răspunse Francis scurt, după care oftă. în nici un caz, însă, nu te-as forţa să faci ceva ce nu vrei. Nu pot să neg că-mi placi, mă simt atras de tine; dar dacă nu vrei decât prietenia mea, atunci sunt gata să ofer o astfel de relaţie.

- Of, Francis!

- Iată-ne deodată pradă unor emoţii foarte puternice. N-o să ne descurcăm asa. Acum trebuie să plec. Aveam o întâlnire. să văd cât e ceasul. acum o jumătate de oră.

- Acum o jumătate de oră! Trebuie să plec imediat.

Julie deschise repede portiera si Francis coborî si el.

- Mulţumesc c-ai venit.
- Eu îţi mulţumesc; a fost minunat.
- Mă bucur. Se-ntoarse, intenţionând să plece, dar ea îl reţinu.
- Nu. nu mă mai inviţi?
- Ai veni?
- Ca prietenă, da.
- Bine, spuse el luându-i mâna în mâinile sale. Atunci, te sun în câteva zile.
- Te rog. La revedere, Francis.
- La revedere, Julie.

în lift, Julie se gândi la motivele ce-o determinaseră să procedeze aşa. Era atât de multă tristeţe în ochii lui Francis, deşi aparent îi povestise totul; şi nici nu încercase să se

prefacă, pretinzând că vrea o relaţie platonică. De fapt, aceasta o determinase să se hotărască, deşi ştia bine că relaţia lor nu va putea fi niciodată de altă natură, decât platonică. Aceasta, şi faptul că ştia cât de uşor poţi fi interpretat greşit.

Capitolul 6

Când Julie intră în apartament auzi vocea unei femei si pentru o clipă, se gândi cu groază că e Lucy si că va trebui să dea o explicaţie.
Spre surprinderea ei, o femeie străină stătea pe canapea, iar în picioare, lângă fereastră, era Robert.

- Bună ziua, Julie, o salută el rece. Mă bucur c-ai venit, în sfârsit. Domnisoara Lawson si cu mine te-asteptăm de aproape o oră.
- Da? Vă rog să mă scuzaţi, dar de ce mă asteptaţi? se strădui ea să rămână calmă, dându-si seama că acele câteva cuvinte rostite de Robert nu erau decât vârful aisbergului mâniei lui.
- Domnisoara Lawson este guvernanta pe care am angajat-o pentru Emma. îţi amintesti, am discutat cu tine despre acest lucru.

Julie încercă să-si concentreze atenţia asupra tinerei care stătea atât de relaxată pe canapea. Nu era o femeie

frumoasă, dar îmbrăcămintea şi fardul inteligent

alese o făceau să pară atrăgătoare. O evalua pe Julie din priviri, aproape cu impertinenţă.

- îmi pare rău că nu am fost aici să vă primesc, domnişoară Lawson, spuse Julie înaintând spre ea şi întinzându-i mâna. Sunt Julie Pemberton, mama Emmei.

Domnişoara Lawson hotărî că e timpul să arate oarecare entuziasm şi se ridică în picioare. Era mai înaltă decât Julie, fapt ce păru să-i facă plăcere.

- Bună ziua, doamnă Pemberton. Mă bucur să vă cunosc. Spuneţi-mi, unde e Emma?

- Nu s-au întors? întrebă Julie inutil, ridicându-şi privirea spre Robert. Mama ta a luat-o pe Emma la Grădina Zoologică.

- Nu e necesar ca domnişoara Lawson s-o cunoască astăzi pe Emma. Am ţinut însă ca tu să te-ntâlneşti cu domnişoara Lawson ca să auzi ce-ţi recomandă în privinţa instruirii Emmei.

- N-am ştiut c-am hotărât ceva definitiv în legătură cu instruirea Emmei, remarcă Julie pe un ton ce se vroia nonşalant.

- Cum să nu! Totul e aranjat. Domnişoara Lawson se va muta împreună cu voi la Thorpe Hulme la sfârşitul săptămânii acesteia. Nu văd nici un fel de impediment.

- Nu sunt deloc convinsă că Emma are nevoie de o guvernantă. Sunt sigură că şcoala din sat este foarte bună pentru a urma acolo primele clase. Apoi, când va fi mai mare.

- Cred că eu sunt în măsură să hotărăsc acest

lucru, Julie.
- Cred c-ar trebui să mai discutăm.
- Nu mai e nimic de discutat.
- Nu sunt de acord. Sunt convinsă că domnisoara Lawson este o guvernantă excepţională, dar as prefera ca Emma să fie în mijlocul celorlalţi copii.
- N-are rost să discutăm în contradictoriu, Julie. Asa cum am spus, am adus-o aici pe domnisoara Lawson ca să vă cunoasteţi.
- Pot să vă ofer un ceai?
- Mulţumesc, acceptă domnisoara Lawson cu răceală.

Julie iesi repede din cameră, dar în holul dintre bucătărie si living, Robert o ajunse din urmă si o opri, prinzând-o de încheietura mâinii.
- Stai puţin! suieră el ameninţător. Unde naiba ai fost până acum? îţi dai seama că e trecut de trei si jumătate?
- Nu esti paznicul meu, Robert.
- Nici nu pretind c-as fi. Te-am întrebat unde ai fost.
- Am mâncat în oras.
- La naiba, stiu asta. Vreau să aflu în compania cui. Sper că nu vrei să-ţi rup mâna.
- N-ai îndrăzni.
- Nu mă pune la încercare!
- Brută ce esti! Dacă vrei într-adevăr să stii, află c-am fost cu Francis.
- Francis? Care Francis?
- Francis Hillingdon.

- Tatăl Pamelei?
- Exact. Dă-mi drumul!
- Cum naiba ai fost să iei prânzul cu el? Abia dacă-l cunoşti.
- Uite, acum îl cunosc mai bine.
- Cum de-ai ajuns să faci asta?
- M-a invitat. Ce te priveşte pe tine? Nu-i nici un rău în asta. M-a sunat de dimineaţă şi m-a invitat la prânz. Asta e tot.
- Nu ştiam că Francis se pretează la aşa ceva.
- Ce vrei să insinuezi? Ti-am spus c-a fost o întâlnire nevinovată.
- Sunt convins. Aş putea să-ţi frâng mâna ca pe un băţ de chibrit; sau mai degrabă, ar trebui să-ţi frâng gâtul.
- încetează, Robert. Pierdem timp. Probabil că domnişoara Lawson se-ntreabă ce-i cu ceaiul ei.
- Puţin îmi pasă de ceaiul domnişoarei Lawson.
- Mie, da.

încercând să se smulgă din strânsoarea lui, Julie îşi dădu seama că i se desfăcuseră doi nasturi de la jachetă şi încercă jenată, s-apropie locurile depărtate.

- Mai ai ceva pe dedesubt? întrebă el insolent, cu voce răguşită.
- Robert, te rog.

Fără să ţină seama de rugăminţile ei, o trase şi mai aproape de el, răsucindu-i mâna şi imobilizându-i-o la spatele lui, astfel încât trupurile lor erau lipite unul de celălalt.

- Şi-acum ce-ai să faci? o întrebă soptit, privind-o cu ochii pe jumătate închisi.

Cu fiecare zbatere a ei, strânsoarea lui devenea si mai puternică.

- Te rog, Robert.

Vocea îi era mai slabă acum, de parcă, fără voia ei, simţurile îi erau invadate de puternica lui senzualitate. Cu mâna care-i rămăsese liberă, Robert o prinse de ceafă, dându-i capul pe spate, astfel încât o obliga să-l privească în ochi.

- Spune-mi, Julie, cum a fost să fii soţia lui Michael? Cum ai putut să-l lasi să te-atingă? Cum ai putut să stai în braţele lui, să faci dragoste cu el, stiind că nu-l iubesti?

Julie încercă să-si miste capul, dar faţa îi era lipită de pieptul lui, încât abia putea să mai respire. Dădu drumul jachetei pe care si-o ţinuse strânsă si vru să-l împingă cu mâna, dar degetele ei zăboviră puţin pe cămasa din mătase si, instinctiv, se strecură între nasturi, atingându-i pielea.

- Dumnezeule, gemu el, apoi, aplecându-si capul, îsi lipi buzele de ale ei într-un sărut brutal, pasional si totusi dispreţuitor la început, ca apoi să devină din ce în ce mai intim si mai plin de nesaţ.

Când în sfârsit îi dădu drumul, Julie se clătină, parcă incapabilă de a se orienta, iar el rămase palid, cu o expresie mai ameninţătoare ca oricând.

- Egoisto! Nu te-ai schimbat deloc. Nu-ţi pasă pe cine rănesti.

Julie îşi închise jacheta cu degetele tremurânde, clipa de slăbiciune fiind repede înlocuită de un val de furie.

- Nu eu ţi-am cerut să mă atingi, se apără ea, conştientă că acum, el avea un motiv în plus s-o condamne.

- N-ai cerut, dar nici n-ai obiectat, nu-i aşa?

- Nu te voi contrazice, Robert. Ce rost ar avea? Oricum nu m-ai crede şi, în plus, ai fost întotdeauna expert în a face dragoste. Mă-ntreb, cum ţi-ai dobândit experienţa?

Robert strânse din dinţi şi un muşchi îi tresări pe obraz. Rămase s-o privească timp de câteva clipe, apoi, fără să mai spună un cuvânt, trecu pe lângă ea şi dispăru în camera lui, lăsând-o tremurând. Julie intră în bucătărie şi, afişând un calm pe care era departe de a-l simţi, îl rugă pe Halbird să le prepare ceaiul, după care se mobiliză să meargă din nou în salon, unde domnişoara Lawson aştepta deja de suficient mult timp. Pentru o fracţiune de secundă, avu dorinţa nebunească de-a merge în camera lui Robert, apoi redeveni raţională. Era clar că încă îl mai tulbura din punct de vedere fizic, dar asta nu însemna dragoste; pe când la ea.

- Mă scuzaţi pentru întârziere. Am comandat ceaiul. N-aţi vrea să-mi vorbiţi puţin despre dumneavoastră, între timp?

- Să înţeleg că voi fi guvernanta Emmei? o întrebă tânăra, privind-o cu o ostilitate care Juliei i se păru de neînţeles.

- Să spunem că, pentru moment, accept situaţia de statu-quo.
- Dar, de fapt domnul Pemberton este angajatorul meu.
- Indirect, da. Uite, domnisoară Lawson: se presupune că vom locui împreună; cred că e bine să-ncercăm să ne cunoastem mai bine. Care vă e numele de botez? Doar n-o să vă spun tot timpul domnisoara Lawson.
- Sandra. Dar în faţa Emmei, prefer acest apelativ formal. Familiaritatea dăunează disciplinei.
- Nu cred că vei cere prea multă disciplină din partea unui copil de cinci ani, Sandra, spuse Julie străduindu-se să-si păstreze zâmbetul pe buze. în plus, Emma nu e genul acela de copil.
- Ce gen, doamnă Pemberton?
- Genul de copil care să trebuiască admonestat mereu. Emma este mai degrabă retrasă si dă dovadă de mult autocontrol. Nu mi-o imaginez punând mari probleme.
- Sunteţi mama ei, doamnă Pemberton. Nu puteţi înţelege problemele cu care se confruntă uneori un profesor.
- îmi închipui că depinde mult de profesor.

Halbird le întrerupse conversaţia, apărând cu măsuţa
rulantă încărcată cu ceainicul, cesti, farfurioare si câteva platouri cu sandvisuri. Julie nu se atinse

de nimic, în

timp ce Sandra Lawson se înfruptă din plin. Tocmai îşi turnase a treia oară ceai, când reapăru Robert, calm, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Sandra Lawson păru încântată să-l revadă şi-i zâmbi cu multă căldură, iar el, la rândul lui, păru să se detensioneze privind spre ea. Când, însă, se adresă Juliei, tonul lui redeveni extrem de tăios.

- Ei bine? Aţi stabilit?

- Am vreun cuvânt de spus?

- Julie! Doar tonul îi trăda nervozitatea dincolo de aparenţa acelui calm.

- Foarte bine. Aranjaţi aşa cum doriţi. Se pare că prezenţa mea aici nu mai e necesară, spuse Julie ridicându-se de pe canapea şi vrând să plece.

Probabil ar fi vrut să mai spună ceva, dar se răzgândi auzind uşa deschizându-se. Emma dădu buzna înăuntru, brunetă, adorabilă - dar se opri brusc la vederea Sandrei Lawson, privind întrebător spre mama ei.

- Bună, scumpa mea, spuse Julie, îmbrăţişând-o. Ai petrecut bine?

-A fost super, mami! în entuziasmul ei, Emma ţopăi spre Robert, luându-i mâna între palmele ei mici. Am văzut absolut totul, unchiule Robert şi bunica mi-a cumpărat îngheţată şi Coca Cola şi o mulţime de dulciuri. Am văzut şi ponei şi ştii ce-a spus bunica? A spus că s-ar putea să am şi eu

unul când ne mutăm la ţară. E adevărat? îmi vei cumpăra unul, unchiule Robert?

- Emma! încercă Julie, stingherită, s-o tempereze.
- Nu acum, Emma, nu acum! se auzi vocea oarecum iritată a lui Lucy care tocmai intra. Apoi, cum o văzu pe Sandra, tonul ei deveni imediat binevoitor si plin de amabilitate. Sandra, draga mea! N-am stiut că vii astăzi, altfel n-as fi plecat.
- Nici domnisoara Lawson n-a stiut. Am sunat-o abia în această dimineaţă, explică Robert, ajutând-o pe Emma să-si scoată hanoracul. Domnisoara Lawson va fi guvernanta ta, se adresă el Emmei. Ştii ce este aceea o guvernantă?
- Este o dădacă?
- Nu; guvernanta este o profesoară - îţi predă lecţii.
- La scoală?
- Nu, nu la scoală. Robert se aseză pe covor lângă ea, astfel încât să fie la acelasi nivel amândoi. Domnisoara Lawson va locui cu tine si cu mama ta la Troupe Hulme.
- Dar. mami a spus că, după ce voi veni în Anglia, voi putea merge la o scoală bună.
- Mămica ta s-a înselat, replică Robert, ridicându-se brusc.
- Bine, dar de ce? Emma n-avea de gând să renunţe prea usor. Stai din nou aici, lângă mine, unchiule Robert, îl rugă ea, trăgându-l de haină.
- Ei, acum ce mai e? întrebă Robert,

asezându-se din nou pe covor si lăsând-o să-i vâre degetele în urechi.

- De ce nu pot să merg la scoală?

- Nu mai pune întrebări stupide, Emma, interveni Lucy. Unchiul Robert stie mai bine.

Robert se ridică, luând-o în acelaşi timp pe Emma în braţe, iar aceasta îl luă imediat de gât, cu un ciudat spirit de posesiune. Privindu-i împreună, Julie se-ntrebă dacă Emma îl considera un echivalent al lui Michael, sau dacă era vorba despre ceva mai mult. Categoric, Robert era foarte răbdător şi copilul reacţiona ca atare.

- N-o mai ţine în braţe, Robert! Doar nu e un bebeluş, spuse Lucy enervată; dar Robert n-o luă în seamă, continuând să-i vorbească Emmei.

- Vă rog să mă scuzaţi, dar aş vrea să mă retrag, începu Julie care nu mai suporta să privească acea scenă.

- Aţi reuşit să vă cunoaşteţi cât de cât, tu şi Sandra? o întrebă Lucy.

- Puţin.

- Sandra este o veche prietenă a Pamelei. Au fost colege de şcoală, dar Sandra a hotărât să-mbrăţişeze această carieră. Vei vedea cât de eficientă este, sunt convinsă.

- Si eu. Julie strânse pumnii, înăbuşindu-şi revolta. Ar fi trebuit să-şi dea seama că-n atitudinea acelei individe era ceva mai mult decât o simplă antipatie. Fusese plasată în casa ei pe post de supraveghetor permanent, un fel

de gardian de închisoare. Ii venea să urle. Ce-şi închipuiau despre ea? La ce se aşteptau din partea ei?

- Vino, draga mea, se adresă ea Emmei care era încă în braţe la Robert. Trebuie să te speli înainte de ceai.

Emma se agăţă si mai strâns de gâtul lui Robert, asa cum fac copiii când perspectiva nu prea îi atrage. Julie nu mai suportă scena si părăsi salonul înainte ca starea emotivă în care se afla să devină prea evidentă.

Era foarte probabil ca Robert să nu-i fi spus nimic lui Lucy în legătură cu invitaţia la prânz din partea lui Francis si Julie devenea din ce în ce mai convinsă de acest fapt: în primul rând, Lucy n-ar fi lăsat ca întâmplarea să treacă fără un comentariu acid din partea ei, iar în al doilea rând, Robert n-ar fi riscat o ruptură în relaţia dintre mama lui si tatăl Pamelei.

Mai târziu în aceeasi seară, Julie luă cina doar cu soacra ei. Robert plecase s-o conducă pe Sandra Lawson acasă, după care mergea direct la Orpington, la Pamela. Emma se culcase deja. Julie era cam îngrijorată în privinţa ei: mâncase foarte puţin si se plângea de-o mare durere de cap. Bănuia că plimbarea cu bunica ei fusese cam prea lungă si obositoare pentru copil, dar sigur că nu putea comenta nimic în această privinţă.

Erau în salon si priveau la televizor, când

Emma începu să tusească, să se înece, apoi să plângă tare. Julie sări de pe scaun si alergă spre camera fetiţei, urmată îndeaproape de soacra ei. Când deschise usa, scena din

faţa ochilor săi o făcu să se oprească, scoţând doar o exclamaţie de neputinţă: Emmei îi fusese rău si vomase violent, făcând o mizerie îngrozitoare în pat, iar acum, palidă si cu ochii plini de lacrimi, privea speriată la ceea ce se-ntâmplase, apăsându-si cu mâna buzele care încă îi tremurau.

- Vai, Emma!

- Fetiţă rea ce esti! exclamă Lucy, încreţindu-si nasul, dezgustată. De ce nu te-ai dus la baie?

Emma izbucni din nou în lacrimi.

- Asta e tot ce poţi să spui? Indignată, Julie nu-si mai stăpâni furia. Nu-ţi dai seama cât de speriată e?

- Dac-a simţit că-i e rău, trebuia să fi mers la baie. Uită-te la covor, la asternut.... Totul e distrus!

- Nu fi ridicolă! Se vor curăţa. în plus, e numai vina ta; ai îndopat-o toată ziua cu îngheţată, dulciuri, sucuri.

- N-am stiut că se va întâmpla asa ceva. Dac-ar fi fost educată să se stăpânească.

- Ce se-ntâmplă aici?

Vocea lui Robert le făcu să tresară pe amândouă. Julie se-ntoarse, pregătită să-l înfrunte si pe el, dar se dovedi a nu fi necesar. Trecând pe lângă ea, intră să vadă el însusi ce se întâmplase.

- Vai, Emma, spuse el cu voce blândă,

înaintând spre ea. Ce-a fost aici? Cineva a vomat în patul tău. Cine să fi fost? Ursuleţul? Sau păpusa aceea neastâmpărată care stă pe scăunel?

Asa murdară si lipicioasă cum era, Emma veni repede spre el, înconjurându-i picioarele cu braţele.

- Ursuleţul, spuse ea printre suspine. A mâncat prea multe dulciuri astăzi.

- Adevărat? întrebă Robert, mângâind-o pe păr.
- Robert, pentru Dumnezeu, încetează! Nu vezi că-ţi murdăreşte pantalonii? comentă Lucy.
- Roagă-l pe Halbird să vină cu nişte găleţi cu apă caldă, dezinfectant şi cârpe curate, i se adresă el, neluându-i în seamă remarca şi continuând s-o mângâie pe Emma. Apoi, desprinzându-i braţele din jurul picioarelor lui, o privi zâmbindu-i ştrengăreşte. Haide! Să mergem să ne curăţăm.

Julie îi urmă în baie, unde Robert dădu drumul la apă caldă, turnă săruri parfumate, o vârî pe Emma în cadă şi, îngenuchind el însuşi alături, începu s-o spele fără să-i pese că se udă.

- Să-ncep să curăţ, domnule? întrebă Halbird, apărând în uşa băii.
- Te rog, Halbird, răspunse Robert cu un zâmbet şi o expresie relaxată, aşa cum Julie nu mai văzuse pe chipul lui. Te ajut şi eu după ce termin aici.
- Te ajut eu, Halbird, spuse Julie, ridicându-şi deja mânecile.
- Nu, nu; eu îl ajut. Emma, mami o să te şteargă şi eu am să trec iar pe la tine înainte să

adormi.

- Poate dormi cu mine.
- Nu, va dormi în patul meu în noaptea aceasta, până
i se curăţă şi i se aeriseşte camera. Eu pot dormi pe canapea, în living.
- Nu poţi face asta, Robert. Nu e nevoie.
- Ce propui? Să dorm în patul tău? Nu mă pune la-ncercare, Julie, pentru că s-ar putea s-o fac şi nu va fi bine pentru nici unul din noi.

Capitolul 1

Julie se mută la Thorpe Hulme la sfârsitul săptămânii. Doamna Hudson, menajera, fusese deja instalată acolo. Julie n-ar fi dorit-o, tot asa cum nu dorise nici guvernanta pentru Emma, dar era nevoită s-o accepte; cel puţin, menajera avea să-i fie de folos în cazul în care va hotărî să-si caute un serviciu.

Din fericire, doamna Hudson nu era deloc tipul de persoană la care se asteptase, după experienţa cu Sandra Lawson; era o văduvă de vârstă mijlocie care, de la început, o trată pe Julie mai mult ca pe o fiică, decât ca pe angajatoarea ei.

Ar fi trebuit ca Robert să le ducă la noua locuinţă, dar, cum cu o seară înainte fusese anunţat în legătură cu o sedinţă la care dorea să participe si cum se-ntâmpla să fie si Pamela acolo, se oferi ea să le ducă pe Julie si pe Emma cu masina, iar Julie trebui s-accepte.

Doamna Hudson le-ntâmpină cu căldură.

- Am pregătit o cafea, doamnă Pemberton; am dus-o deja în salon. Dacă micuţa vrea să vină cu mine în bucătărie, o aşteaptă nişte gogoşi grozave.
- Super! exclamă Emma, cu ochii măriţi de plăcere.
- Bine, dar fii atentă, Emma, să nu exagerezi.
- Voi avea eu grijă să păstreze măsura, promise doamna Hudson şi Julie avu deplină încredere că aşa va face, pentru că era exact persoana pe care-ar fi ales-o să-i fie bunică Emmei.

Pamela se purta de parcă ea era gazda. într-adevăr, covoarele şi mobila pe care le alesese dădeau casei un aer foarte primitor, creând o atmosferă caldă. Tot ea servi şi cafeaua, dar Julie îşi impuse să nu se enerveze, din moment ce, de-acum încolo, indiferent ce făceau sau spuneau ceilalţi, ea şi Emma aveau casa lor.

- Cred că te vei simţi foarte bine aici.
- Da, este o casă încântătoare.
- într-adevăr. La început, aş fi vrut ca Robert s-o cumpere pentru noi, dar a spus că ar fi prea mică.
- Da, sigur.
- După ce ne vom căsători, vom avea foarte des invitaţi şi ne va trebui o casă mare. Cât timp Robert a fost singur, nu şi-a pus asemenea probleme, dar acum. Pamela o studie îndelung pe Julie, făcând-o să se simtă oarecum stânjenită, apoi continuă. Cândva ai fost logodită

cu Robert, nu-i aşa?

- Da, aşa e, recunoscu Julie, punând cu mâna tremurândă ceaşca pe farfurioară.

- Ştii, Robert mi-a spus.

Julie înghiţi cu greutate; ideea de-a fi comentată de Robert cu logodnica lui o deranja. Se-ntreba ce urmărea Pamela deschizând acest subiect.

- Dar te-ai căsătorit cu fratele lui, continuă Pamela.
- Da, cu Michael.
- Robert a spus că v-aţi despărţit înainte de plecarea lui într-o misiune în Venezuela.
- Da.
- Te-ar deranja să-mi spui de ce?
- Ce importanţă mai are?
- As vrea să stiu.
- De ce nu-l întrebi pe Robert?
- L-am întrebat; mi-a spus că. tu ai pus capăt acelei legături. Acesta e adevărul?
- Da.
- De ce?

Julie oftă, nestiind cum să răspundă. Deodată, îi veni ideea.

- Bine, dar e evident; m-am îndrăgostit de Michael.
- Ah, sigur. Cum de nu m-am gândit la asta? Doar te-ai căsătorit cu Michael înainte ca Robert să se întoarcă din misiune, nu-i asa?
- Da. Robert a fost plecat sase luni.
- Presupun că-n alte condiţii ai fi plecat cu el.
- Ai o ţigară, te rog?

Pamela scoase din posetă un pachet si-si aprinseră amândouă câte o ţigară.

- Sper că nu te-ai supărat că te-am întrebat, dar ştii. e greu de discutat astfel de lucruri cu Robert.

- Nu, de ce să mă supăr. Se ridică şi merse la fereastră. Crezi că vom avea o iarnă grea? Nici nu-mi amintesc cum e când ninge.

Pamela se ridică şi ea şi veni lângă Julie, punându-i mâna prieteneşte pe umăr.

- Condoleanţe pentru moartea soţului tău. îmi pare foarte rău că n-am avut ocazia să-l cunosc.

- Mulţumesc.

- Si-acum, trebuie să plec. Sunt aşteptată acasă la dejun. Avem câţiva invitaţi. După ce te aranjezi aici, trebuie să vii să ne faci o vizită; sunt sigură că mamei şi tatălui meu le va face mare plăcere.

Ce schimbare! Julie rămase uluită. Era clar că, atât timp cât nu-i stăteai în cale, Pamela putea fi la fel de fermecătoare ca şi tatăl ei. Ce îngrozitor de complicată devenise brusc viaţa! Ce naiba se-ntâmpla cu ea, se gândi Julie, de prefera ostilitatea Pamelei în locul prieteniei ei?

Următoarea săptămână n-au fost decât ele trei la Thorpe Hulme: Julie, Emma şi doamna Hudson. Sandra Lawson urma să vină după aceste câteva zile de răgaz în care erau lăsate să se acomodeze.

Emma era încântată de grădină si de livadă, si mai ales de leagănul care-o atrăgea ca un magnet.
Robert era încă în Statele Unite, de unde urma să se întoarcă abia peste o săptămână. Desigur, Julie n-avea cum să ia legătură direct cu el, dar Lucy telefona aproape în fiecare zi si o ţinea la curent.
Pamela a mai venit de câteva ori în vizită, probabil ca să se asigure că n-avea de ce să se teamă din partea Juliei si discuta cu aceasta planurile ei de viitor alături de Robert, încât era greu de spus dacă era vorba de prietenie, sau de maliţiozitatea de a-si afisa fericirea într-un moment în care Julie era într-o situaţie atât de tristă.
Joi, telefonă Francis.
- Bună, Julie. Credeai că te-am uitat?
- Nu, ci doar că te-ai răzgândit.
- în nici un caz. Ei, te-ai obisnuit cu viaţa la ţară?
- îmi place. Ne adaptăm bine. Emma adoră libertatea de-aici.
- Sunt convins. Cred că-n Malaiezia nu prea s-a bucurat de-asa ceva.
- Nu prea; era tot timpul în compania unei dădace. Spune-mi, ce mai faci?
- Mă zbat. Principalul motiv pentru care nu te-am sunat este c-am fost plecat în Scoţia, m-am întors abia aseară.
- Şi Robert e plecat.
- Da, stiu. Nu se vorbeste nimic altceva la noi.

- Asa e; uitasem de Pamela.

- Mă-ndoiesc; e aproape imposibil.
- Mă bucur c-ai sunat.
- Adevărat? De ce?
- Nu ştiu. Mă simt cam abătută, asta e tot. Poate şi pentru faptul că ştiu că duminică urmează să vină guvernanta.
- Guvernanta? Adică Sandra Lawson?
- Da. O cunoşti?
- Cum să nu! Ea şi Pam au fost colege de şcoală.
- Aşa e, uitasem.
- Ce e-n neregulă? Te intimidează?
- N-o voi lăsa.
- Sună cam ameninţător. Uite ce e, scumpa mea, nu te-am sunat ca să vorbim o jumătate de oră la telefon. Vreau să te văd. Spune-mi când.
- Nu ştiu. E şi Emma...
- Ad-o şi pe Emma. Uite, ce-ar fi să mă inviţi azi la prânz?
- Da, am putea face asta. spuse Julie încet, anticipând reacţia lui Robert când va afla, în mod inevitabil, de la Emma.
- Tonul tău nu sună deloc încurajator.
- Scuză-mă, Francis. Sigur că poţi veni. îţi voi pregăti chiar specialitatea mea.
- Sună interesant. Despre ce e vorba?
- Vei vedea. E deja ora unsprezece. Unde eşti?
- Acasă.
- Acasă?!

- în biroul meu. Nu ne aude nimeni.
- Sună atât de conspirativ.
- Da? îmi pare rău. Bine, le spun acum Pamelei si Louisei unde merg si, fără îndoială vor veni si ele..
- Ah, Francis!
- Vrei să vină si ele?
- Sigur că nu! Vroia să-l revadă pe Francis, dar singur; avea nevoie să discute cu el, îi făcea atât de bine.
- Atunci, când să vin?
- Vino imediat.

Abia avu timp să se îmbrace într-o rochie scurtă din jerseu rosu si să se pieptene, când masina se opri în faţa casei.

- A venit unchiul Francis! anunţă Emma, entuziasmată.
- Da, scumpa mea. Trebuise să-i spună doamnei Hudson că va fi un oaspete la masă. îmbrăcat sport, Francis părea mult mai tânăr, iar Julie îl privi cu multă căldură.
- Bună, scumpo! se adresă el Emmei, mângâind-o sub bărbie si făcând-o să râdă. Julie, dacă mă mai privesti asa, încep să regret că sunt un băiat atât de bun.
- Intră, te rog. Familiaritatea lui n-o deranja deloc; Francis era altfel decât toţi bărbaţii pe care-i cunoscuse până atunci. Cred că deja cunosti casa.

- Da, o cunosc. N-arată rău deloc. având în vedere că fiica mea a ales decoraţiunile!

Julie râse şi merse spre bar, unde-i pregăti un whisky.

- Unde e mătuşa Pamela? întrebă Emma, cu obişnuita ei lipsă de diplomaţie.

- Acasă.

- N-a vrut să vină cu tine?

- Sunt convins c-ar fi vrut, dar n-am întrebat-o. M-am gândit aşa: ea a fost de multe ori s-o vadă pe Emma fără mine, aşa că, de ce s-o invit acum să vină şi ea?

- Ai venit într-adevăr să mă vezi?

- Pe tine şi pe mami. în definitiv, ar fi nepoliticos să spun c-am venit să te văd doar pe tine, nu-i aşa? Dar, noi doi ştim bine.

Emma hohoti de râs.

- De ce n-aţi avut mai mulţi copii, Francis?

Abia după ce puse întrebarea, Julie îşi dădu seama că avea un caracter mult prea personal.

- Aşa a fost să fie, răspunse el, fără să pară deloc deranjat de întrebare.

Prânzul se desfăşură într-o atmosferă veselă şi, după desert - o delicioasă prăjitură cu căpşuni, piesa de rezistenţă a Juliei - Emma insistă să-i arate lui Francis leagănul din grădină. Când Julie îi privi pe fereastra bucătăriei, se alergau în jurul pavilionului de vară.

- E un bărbat foarte simpatic. Are multă răbdare, spuse doamna Hudson care nu-l mai

văzuse pe Francis înainte şi aruncă o privire ciudată spre Julie.

- Da. Ştii că este tatăl domnişoarei Hillingdon, nu-i aşa?

- Mi-am dat seama.
- Bănuiesc că-ţi dai seama, de asemenea, că n-ar trebui să se afle aici.
- De ce?
- Păi. e evident; e căsătorit.
- Dar între voi doi nu e nimic.
- Cum poţi să spui asta? Doar nu cunosti situaţia.
- Ştiu destul ca să-mi dau seama când un bărbat si o femeie fac dragoste unul cu celălalt. Domnul Hillingdon rămâne si la cină?
- Nu.! Nu cred.
- Pari socată; cred că n-ar fi trebuit să spun nimic.
- Mă bucur c-ai făcut-o. nu pot discuta cu altcineva.
- Nu-ţi fie teamă; stiu când să tac.
- Doamne, sună îngrozitor. Of, doamnă Hudson, ai dreptate; este un om cumsecade si simpatic.

Când Francis si Emma intrară din nou în casă, doamna Hudson tocmai pregătea ceaiul.

- M-ai epuizat; se plânse Francis Emmei.
- Stai puţin si apoi ne jucăm de-a scoala.
- Cred că glumesti! Nu sunt obisnuit să-mi petrec după-amiaza alergând prin grădină.
- îţi va face bine, spuse Emma cu simţ

practic, repetând la rândul ei replica pe care alţii i-o tot adresau ei.

- Da, mă bucur că gândesti asa, dar acum mi-ar prinde bine un ceai, Julie.

- Bineînţeles. Rămâi la cină?
- Nu mi-aş dori nimic altceva mai mult, dar trebuie să merg cu Louise la nişte amici - joi e zi de bridge.
- Sigur, înţeleg.
- Ah, Julie, e suficient un cuvânt de-al tău şi rămân, spuse el luându-i mâna, văzând-o pe Emma absorbită de programul de la televizor.
- Vrei zahăr? întrebă Julie retrăgându-şi mâna.
- Da, te rog. Lasă-mă să te invit la cină, într-o seară săptămâna aceasta. înainte să apară zmeul. Julie înţelese că se referea la Sandra Lawson. Ce-ai zice de sâmbătă seara? Sunt sigur că doamna Hudson va avea grijă de Emma.
- Da. sună minunat.
- îţi promit că aşa va fi.
- Bine, o s-o rog înainte să pleci.
- Crede-mă, zilele pur şi simplu îmi vor părea nesfârşite până atunci.

După plecarea lui Francis, Julie se simţi îngrozitor de vinovată. Cum o culcă pe Emma, se duse direct în bucătărie şi nu în salon, ca de obicei.

- Doriţi ceva, doamnă Pemberton?
- Doar să stăm de vorbă, răspunse Julie oftând, începând să şteargă vasele pe care

menajera tocmai le spăla.

- Nu trebuie să faceţi asta. Discutăm despre ce doriţi, dar şterg eu vasele.

- îmi face plăcere să te ajut. Mă. plictisesc singură.
- Emma a adormit?
- Da, a fost o zi obositoare pentru ea.
- Si pentru domnul Hillingdon, cu siguranţă. Ar trebui să aibă si el câţiva copii ca Emma.
- A avut-o pe Pamela.
- Da.
- Nu-ţi place de ea? comise Julie păcatul de neiertat de a-si comenta oaspeţii cu personalul de serviciu.
- Ei bine, să spunem că nu fac o pasiune pentru ea. Dar, fără îndoială, greşesc, pentru că se pare că domnul Robert o place foarte mult.
- îl cunoşti pe Robert?
- Cum să nu! Am lucrat pentru mama lui, acum mulţi ani. El şi Michael aveau câţiva anişori.
- Adevărat?! Hai, povesteşte-mi.
- Despre Michael, doamnă?
- Despre amândoi.
- Erau nişte ştrengari. Nu era decât un an diferenţă între ei şi amândoi puneau la cale cele mai mari năzdrăvănii.
- Cred că şi dumneata erai foarte tânără.
- Da, şaptesprezece sau optsprezece ani.

- Dumnezeule, ce mică e lumea!
- Când domnul Robert a cumpărat această casă, a venit direct la mine ca să mă angajeze menajeră.

- I-ai mai văzut în ultima vreme?
- După ce m-am căsătorit, ei veneau la noi din când în când. Şi când Brian al meu a murit, au fost foarte buni cu mine. întotdeauna au fost băieţi buni.
- Ştii c-am fost logodită cu Robert, cândva?
- Da, stiu, primisem chiar o invitaţie la nuntă.
- Ah.
- Nu mi-as fi imaginat niciodată că totul se va termina asa, cu plecarea domnului Robert în Venezuela si ce-a urmat.
- A fost hotărârea lui.
- Ce anume? Plecarea în Venezuela?
- Da; si contramandarea căsătoriei.
- Dar, am înţeles c-a fost nevoit să plece; a fost un accident, parcă - unul din oamenii lui a fost omorât acolo.
- Da. lucra la construcţia de pe valea râului Guaba.
- Asa e, si domnul Robert a trebuit să meargă să-l înlocuiască.
- Nu era neapărat.
- Nu stiu, doamnă, dar cred c-ar fi fost riscant să trimită pe altcineva, mai ales că el cunostea proiectul cel mai bine.

- Oricum, asta s-a întâmplat demult.
- Da. si nu se poate să-l fi iubit, pentru că v-aţi căsătorit cu domnul Michael si aţi plecat înainte ca domnul Robert să se întoarcă.

- Robert a plecat exact cu o săptămână înainte de nuntă, rosti Julie cu buzele aproape ţepene, îndreptându-se spre uşă. Soţul tău ar fi făcut aşa ceva?
- E greu de răspuns la această întrebare, doamnă. Adică. v-aţi certat din cauza acestei călătorii?
- N-am spus aşa ceva. Doamna Hudson era mult prea intuitivă.
- Dumneavoastră ştiţi cel mai bine. Dar, aşa cum am mai spus, nu v-aţi fi putut căsători cu domnul Michael dacă n-aţi fi avut anumite îndoieli în privinţa domnului Robert.
- E adevărat. Ei, să nu mai discutăm despre asta. Eşti liberă pentru astăzi.
- Mulţumesc, doamnă Pemberton. Probabil că voi face o scurtă vizită doamnei Fielding în sat.
- Foarte bine.

Brusc, ideea de-a petrece seara singură în faţa televizorului îi displăcu şi, la ora nouă, Julie era deja în pat, fără să plângă, dar extrem de deprimată.

Sandra Lawson veni fără să anunţe sâmbătă dimineaţa.

- Sper că n-aveţi nimic împotrivă, doamnă

Pemberton. Proprietăreasa dorea să închirieze

apartamentul meu începând de astăzi si m-am gândit că, decât să cheltuiesc banii petrecându-mi noaptea la hotel, mai bine vin aici; în definitiv, o zi în plus sau în minus nu mai contează, nu-i aşa?

- Eu. doamnă Hudson?

- Camera e pregătită, doamnă. Din partea mea nu e nici o problemă.

- Dumneata trebuie să fii doamna Hudson. Domnişoara Hillingdon mi-a vorbit despre dumneata.

- Da, domnişoară.

- Da, nu mai contează. spuse Julie, frământându-şi mâinile. Doamnă Hudson, condu-o, te rog, pe domnişoara Lawson în camera dumneaei şi, apoi fii bună şi fa-mi o cafea.

- Desigur, doamnă Pemberton.

Doamna Hudson o invită pe Sandra s-o urmeze, fără însă a o ajuta la bagaje, aşa că aceasta din urmă şi le duse singură, vădit nemulţumită. Nu era deloc un început de bun augur.

Julie rămase în salon, privind în gol pe fereastră şi gândindu-se la problemele pe care venirea Sandrei le crea.

Cum putea să plece şi s-o lase singură chiar în prima seară a venirii ei? Si dacă pleca, era foarte posibil ca Sandra să considere că ea este mai în măsură s-o culce pe Emma decât menajera, ceea ce micuţei i-ar fi displăcut total.

Lucrurile luaseră o întorsătură neplăcută şi n-avea pe nimeni cu care să se consulte.

- Mami, cine era în acel taxi? întrebă Emma, venind din grădină.
- Domnişoara Lawson, scumpa mea.
- Dar ai spus că vine mâine.
- Aşa trebuia, dar a intervenit ceva.
- Si voi începe lecţiile de astăzi?
- Nu, scumpa mea; cred că abia peste câteva zile. Acum, du-te şi pune-ţi papucii. Nu vezi ce pantofi murdari ai?

Neştiind ce să facă, Julie telefonă acasă la Robert, unde Halbird o informă că doamna Pemberton nu era acasă şi lăsă să se înţeleagă faptul că Robert nu se întorsese din State. Luă cartea de telefon şi căută numărul de telefon al familiei Hillingdon. Cum să-ndrăznească să-i telefoneze lui Francis? Dar dacă răspundea Louise sau Pamela? Apoi, îi veni ideea să-i telefoneze la birou.

- Domnul Hillingdon are o conferinţă. Doriţi să lăsaţi un mesaj?
- Dacă se poate să-l întrebaţi când pot să revin.
- Aşteptaţi o clipă, vă rog.
- Pe cine suni? întrebă Emma, intrând din nou.
- N-are importanţă.
- Pe bunica?
- Nu. Taci.

- Julie, tu eşti?
- Francis! Doamne, ce complicat este să iau legătura cu tine..

- Sunt într-o conferinţă.
- Stiu. Scuză-mă că te-am deranjat.
- Nu vorbi prostii. Ce s-a întâmplat?
- Stii, e cam greu să discut acum, începu Julie privind-o pe Emma. Problema este că domnişoara Lawson a venit de astăzi.
- Si ce dacă?
- Bine, dar e evident.
- Te referi la întâlnirea de diseară.
- Da. Ah, Francis, ce să fac?
- Vei lua cina cu mine, ce altceva să faci?
- Cum? Dar te cunoaşte!
- Si ce-i cu asta?
- Francis, te rog!
- Uite, Julie, ţi-am mai explicat - nu-mi pasă cine află de relaţia noastră; nu-mi pasă decât de tine. Dacă preferi însă să renunţăm la ea din cauza acestei femei. atunci e altceva.
- Nu, Francis!
- Dacă vrei, îi voi sugera Pamelei să vină la tine în această după-amiază. Când o va vedea pe Sandra, categoric o va invita la noi, mai ales că Robert e plecat. Cum ţi se pare planul?
- Minunat! Nu mai pot vorbi acum, puse ea capăt convorbirii, observând-o pe Sandra intrând în cameră.

- Te-nţeleg. Of, ce încurcătură!
Julie râse, apoi închise telefonul.

- E totul în regulă? se adresă ea apoi Sandrei.
- Da, mulţumesc. Ah, bună, Emma! Trebuie să ne cunoastem mai bine!
- Da. răspunse Emma foarte puţin convinsă. Veţi locui aici?
- Da. Mai târziu, am să te rog să-mi arăţi încăperea în care vom face lecţiile. A pregătit mami o cameră în acest scop?
- Ştii. nu toate camerele sunt mobilate. Aici, la parter, sunt în stare de folosire, iar la etaj, doar trei dormitoare. Deocamdată va trebui să vă mulţumiţi fie cu această cameră, fie cu sufrageria.
- Va trebui să aleg sufrageria - nu putem lucra undeva unde nu există o masă.
- Sper ca săptămâna viitoare să merg în oras si s-aleg accesoriile necesare. Poate că nu va fi chiar atât de greu să lucraţi în sufragerie si, în plus, Emma are nevoie de puţin timp pentru a se obisnui cu ideea. Poate vă puteţi concentra asupra unor lucruri mai practice până când am timp să mă organizez.
- Bine, dar sunteţi aici de-o săptămână.
- Da. Ah, doamnă Hudson ai adus cafeaua, ce bine! Pune-o te rog aici.
- Da, doamnă. Emma, vrei să vii să m-ajuţi să facem o prăjitură?
- Sigur; am voie?

- Emma si cu mine tocmai începeam să facem cunostinţă mai bine, doamnă Hudson, interveni Sandra categoric, oprind-o pe Emma care se ridicase.

- Cred că Emma va avea timp din belsug să te cunoască, Sandra. Hai, du-te, scumpa mea.

- Cum pot avea autoritate faţă de acest copil dacă îmi contramandaţi ordinele? întrebă Sandra tăios după ce Emma iesi din cameră împreună cu menajera.

- Faptul că i-am permis Emmei s-o ajute pe doamna Hudson nu înseamnă că-ţi contramandez ordinele, explică Julie împăciuitor, refuzând să se enerveze. Abia ai venit aici, Sandra. Nu face presiuni asupra Emmei.

Conversaţia lor ajunsese într-un punct mort. Sandra se simţea în continuare jignită si nedreptăţită, iar Julie privea îngrozită perspectiva de a-si petrece ani de-a rândul în această companie.

Asa cum Francis promisese, Pamela veni după-amiază si se arătă încântată la vederea Sandrei. Julie le lăsă împreună, mergând în bucătărie la doamna Hudson.

- Cum rămâne cu programul din seara asta, doamnă? Mai mergeţi?

- Da. Am. am vorbit cu Francis la telefon de dimineaţă. A fost ideea lui s-o trimită pe Pamela aici; ea si cu Sandra sunt prietene vechi, asa că era aproape sigur că Pamela o va invita acasă la ea.

- Ce miscare bine gândită! se amuză copios doamna Hudson.

- Da, dar oricum, nu mi-ar fi plăcut s-o las pe Emma în grija ei chiar din prima seară. ca să nu mai vorbim de alte posibile interpretări.

- Da, doamnă. Dar dacă nu vă place de ea, de ce o acceptaţi?
- Se pare c-a fost ideea lui Robert, n-am avut de ales. El este tutorele Emmei.
- Nici nu se putea cineva mai bun.
- Cum adică?
- Adică este o persoană foarte potrivită pentru a se îngriji de un copil.
- Dar eu sunt mama ei!
- Stiu, dar în creşterea unui copil este nevoie şi de un bărbat.
- înţeleg.
- Ce credeaţi c-am vrut să spun, doamnă Pemberton?
- Nu ştiu. Merg să fac o baie; dacă ai nevoie de mine, ştii unde mă găseşti.

Spre uşurarea Juliei, Pamela o invită, într-adevăr, pe Sandra la cină, dar nu se opri aici.

- De ce nu vii şi tu, Julie? Tata pleacă în oraş, aşa că nu vom fi decât noi patru.
- A sunat o veche prietenă în această dimineaţă şi a promis că trece pe aici diseară, aşa că nu cred că e bine să plec.
- Nu, cred că nu. O veche prietenă, ai spus?
- Am lucrat împreună.
- La Compania Pemberton?

- Da.
- O cunosc?
- Nu cred - a plecat cu mult timp înainte.
Valerie Smith.

- Nu, numele nu-mi spune nimic. Sandra, cred c-ar trebui să plecăm.
- Da. Sigur nu vă deranjează, doamnă Pemberton?
- Sigur că nu.

în sfârsit plecară, si Julie se întoarse în salon, lipsită de energie. Emma veni imediat si i se urcă în braţe.

- Mi-ar plăcea mult ca domnisoara Lawson să nu locuiască la noi. Ţie nu, mami?
- E doar guvernanta ta, Emma. Nimic nu se va schimba din cauza ei.
- Va trebui să fac lecţii.
- Asta ar fi trebuit să faci oricum si dacă ai fi fost la scoală. Dar, după ce se termină lecţiile, totul va fi din nou la fel; îţi promit.

Emma adormise deja când Julie începu să se pregătească să plece. Nu-i spusese nimic despre întâlnirea ei, în principal pentru a evita întrebările, dar o rugase pe doamna Hudson să-i spună unde e plecată, dacă în caz s-ar fi trezit si s-ar fi speriat.

Julie îsi puse o rochie simplă crem de lână, cu mâneci lungi si rotundă în jurul gâtului, care îi punea în evidenţă si mai mult talia subţire. Francis sosi imediat după ora sapte si-o admiră pentru cum arată.

- De altfel, întotdeauna arăţi bine.

Merseră la un restaurant cunoscut si Julie păru jenată când mai multe persoane care veniră să discute puţin cu Francis, o priviră cu interes nedisimulat.

- Linişteşte-te! Mă faci să mă simt extrem de bine. Credeam că, la vârsta mea, nici nu mai e posibil.

- Nu eşti deloc bătrân!

- Am patruzeci şi opt de ani, iar tu? Douăzeci şi cinci? Douăzeci şi şase? Suficient de bătrân pentru a-ţi fi tată!

- Vârsta e relativă. Nici nu eşti bătrân şi nici nu te porţi ca un bătrân. Sunt momente când eu însămi mă simt atât de bătrână. aproape senilă.

- După cum spuneam, eşti foarte potrivită pentru mine.

Mai târziu dansară. Muzica era lentă şi languroasă, iar Julie se simţea foarte relaxată în braţele lui. îşi dădea seama că simţea afecţiune pentru el. Nu era îndrăgostită, dar relaţia lor avea ceva deosebit şi bun.

O conduse acasă aproape la miezul nopţii, dar nu-l invită înăuntru - uşor ameţită cum era, ar fi riscat să-l încurajeze, iar mai târziu, cu siguranţă ar fi regretat.

Lumina era aprinsă în salon şi Julie îşi închipui că doamna Hudson se uita la televizor. Intră încet să n-o sperie, dar se opri, uimită, văzându-l pe Robert întins pe canapea, dormind adânc.

Capitolul 8

Julie îi privi lung faţa, relaxată si oarecum vulnerabilă în somn. Era clar că nu dormise de mult timp si părea epuizat. îsi aruncase neglijent haina pe spătarul unui fotoliu si pantofii pe covorasul din faţa căminului, iar pe măsuţa joasă de lângă canapea, erau cutia cu trabucuri, o ceascâ si cafetiera, ceea ce dovedea că doamna Hudson îi pregătise o cafea înainte de a se duce la culcare. Dar ce făcea acolo? De ce venise? Când se întorsese din Statele Unite? în nici un caz în acea după- amiază, pentru că Pamela ar fi stiut.

Părea foarte tânăr si Julie simţea nevoia să-l atingă. Ştia însă că, imediat, în privirea lui ar apărea acea expresie cinică devastatoare.

Ca si cum ar fi simţit că este examinat, Robert deschise ochii si clipi confuz, ca si cum îsi dădea seama destul de greu unde se afla.

- Julie! făcu un efort să se ridice într-un cot, apoi căzu din nou pe pernă. Dumnezeule, capul meu!

îngrijorată, Julie se aşează pe marginea canapelei şi-i puse mâna pe fruntea fierbinte. Robert îi luă imediat mâna, o duse pe obraz, apoi îşi apăsă buzele în palma ei, făcând-o să tremure.

- Robert! protestă ea, încercând să se

retragă, dar în aceeaşi secundă braţele lui puternice o traseră spre el şi, imobilizând-o, Robert începu s-o sărute cu o pasiune căreia îi era greu să reziste.

- Vreau să fac dragoste cu tine, şopti el, îngropându-şi faţa în părul ei. Asta e; mă înnebuneşti, ştii?

Julie era foarte tentată să cedeze, indiferent de consecinţe. Dar gândul la Emma şi la ceea ce însemnase ultima dată - acel abandon total în mrejele pasiunii a fost suficient pentru a o face să redevină raţională şi stăpână pe sine. Se smulse din îmbrăţişarea lui şi reuşi să se ridice,

- Ce s-a întâmplat? Am venit prea târziu? A fost Francis la înălţimea aşteptărilor tale?

- Cum îndrăzneşti să insinuezi aşa ceva? Enervată, aruncă în el cu o pernă, apoi cu o carte.

- Ce altceva pot să cred? întrebă Robert, ridicându-se cu greu, nesigur pe sine din cauza durerii cumplite de cap. De ce naiba ai ieşit din nou cu el? De ce-mi faci asta?

- Ţie? Ce-ţi fac?

- Dumnezeule, Julie, gândul că eşti cu un alt bărbat. îl iubeşti?

- Sigur că nu.

- Tot asa cum nu l-ai iubit nici pe Michael. Ah, Julie, dacă tu si Michael n-aţi fi fost deja plecaţi în Malaiezia când m-am întors din Venezuela, v-as fi omorât pe amândoi. Ah, n-ai ceva împotriva durerii de cap? Mă doare

îngrozitor.
Julie ezită puţin, apoi îi aduse cutia cu aspirine, pe care o văzuse în bucătărie la doamna Hudson si un pahar cu apă.
- De cât timp n-ai mai dormit? Mă refer la un somn adevărat, nu o aţipire pe canapea.
- Nu stiu. de două, poate trei zile.
- De ce? Ai fi putut să-ţi aranjezi programul.
- Ce rost are să mă-ntind pe pat, ca apoi să mă zvârcolesc ore în sir fără să pot dormi?
- Prostii! Esti extenuat.
- îmi pare rău că sunt o pacoste pentru tine, spuse el, întinzându-se din nou pe perne, după ce înghiţi cu o strâmbătură trei aspirine.
- Nu esti o pacoste. De ce ai venit aici, Robert?
- Vroiam să te văd. Halbird a spus c-ai telefonat de dimineaţă ca să vorbesti cu mama; m-am gândit că trebuie să se fi întâmplat ceva din moment ce ai sunat-o.
- Ah, da.
- Era ceva important?
- Nu. vroiam să discut cu ea despre. despre Sandra Lawson. Cred că stii că e aici. Robert încuviinţă din cap. Presupun că si ea stie că am fost în oras cu Francis.

- Nu, nu ştie. Am ajuns pe la nouă şi jumătate şi am avut destul timp să discut cu doamna Hudson înainte ca Sandra să se întoarcă.
- Si Pamela?
- Ce-i cu Pamela?

- Nu te-a văzut când a adus-o pe Sandra aici?
- Nu.
- Dar i se va părea ciudat c-ai venit aici.
- Probabil. în orice caz, e suficient de inteligentă pentru a nu protesta.
- Si ce-a spus Sandra când te-a văzut?
- „Bună“.
- Of, Robert, nu vrei să vorbeşti serios.
- Pur şi simplu nu vreau să discut acum despre Sandra, spuse el luându-i mâna şi jucându-se, absent, cu degetele ei.
- Unde i-ai spus Sandrei că sunt?
- Eu nu i-am spus nimic. Doamna Hudson i-a explicat că eşti puţin plecată, dar cred că era atât de uimită să mă vadă aici, încât nu se mai putea gândi la altceva.
- îmi închipui.
- Vrei să plec?
- Nu poţi conduce maşina în starea în care te afli. Va trebui să dormi aici în noaptea asta.
- Unde? în patul tău?
- Da, în patul meu, spuse Julie scurt, trăgându-şi mâna. Ajungi până sus?

- Nu sunt invalid.

Julie îl privi cum se ridică, obosit, apoi iesi din cameră si urcă în dormitor. Tocmai îsi luase cămasa de noapte de sub pernă când apăru si el în pragul usii.

- Ştii unde e baia. Mai ai nevoie de ceva?
- De tine. Vino aici.
- Nu acum, se feri ea, îndreptându-se spre

usă. Culcă-te.
Robert începu deja să-si descheie cămasa fără nici o reţinere si Julie se grăbi să iasă. Intră în camera Emmei, se dezbrăcă si se strecură în pat lângă aceasta.
Şi Emma si Julie se treziră târziu a doua zi dimineaţă.
- De ce dormi cu mine?
- Te deranjează?
- Nu, dar de ce?
- Pentru c-am lăsat pe cineva să doarmă în patul meu.
- Pe cine?
- Pe unchiul Robert, răspunse Julie intrând în baie. Când se întoarse după câteva minute, Emma
dispăruse deja; era evident unde. îsi puse repede halatul, sperând s-ajungă la timp, înainte ca Emma să-l trezească pe Robert.

îl găsi pe acesta dormind profund, având pe faţă o expresie de totală relaxare şi mulţumire. Ieşi repede, amintindu-şi scena din noaptea trecută şi merse în bucătărie unde doamna Hudson, în compania Emmei, pregătea nemulţumită o tavă cu micul dejun.
- Ce s-a întâmplat?
- Domnişoara Lawson a apărut aici acum o jumătate de oră, vrând să ştie de ce nu e gata micul dejun şi cerând să i se pregătească o masă consistentă.
- înţeleg. Emma, ai intrat în cameră la

unchiul Robert?
- Da, dar dormea şi m-am strecurat afară. L-am trezit?
- Din fericire, nu.
- Domnul Robert a dormit aici? întrebă doamna Hudson uimită.
- Da. era extenuat; când am venit acasă, l-am găsit dormind.
- Se pare că s-a întors din New York pe la şapte şi jumătate şi, după ce-a trecut pe acasă, a venit aici.
- Cred c-ai fost surprinsă.
- Da, doamnă. Dar mi-a făcut plăcere să fiu în compania lui. Si după ce domnişoara Lawson s-a dus la culcare, a spus că rămâne să vă aştepte. V-aţi.. supărat că m-am culcat şi eu?
- în nici un caz!
- Merg să duc tava cu micul dejun domnişoarei Lawson.

- I-o duc eu; tot trebuie să urc la mine în cameră să mă îmbrac.
Sandra Lawson scria niste scrisori la măsuţa de toaletă.
- Mulţumesc, dar ar fi putut s-o aducă doamna Hudson, spuse ea foarte surprinsă.
- Nu face parte din obligaţia doamnei Hudson si eu oricum urcam la mine în cameră.
- Mulţumesc, doamnă Pemberton. Ah, apropo, stiaţi că domnul Pemberton urma să vină aici târziu aseară?

- Robert? Nu, nu stiam.
- Nu i-am auzit masina. încă mai era când v-aţi întors acasă?
- Da. De fapt, nici n-a plecat. A dormit aici, anunţă Julie laconic si iesi din cameră, lăsând-o să înţeleagă ce vrea.

Sandra se dusese să facă o plimbare prin sat si Emma se juca în grădina îngheţată, când Robert apăru în cele din urmă. Julie era în bucătărie si o ajuta pe doamna Hudson să pregătească legumele pentru prânz. Era aproape ora douăsprezece - era clar că Robert se odihnise bine, pentru că de pe faţa lui dispăruse acea

expresie chinuită de oboseală. Ceea ce apăruse nou faţă de seara trecută, luând-o pe Julie prin surprindere, era expresia ostilă din privirea lui.

- E prea târziu să te rog să-mi faci o cafea?
- Sigur că nu, răspunse imediat doamna Hudson, căreia îi fusese de fapt adresată întrebarea. Arătaţi mult mai odihnit.
- Mă şi simt mult mai odihnit. Apoi, trebui s-o privească pe Julie. Bună dimineaţa, Julie.
- Bună dimineaţa.

Robert ieşi imediat din bucătărie şi doamna Hudson îi pregăti rapid pe o tavă cafeaua şi câteva prăjituri tocmai scoase din cuptor.

- îi duceţi dumneavoastră tava sau eu?
- Arăt groaznic, începu Julie, uitându-se la

bluza ei cu urme de făină şi la pantalonii din doc peste care îşi pusese un şorţ.

- Mergeţi dumneavoastră.

Robert era în salon: stătea în picioare la fereastră şi părea inabordabil.

- Mulţumesc. Plec imediat după ce-mi beau cafeaua.

- Vrei să te servesc eu?

- Dacă vrei. Cred că trebuie să-mi cer scuze pentru deranj.

- Ce deranj? Stii că eu ţi-am propus să rămâi. Ai dormit bine?

- Doar stii că da. Unde ai dormit tu?
- Cu Emma.
- Da. Trebuie să plec acum, spuse el terminând de băut cafeaua. îmi cer încă o dată scuze.
- Bine, dar nu ai de ce!
- Unchiule Robert! strigă Emma intrând în cameră si alergând spre el să-l îmbrăţiseze. Doar n-ai de gând să pleci!
- Mă tem că trebuie.
- De ce? Mami, de ce? Trebuie să plece?
- Cred că da, scumpa mea.
- Voi veni din nou să te văd, nu peste mult timp.
- Ah, unchiule Robert, te rog. Am intrat de dimineaţă la tine în dormitor, dar mami nu m-a lăsat să te trezesc. Şi-acum, pleci!
- Sunt sigur că acum, fiindcă e si

domnisoara Lawson aici.
- Nu-mi mai vorbi de ea! Nu-mi place!
Emma tăcu, strângându-si buzele si-abia atunci observară toţi că Sandra stătea tăcută în prag, privindu-i.
- Bună dimineaţa, domnisoară Lawson, spuse Robert politicos.
- Bună dimineaţa, domnule Pemberton. Tocmai m-am plimbat puţin, să cunosc împrejurimile. E frig, dar mi-a plăcut. Şi tu, Emma ce-ai făcut?
- Nimic, răspunse Emma într-un stil care n-o caracteriza deloc, apoi ridică din nou privirea spre Robert, cu ochii strălucindu-i de lacrimi. Te rog, unchiule Robert nu pleca!

- Rămâi dacă vrei, spuse Julie, văzându-l că ezită.
- Da, rămâi, interveni Sandra în mod neaşteptat. De fapt, m-am gândit că vei rămâne aşa că, acum, cât am fost plecată, i-am telefonat Pamelei şi am invitat-o aici.
- Ce-ai făcut? gemu Julie.
- Liniştеşte-te Julie, spuse Robert calm. I-aţi spus Pamelei că sunt aici?
- Nu; m-am gândit că va fi o surpriză pentru ea.
- îmi imaginez că v-aţi gândit ce efect va avea gestul dumneavoastră, domnişoară Lawson, continuă Robert pe acelaşi ton degajat, cu un zâmbet ciudat pe buze.
- Pamela e prietena mea. Am făcut ceea ce am crezut că e cel mai bine.

- Cel mai bine pentru cine? Pentru Pamela? Sau pentru dumneavoastră?
- Ce vreţi să spuneţi?
- Nu gândiţi deloc, domnişoară Lawson. Chiar vă imaginaţi că, dacă Pamela vine şi mă găseşte aici, relaţia dintre noi se va schimba?
- Sigur că da.
- în nici un caz, domnişoară Lawson. Pamela nu este tipul de persoană pe care vi-l imaginaţi; îşi doreşte această căsătorie cu mine pentru că sunt foarte corespunzător din punct de vedere social şi financiar. Faptul că mă mai abat din când în când de la calea cea dreaptă nu-nseamnă pentru ea decât o vagă neplăcere. Telefonându-i şi chemând-o aici, nu realizaţi nimic altceva decât c-o umiliţi. Credeţi că vă va mulţumi?

- Cum puteţi recunoaste asa ceva cu o asemenea nonsalanţă?!
- Nu recunosc nimic si nici n-am nimic de mărturisit. Nici eu, nici doamna Pemberton.
- Ce se-ntâmplă, unchiule Robert?
- Nimic, scumpa mea. Du-te si îmbracă-te cu hainele de casă si în cinci minute începem o partidă de „Piticot“.
- Sigur!

Emma iesi ţopăind veselă, iar Robert se-ntoarse din nou spre guvernantă.

- Ei bine?!
- Acum e prea târziu; am telefonat deja.

- Pamela nu trebuie să stie când am venit. Mă asteaptă abia în seara aceasta. Voi spune c-am ajuns doar cu puţin timp în urmă si m-am oprit aici înainte de-a merge la ea. Voi folosi aparatul de ras electric din masină, adăugă el, trecându-si mâna peste barba crescută.
- îmi cereţi să vă fiu complice la această uneltire? strigă Sandra îngrozită.
- Deloc. Nu vi se cere decât să n-o puneţi pe Pamela într-o situaţie jenantă.
- Da, din moment ce nu-i pasă unde. dormiţi. atunci si-asa nu contează.
- Dar dumneata ai sunat-o, domnisoară Lawson. Ai pus tot acest plan în miscare ca s-o aduci si să mă găsească aici. Crezi că-i va fi usor să te ierte?

- Eşti mârşav!
- Doar practic. Ei bine, ce hotărâre iei?
- Foarte bine, nu voi spune nimic, dar nu voi uita asta.
- Nici eu, răspunse Robert dur, apoi ieşi din salon, pentru a merge la Emma.

Julie se aşează pe braţul unui fotoliu. Fusese mult prea mult pentru ea; se simţea slăbită şi-ar fi dorit să plece toţi şi s-o lase singură cu Emma - să le lase în pace pe amândouă. îi făcuse rău ostilitatea lui Robert, în special după clipa de tandreţe din noaptea trecută.

- Presupun că asta e numai în avantajul tău! izbucni Sandra, privind-o cu dispreţ.

- Ce anume?

- Toată această intrigă! Pretinsa întoarcere din Statele Unite în această dimineaţă! Nu-l interesează că Pamela ar putea fi pusă într-o situaţie jenantă, sau că eu aş putea pierde prietenia ei. Nu-l interesează decât să te protejeze pe tine! Să-ţi apere reputaţia! Mă-ntreb de ce. Nu crezi că se teme ca nu cumva să pui din nou gheara pe el, numai că de data asta s-ar putea să nu mai scape?!

Capitolul 9

Pe parcursul săptămânii, lucrurile intraseră oarecum în normal, după tensiunea de duminică. Doar Emma părea că nu-si dă seama de acea atmosferă încărcată si poate Pamela, care acceptase explicaţia lui Robert fără nici un comentariu.

Juliei îi fusese îngrozitor de greu să se poarte firesc.

După prânz, Sandra propuse să meargă toţi la plimbare prin sat, dar, cum Robert refuză, se retraseră în salon. Mai târziu, când Julie se duse la bucătărie să bea cafeaua alături de doamna Hudson, văzându-i pe fereastră pe Emma si pe Robert jucându-se în grădină, îsi dădu seama că Pamela si Sandra rămăseseră singure.

- Emma are nevoie de un tată; nu-i nici o îndoială în această privinţă, spuse doamna Hudson deodată, urmărind si ea pe fereastră jocul celor doi.

- Cred că-i simte lipsa lui Michael.
- Poate că da, încuviinţă doamna Hudson, fără însă să pară deloc convinsă.

După puţin timp, Pamela si Robert plecară, fiecare în maşina lui, la Orpington. Sandra îi conduse si rămase în prag, făcându-le semn cu mâna, dar Julie rămase departe, ferită de privirile lor, gândindu-se cum va reacţiona Robert faţă de Francis.

Emma începu lecţiile cu Sandra, dar progresele nu erau satisfăcătoare. Din fetiţa bună, veselă şi cuminte care fusese întotdeauna, Emma deveni un copil agitat şi plângăcios - un mic tiran care-şi atrase dojeni chiar şi din partea Juliei.

- Nu înţeleg, se plânse Julie doamnei Hudson. Spunea că abia aşteaptă să meargă la şcoală.
- Lecţiile cu o guvernantă sunt altceva decât mersul la şcoală. Fetiţa nu are prieteni, nu cunoaşte alţi copii şi se simte singură. în plus, e conştientă că atâta timp cât domnişoara Lawson va fi aici, situaţia ei nu se va schimba.
- Robert nu va accepta niciodată altă alternativă.
- Dar doamna Pemberton?
- Nu va fi niciodată de acord cu nimic. în plus, Sandra e prietenă cu ei.

- Ce veţi face?
- Nu stiu; sincer nu stiu.

- Dar domnul Hillingdon? N-ar putea dumnealui discuta cu domnul Robert? Poate că l-ar asculta.
- Mă-ndoiesc.
- Atunci, nu stiu ce altceva aţi putea face. în orice caz, ceva trebuie făcut, pentru că fetiţa plânge în fiecare seară.
- Ştiu. Sandra se plânge tot timpul că Emma e obraznică în timpul lecţiilor; sunt convinsă c-ar plesni-o cu mare plăcere.
- Sentimentul e reciproc, remarcă doamna Hudson sec.
- Asa cred si eu. Bine, voi încerca să-l sun pe Francis.
într-adevăr, Julie îi telefonă la serviciu si, ca de obicei,
Francis era încântat s-o audă.
- Când ne mai vedem?
- Francis, de fapt te-am sunat pentru că am nevoie de ajutorul tău.
- Ajutor? în ce fel?
- As dori să discuţi cu Robert - să-l rogi să se mai gândească în privinţa educaţiei Emmei. Micuţa vrea să meargă la scoală si pur si simplu e recalcitrantă faţă de lecţiile cu Sandra, care, trebuie să recunosc, este extrem de răbdătoare.
- înţeleg. N-ai vrea să vin să discut si eu cu Emma?
- Mă tem că n-ar da nici un rezultat. Sigur, va fi încântată să te vadă, numai că, după ce vei pleca.

- Da, da, înţeleg. Dar trebuie să-ţi spun că eu si Robert nu prea suntem în cele mai bune relaţii. Când a venit la noi, duminica trecută, a făcut niste remarce destul de dure la adresa mea când eram doar noi doi si beam ceva înainte de cină.

- De ce?

- Nu-ţi închipui? în legătură cu tine. Mi-a spus să te las în pace, că purtarea mea i se pare dezgustătoare si că în nici un caz n-are de gând să te lase să-ţi distrugi viaţa. Mă rog, lucruri de genul ăsta.

- Ah, Francis, îmi pare îngrozitor de rău, spuse Julie îngrozită pur si simplu.

- Ei, atunci m-am enervat si eu, dar apoi mi-am dat seama că nu-ţi vrea decât binele. Pare să-si ia responsabilitatea faţă de voi două foarte în serios. Nici nu stiu cum va putea rezista căsătoria lui cu Pamela în faţa unui astfel de angajament.

- Cum adică?

- Ştii, dacă nu l-as cunoaste, as spune că simte faţă de tine mai mult decât o obligaţie morală. Dar asta e ridicol, nu-i asa? în definitiv, el a contramandat căsătoria voastră, nu-i asa?

- Da. spuse Julie muscându-si buza si tremurând. Dar. vrei totusi să discuţi cu el?

- Dacă asta doresti. răspunse Francis după o scurtă ezitare.

- Da.

- Bine. Vine mâine la prânz; voi încerca să discut cu el.

- Mulţumesc, Francis. Mulţumesc mult.
- Nu-mi mulţumi încă; n-am realizat nimic.

Doamna Hudson păru încântată când Julie îi spuse
că-i telefonase lui Francis.

- Domnul Hillingdon este foarte convingător.
- Da, dar Robert i-a reproşat că m-a invitat la cină sâmbăta trecută, aşa că relaţiile dintre ei sunt cam încordate.
- Adevărat? Ia te uită.
- Ce vrei să spui?
- Nu e treaba mea.
- Of, dacă Robert ar fi de acord ca Emma să meargă la şcoală. Ar veni în contact cu copii de vârsta ei.
- Si guvernanta ar pleca!
- Da, şi asta. Nu înţeleg ce e cu Emma; a fost întotdeauna un copil atât de bun.
- Cred că s-a făcut prea mult caz în jurul ei. Si-apoi, gândiţi-vă că nu i-a fost uşor să se adapteze noilor condiţii.
- Crezi că e prea răsfăţată?
- Nu, dimpotrivă! Dar au fost prea multe persoane noi în jurul ei - bunica, domnul Robert, domnul Hillingdon.
- Se bucură enorm când vine Robert.
- Cred că, pentru ea, domnul Robert înseamnă siguranţă, stabilitate. dar nu numai; e ceva mai mult de-atât. Pare foarte ataşată de el. Vorbeşte întotdeauna despre el. Sigur, vorbeşte şi despre domnul Hillingdon, dar domnul Robert e preferatul ei.

- înţeleg. sopti Julie, luptând împotriva lacrimilor ce-i sclipeau în ochi.
- Asa e si normal, doamnă Pemberton, nu-i asa?
- De ce?
- Pentru că e fratele domnului Michael si seamănă cu el, de ce altceva?
- Nu stiu.
- Ar fi trebuit să vă căsătoriţi cu domnul Robert, doamnă. Atunci, el ar fi fost tatăl Emmei.
- N-a fost să fie asa, spuse Julie privind-o lung.
- Nu, pentru că n-aţi vrut să vă căsătoriţi cu el înainte să plece în Venezuela, nu-i asa?
- Cine ţi-a spus?
- Domnul Robert, când a venit aici. Am discutat despre perioada aceea când pleca în misiuni de lucru.
- Da. Şi ce altceva a mai spus?
- Mai nimic. Doar că v-a supărat plecarea lui.
- Fireste.
- Aţi fi putut pleca în calitate de soţie, împreună cu el.
- Ştiu. Dar ne-am certat.
- Pentru c-a vrut să plece doar cu o săptămână înainte de nuntă.
- Da; acum îmi dau seama c-a fost o prostie, dar la momentul acela mi s-a părut important. Aveam numai nouăsprezece ani.
- Şi după aceea?
- Ce importanţă mai are să discutăm despre ce-a fost?
- Câteodată îţi face bine să discuţi, si am

impresia că n-aţi prea vorbit despre acest subiect.

- N-am vorbit decât cu Michael. Ţi-a spus Robert ce s-a întâmplat în seara în care ne-am despărţit?

- E cam greu de imaginat că domnul Robert m-ar face confidenta necazurilor sale. Povestiţi-mi cum l-aţi cunoscut.

- Lucram la compania lor. De fapt, şeful meu ne-a făcut cunoştinţă. Auzisem de Robert, desigur. Toată lumea ştia de el.

- Si?

- N-am vrut să am de-a face cu el. Nu eram. ca să folosesc o expresie învechită, tipul acela de fată.

- înţeleg, înţeleg. Si?

- Robert era foarte insistent. Găsea tot felul de pretexte pentru a veni la biroul domnului Harvey, unde lucram; se oferea să mă conducă acasă cu maşina, mă invita la masă. Celelalte fete mă avertizau în privinţa lui, dar nu era necesar, pentru că ştiam şi eu cum era! Nu era obişnuit să fie refuzat. Prima dată, n-a încercat nimic. Am crezut că la asta se rezumase totul, dar n-a fost aşa. M-a cerut în căsătorie. Nu-mi venea să cred. M-am gândit că e doar o tactică pentru a mă determina să fac dragoste cu el, dar m-am înşelat.

- Si ce s-a-ntâmplat apoi?

- Ceea ce se-ntâmplă în mod obişnuit. M-a dus să mă prezinte mamei lui care locuia atunci

în Richmond, aşa cum ştii. Ea nu m-a plăcut niciodată, dar cred că s-a resemnat, văzând că Robert era foarte hotărât. S-au făcut pregătirile pentru nuntă. Eu am fost crescută la o casă de

copii, pentru că părinţii mei au murit într-un accident de masină, asa că doamna Pemberton s-a ocupat de absolut totul. Apoi, a intervenit problema din Venezuela.

- Şi totul s-a terminat?

- Da.

Julie nu mai vroia să vorbească, pentru că amintirile erau prea dureroase. Cu intuiţia ei, doamna Hudson îsi dădu seama si schimbă subiectul.

Mai târziu, în seara aceea, gândindu-se la discuţia avută, Julie deveni constientă de faptul că, în ciuda a tot ce se întâmplase, va regreta întotdeauna trecutul.

îsi reaminti ce se întâmplase în seara aceea în care Robert îi spusese că trebuie să plece în Venezuela.

Numai că nu-i spusese de la început. Se întâlniseră în oras, ca de obicei si merseră la unul din restaurantele lor preferate. Robert fusese cam tăcut si trist, dar, în entuziasmul ei la gândul nunţii care trebuia să fie peste o săptămână, nu dăduse importanţă acestui amănunt.

în cele din urmă, îsi dădu seama că e ceva în neregulă si-o cuprinse teama. Robert propuse să meargă în Richmond, acasă la mama lui si-abia atunci Julie se gândi că, în ciuda tuturor

pregătirilor făcute, Robert ar putea contramanda totul. Tot drumul încercă să găsească un motiv pentru temerile ei, dar, cum nu existase nici cel mai mic incident între ei, ajunsese la concluzia că acestea erau nefondate.

- Mama e plecată în weekend, explicase Robert, oprind masina în faţa casei unde luminile erau stinse.

- De ce m-ai adus aici, Robert?
- Vino. Simt nevoia să beau ceva.

Intraseră în salon şi ea rămăsese în picioare, în spatele canapelei.

- Scoate-ţi haina şi ia loc.
- De ce m-ai adus aici?
- Nu fi atât de speriată, Julie. Am venit să discut cu tine undeva unde ştiam că nu vom fi deranjaţi. Hai, vino şi aşază-te aici. Am nişte veşti proaste.
- Veşti proaste! Sper că nu i s-a întâmplat nimic lui Michael.

în acel moment, Michael era în străinătate pe vasul său, de aceea se temuse să nu fi fost rănit sau chiar omorât în cine ştie ce accident.

- Nu, Michael e bine. E vorba de Moran; a fost ucis ieri în Venezuela.
- Moran? Dennis Moran?

Dennis Moran era consultant pe probleme de construcţii şi lucra la Compania Pemberton. îl întâlnise o dată sau de două ori la birou, dar nu-l cunoştea aproape deloc şi nici măcar nu ştiuse că lucra atunci în Venezuela.

- Exact. Lucra la proiectul de pe valea râului Guaba. Ai auzit de lucrarea asta?
- Vag. Nu e proiectul pe care iniţial tu l-ai început?
- Ba da.
- Fireşte, îmi pare foarte rău. întotdeauna este foarte trist s-auzi de moartea cuiva. Dar, nu văd cum.

- Cum ne afectează lucrul acesta? Asta ai vrut să spui?
- Da. Sau, poate nu e vorba numai de atât?
- Mă tem că nu. Lucrările sunt deja întârziate. în curând vor începe ploile si barajul trebuie să fie gata până atunci.
- Şi?
- Nu-mi usurezi deloc situaţia, Julie.
- Ce vrei să spun? Nu înţeleg cum ne poate afecta moartea acelui om.
- Nu înţelegi sau nu vrei să înţelegi? Doar e clar: trebuie să merg acolo si să supraveghez lucrarea până la terminare.
- Trebuie să mergi în Venezuela?
- Da.
- Dar de ce tu?
- Pentru că, asa cum ai spus chiar tu, eu am fost iniţiatorul proiectului. Moran îl preluase de la mine.
- Dar chiar si asa, trebuie să mai fie si alţi ingineri. Şi ce-nseamnă asta? De fapt, ce-ncerci

să-mi spui? Când va trebui să pleci?

- în. două, poate trei zile.
- Bine, dar nu se poate! Robert, ai uitat!
- Cum as putea uita?! Dar de-asta te-am adus aici si-ncerc să discut cu tine. Vreau să-nţelegi în ce situaţie mă aflu!
- în ce situaţie te afli tu. Dar eu? Nu poţi face asta. Nu se poate duce altcineva? De ce trebuie să fii tu acela?

- Linişteşte-te, Julie! încearcă să fii raţională. Crezi că eu vreau să merg în Venezuela?
- Nu ştiu ce vrei. Nici nu mai pot gândi clar, acum.
- Sigur că ştii ce vreau; vreau să rămân aici, lângă tine, să mă căsătoresc cu tine. Te doresc de-atâta timp! Ce crezi că simt?
- Nu mai cred nimic! Continuă! Care este pretextul pentru care trebuie să pleci?
- La naiba, nu e un pretext! Uite, voi încerca să-ţi explic mai clar. Eu am pus bazele acestui proiect - eu l-am conceput. Când totul părea că merge bine, Moran l-a preluat. în mod inexplicabil, s-a produs o explozie şi Moran a fost ucis. Cum aş putea trimite pe altcineva să investigheze, ştiind că e responsabilitatea mea?
- Bine, Robert, dar nu e un moment obişnuit. Totul e aranjat pentru săptămâna viitoare. Nu putem contramanda.
- Nici nu vreau să contramandăm. Nu-ţi cer decât să accepţi o amânare.

- O amânare! Si ce crezi că va gândi toată lumea?
- Ce vrei să spui?
- Nu-ţi dai seama? Pentru toţi, plecarea ta tocmai în acest moment va însemna că, de fapt, ne-am despărţit şi că amânarea nu este decât preludiul rupturii definitive.
- Nu mai vorbi prostii! Amânarea va fi de o lună, cel mult două.
- Două luni! Lasă pe altcineva să meargă.
- Nu pot, Julie, ţi-am explicat. Dacă nu mă crezi, ce altceva pot să spun?

- Cum să te cred? Mama ta stie?
- Da.
- îmi închipui ce mult s-a bucurat. în definitiv, mai are astfel la dispoziţie câteva săptămâni în plus pentru a te convinge că faci cea mai mare greseală din viaţa ta căsătorindu-te cu mine.
- Julie! O cuprinse de umeri, încercând s-o întoarcă spre el, dar ea se feri.
- Nu mă atinge!
- Esti ridicolă! Te porţi de parc-as încerca să mă eschivez de la căsătorie.
- Nu asta faci?
- Nu!

Negase cu furie si convingere, dar Julie era mult prea supărată pentru a mai gândi coerent.

- Vreau să merg acasă.
- Julie, nu poţi pleca asa. N-am terminat de

discutat. Trebuie să anunţăm amânarea.

- Vreau să merg acasă. Poţi să anunţi ce vrei. Oricum, mama ta aranjase totul.

- Nu pot să te las să pleci asa, Julie, fii raţională! Te iubesc. Nu mai înseamnă nimic pentru tine acest lucru?

- Se pare că nu.

- Ce vrei să spui?

- Dacă m-ai iubi, n-ai putea să-mi faci asa ceva - nu numai mie, ci nouă. Te rog, Robert, trimite pe altcineva. Pe Peters, poate; sau. sau pe Lionel Grant.

- Nu, rămăsese el de neînduplecat. Julie, trebuie să plec. Acceptă faptul acesta.

- Niciodată!

Intrase în stare emotivă şi, deşi ştia că va regreta amarnic o astfel de hotărâre pripită, pentru moment nu putuse să se gândească la nimic altceva, decât că sâmbătă, adică peste câteva zile, n-avea să mai păşească spre altarul bisericii St.Margaret, îmbrăcată cu superba rochie de dantelă pe care mama lui Robert i-o comandase, ţinând în mână buchetul de trandafiri albi, şi nici să mai plece în luna de miere în Caraibe. Era o copilărie din partea ei, dar comparativ cu Robert, nu era pe-atunci decât un copil.

- Julie, nu-mi poţi face asta! Dumnezeule, am nevoie de tine!

- Mă-ndoiesc. Vreau să merg acasă. Mă

conduci tu sau merg la gară să iau trenul?

- încă nu pleci. Aşa cum am mai spus, mai avem de stabilit unele lucruri.

- Pe mine nu mă mai interesează.

îşi luă repede haina şi se-mbrăcă, dar în acel moment Robert nu-şi mai putu stăpâni furia. O prinse de braţe şi-i lipi trupul de-al lui, iar sărutul lui brutal şi neaşteptat îi slăbi rezistenţa.

- Spune-mi şi-acum că nu vrei să te căsătoreşti cu mine.

Julie îl privi lung. Ar fi recunoscut cu toată fiinţa ei c-avea dreptate, că l-ar fi aşteptat oricât de mult ar fi fost

nevoie, dar dispreţul din tonul si din privirea lui o făcu să rămână neînduplecată pe aceeasi poziţie.

- Nu, nu vreau să mă căsătoresc cu tine. Te urăsc! Cu privirea întunecată, Robert o sărută din nou, mai brutal, mai posesiv. Desi tentată să cedeze, Julie începu să se zbată, încercând să se smulgă din strânsoarea lui. Dar, cauza era pierdută. Nu numai că era mai puternic decât ea, dar era expert în a obţine întotdeauna ceea ce vroia de la o femeie. Până atunci, nu-si folosise niciodată puterea de seducţie asupra ei; respectându-i inocenţa, era pregătit s-astepte până la căsătorie. Acum însă, îsi pierduse controlul, iar ea, fără să mai opună rezistenţă, se scufundă tot mai adânc în infinitul acelor senzaţii nebănuite.

Amintirea acelor clipe o nelinisti acum.

începu să-si dea seama că fusese de vină în aceeasi măsură ca Robert pentru tot ce se întâmplase. Atunci, însă, îl învinuise numai pe el si nu-i acceptase scuzele. Se comportase iraţional, fugind desperată de-acolo.

În cele câteva zile care-i rămăseseră până la plecare, Robert nu reusi să mai repare situaţia. Lucy Pemberton însăsi venise la Julie, îngrijorată de efectul pe care atitudinea acesteia îl avea asupra fiului ei, dar totul fusese zadarnic.

În cele din urmă, venise Robert acasă la ea. Julie îsi dăduse demisia, asa că se asteptase la vizita lui. Atitudinea lui distantă o descurajase de la început; îi

propusese să se căsătorească imediat la un oficiu de stare civilă ca, în scurt timp, să-l poată urma şi ea în Venezuela.

Pentru Julie, propunerea lui fusese lovitura de graţie: o considerase ca pe un gest reparatoriu pentru cele întâmplate în seara aceea, convinsă fiind că doar remuşcarea îl făcea s-o ceară în căsătorie. Altfel, de ce nu-i propusese acest lucru chiar în seara când discutase cu ea?

Se certaseră, iar ea îşi dădu seama că încăpăţânarea ei distrusese totul.

Crezuse că povestea se terminase. Citise în ziar despre plecarea lui Robert în Venezuela şi despre amânarea casătoriei lui; ştia că aparenţele fuseseră păstrate, pentru ca Lucy Pemberton să fie cruţată de comentariile din

presă şi era convinsă că nu-l va mai vedea niciodată pe Robert sau familia lui.

După plecarea lui Robert îşi găsise un alt post de secretară şi încercase să-şi anestezieze durerea despărţirii epuizându-se în timpul zilei, astfel încât seara, când se-ntorcea acasă, adormea imediat, uitând de toate. Pe măsură ce timpul trecea, trebui s-accepte crudul adevăr; nu mai putea pune ceea ce se petrecea, nici pe seama unei dereglări de metabolism, nici pe seama unei căderi nervoase. Trebui s-admită că era însărcinată.

Fireşte, intrase în panică. Era singură şi se-ngrozea la gândul că va trebui să apeleze la o instituţie de ajutor social şi să expună în faţa unor străini povestea ei intimă.

Se gândi să-l anunţe pe Robert, sperând că va fi de acord s-o ajute cumva, sau să ia copilul, convinsă fiind că ea nici nu va vrea să mai audă.

Asadar, îi scrisese lui Lucy Pemberton, rugând-o să-i dea adresa din Venezuela a lui Robert. Nu primi nici un răspuns de la Lucy, dar după câteva zile o vizită Michael, care tocmai venise acasă în concediu. îi spusese că mama lui nu se simţea bine, de aceea venise el să-i aducă adresa. Abia mai târziu aflase Julie că Lucy îi interzisese lui Robert să mai ia legătura cu ea. Michael se purtase foarte frumos cu ea, încercând tot timpul s-o facă să se relaxeze.

îi scrise imediat lui Robert, întrebându-l doar dacă poate veni în Anglia; vroia să-i vadă figura

când avea să-i spună vestea si, în plus, nu putea scrie asa ceva într-o scrisoare pe care cine stie cine ar fi deschis-o întâmplător.

Robert îi răspunsese că îi este imposibil să vină si că va trebui să mai rămână încă acolo cel puţin trei luni.

Era pur si simplu desperată. în această stare, cu ochii plini de lacrimi, o găsise Michael Pemberton venind la ea pe neasteptate. încercă s-o calmeze si, încet-încet, încurajată cu blândeţe, Julie îi povesti totul. Michael o sfătui să-i spună fratelui lui adevărul, convins că, dacă acesta ar fi bănuit ceva, n-ar fi reacţionat asa.

Julie refuză categoric, susţinând că, dac-ar afla, Robert s-ar întoarce la ea din obligaţie, nu pentru c-ar fi iubit-o.

Deşi împotriva voinţei lui, Michael îi promisese să nu-i spună nimic lui Robert. Continuă s-o viziteze din ce în ce mai des, ceea ce n-o deranja deloc, pentru că reuşea să-i mai distragă atenţia de la nenorocirea ei. Când, în cele din urmă, o ceru în căsătorie, Julie rămase uluită. Nu şi-ar fi închipuit niciodată aşa ceva; începuse să ţină la el, dar pentru ea nu era decât fratele lui Robert, de parcă nici n-ar fi avut propria sa identitate.

Michael se arătă foarte hotărât şi-şi susţinu insistent cauza. îi explicase că i se oferise un post în Rhatoon, pe coasta de est a Malaieziei, dar că ezita pentru că era singurul necăsătorit într-un grup de familişti; că, astfel, nimeni nu va

şti că nu e copilul lui; că misiunea va dura mult şi că, atunci când se vor întoarce în Anglia, Robert va fi probabil căsătorit iar ea va uita de acea întâmplare. Propunerea lui era foarte tentantă şi-i oferea o ocazie minunată de a-şi rezolva situaţia fără ca Robert să bănuiască vreodată ceva.

Se căsătoriseră după câteva zile, la un oficiu de stare civilă, în prezenţa a doi prieteni de-ai lui Michael. Lucy Pemberton pretextase că nu se simte bine, dar în realitate refuzase să asiste la ceremonie, neînţelegând cum putea face Michael prostia de a se căsători cu o femeie de categoria Juliei şi convinsă fiind că, prin întreaga sa comportare, aceasta dovedise că vroia cu orice preţ să intre în familia lor.

Plecaseră la Rhatoon după aproximativ o lună de la căsătorie şi acolo, pentru toată lumea, mariajul lor era

cât se poate de firesc. Julie născu în primăvară si nimeni nu părea mai încântat decât Michael de fiica lor. Abia când Emma împlini trei luni relaţia lor ca soţ si soţie se consumă, iar Julie îi era atât de recunoscătoare pentru generozitatea si înţelegerea lui, încât reacţionă cu multă tandreţe si chiar dacă nu mai trăia extazul pe care-l cunoscuse alături de Robert, punea acest fapt pe seama diferenţei de temperament dintre ei.

Acum, după toţi acesti ani, Julie se analiza. Poate că făcuse o greşeală îngrozitoare crezând că Robert dăduse mai multă importanţă muncii

lui decât ei; poate că, într- adevăr, nu avusese de ales atunci când plecase în Venezuela. Cert este că, în toată perioada petrecută la Rhatoon, convingerea ei că sentimentele pentru Robert se stinseseră nu era decât o simplă amăgire. Nu reusise de fapt decât să le împingă undeva departe, într-un adânc de amărăciune, pentru ca moartea tragică a lui Michael s-o arunce din nou în vârtejul emoţiilor puternice pe care simpla prezenţă a lui Robert i le declansa.

Capitolul 10

în dimineaţa următoare, Sandra intră în bucătărie furioasă.

- Va trebui făcut ceva cu acest copil. Tocmai mi-a răsturnat o sticluţă cu cerneală peste manual.
- Vai, îmi pare foarte rău, se scuză Julie. Voi discuta cu ea imediat.
- Nu mai e necesar. Am pedepsit-o eu.
- Da, înţeleg. Şi. sub ce formă ai pedepsit-o?
- Am tăiat leagănul.
- Cum? Julie alergă îngrozită la fereastră şi văzu frânghiile retezate atârnând triste, ca o prevestire sumbră în lumina cenuşie.
- Era singura modalitate. Aţi fi preferat să-i trag câteva palme?
- Nu. dar leagănul era modul ei preferat de a-şi petrece timpul.

- Tocmai de aceea am si făcut-o. N-ar fi avut nici un rost s-o privez de ceva ce n-o interesează.

Pe faţa doamnei Hudson se citea clar dezaprobarea, dar Julie încerca să fie obiectivă. In definitiv, dacă Emma răsturnase călimara cu cerneală, atunci merita să fie pedeosită. Dar chiar si asa..

- Unde e acum? întrebă ea, străduindu-se să pară calmă.

- Presupun că în camera ei. I-am dat liber. As vrea să-mi iau o cafea în camera mea; am de scris câteva scrisori si prefer să-mi fac corespondenţa decât să-mi pierd timpul încercând să educ un copil care refuză categoric să fie educat.

Julie se stăpâni si o servi ea însăşi pe Sandra.

- Câtă răutate! izbucni doamna Hudson indignată, după ce Sandra plecă.

- Probabil a considerat că fapta ei e îndreptăţită. In definitiv, n-a fost cuminte.

- Cred, mai degrabă, că nu suportă că leagănul acela aducea micuţei atât de multă bucurie. Sper ca domnul Hillingdon să-l convingă pe domnul Robert că decizia lui nu e bună.

- Nu sunt prea optimistă. Doar îl cunosti destul de bine pe Robert ca să-ţi dai seama că nimeni nu-l poate convinge să facă altfel decât cum vrea el. Mai bine merg să văd ce face Emma.

Fetiţa stătea în pat, în camera ei, privind în gol bosumflată.

- Ei, ce s-a întâmplat? înţeleg că n-ai fost prea cuminte.
- Mi-a tăiat leagănul.
- Da, dar şi tu i-ai vărsat cerneala pe carte.
- Nu-i adevărat! Ştiam c-aşa va spune, dar a fost un accident.
- Da?
- Da. S-a ciocnit de braţul meu şi. sticluţa s-a răsturnat.
- Dar ce căuta sticla cu cerneală lângă braţul tău?
- Lucram la masă şi mi-a spus să vin lângă ea să văd ce face, aşa că m-am dus şi atunci. şi atunci.
- Sticla s-a răsturnat.
- ?a-
- înţeleg. Dar avea toate motivele să creadă c-ai făcut-o intenţionat; adică. după cum te-ai purtat în ultima vreme.
- Da, dar acum a fost altfel.
- Cum altfel?
- Am fost cuminte. Am venit lângă ea, aşa cum mi-a spus şi apoi s-a lovit de braţul meu şi cerneala s-a vărsat pe carte. A fost foarte furioasă pe mine; a spus că sunt un monstru. Aşa sunt, mami?
- Sigur că nu, draga mea. Domnişoara Lawson a spus asta pentru că s-a enervat.

Juliei îi displăcea tot mai mult întreaga situaţie. Poate că Emma exagera, dar categoric, Sandra nu uitase ce spusese aceasta despre ea. Perspectiva era destul de

sumbră, pentru că nu se astepta ca Francis să-l poată face pe Robert să se răzgândească. încercă să schimbe subiectul si s-o facă pe Emma să uite.

- Ce-ar fi să mergem mâine în oras si să-ţi cumpăr niste haine noi pentru iarnă?

- Vei putea să repari leagănul, mami?

- Cred că da.

- Astăzi? întrebă ea, luminându-se imediat la faţă.

- Nu, nu astăzi, scumpa mea.

- Dar când?

- Nu stiu. în câteva zile, poate. Ce spui, nu te tentează ideea de-a merge în oras?

- Crezi că unchiul Robert va putea să-l repare? Eu cred că da, îsi continuă ea singurul gând ce-o preocupa.

- Dacă trece pe aici. Acum, du-te si spală-te pe mâini si pe faţă. în curând va fi ora prânzului.

După-amiază, Sandra iesi să se plimbe si toată lumea respiră usurată. Julie rămase puţin în salon, apoi merse s-o caute pe Emma.

Dar, camera acesteia era goală. Pentru o clipă, Julie se temu ca Emma să nu fi intrat în camera Sandrei punând la cale cine stie ce răzbunare, dar n-o găsi nici acolo. Coborî, sigură c-o va găsi în compania doamnei Hudson, dar n-o găsi nici acolo.

- Poate e în grădină, sugeră doamna Hudson.

- Da, nu m-am gândit la asta.

- Merg si eu cu dumneavoastră.

Desi abia trecuse de trei si jumătate, începea

să se întunece si era îngrozitor de frig.

- Emma! Emma, scumpo, unde eşti?
- Tot n-a apărut? întrebă doamna Hudson, ajungând-o din urmă.
- Nu. Stai. nu cumva. Dumnezeule! Nu-i acolo?

Alergă desperată pe pajişte, unde frângiile rupte ale
leagănului se mişcau încet în aerul îngheţat. Sub ele, Emma zăcea într-o baltă de sânge ce încă mai curgea din rana de la cap.

- Emma! Emma! ţipă Julie hohotind de plâns, îngenuchind lângă copil, văzând-o ca prin vis pe doamna Hudson aplecându-se şi luând pulsul fetiţei. A. a murit?
- Nu, reuşi menajera să îngâne, dar a pierdut mult sânge. Mergeţi şi chemaţi repede ambulanţa.

Julie alergă spre casă şi, ajunsă înăuntru telefonă să cheme salvarea. Formase deja de două ori numărul greşit, când zgomotul unui motor de maşină o făcu să privească pe fereastră.
Când îl zări pe Robert coborând, se repezi spre el, deschizând larg uşa.

- Ce este? Pentru Dumnezeu, Julie, ce s-a întâmplat? întrebă el imediat, o singură privire spre figura ei fiindu-i de ajuns ca să-şi dea seama că e vorba despre ceva extrem de grav.

Când Julie reuşi cu greu să-i explice cât de cât coerent, Robert merse chiar el şi examină rana Emmei.

- Cum s-a întâmplat aşa ceva?

- Bănuiesc că s-a urcat în copac şi-a căzut de pe creanga aceea, răspunse doamna Hudson.

- Du-te, te rog si adu o pătură în care s-o înfăşurăm.

O voi duce la spital chiar eu.

Primind si încuviinţarea Juliei, doamna Hudson porni imediat. Julie se prăbusi din nou în genunchi lângă Emma, încercând să-i încălzească una din mâinile care-i atârnau inerte. Sufocată de lacrimi, era ea însăsi în stare de soc.

- Linisteste-te, spuse Robert blând, ridicând-o si punându-i pe umeri haina lui. Asa nu o ajuţi cu nimic si-ţi faci rău. Vrei să vii la spital cu mine?

- Sigur că da. Oare. e bine să fie miscată?

- Nu cred că are vreo fractură si trebuie luată din frigul si umezeala de aici.

- Crezi că. se va face bine?

- Sigur, sigur că se va face bine, o asigură el, desi nervii îi erau încordaţi la maximum.

Imediat ce doamna Hudson veni cu pătura, Robert o înfăsură pe Emma si porniră spre spital. Tot drumul fusese un cosmar pentru Julie care, ţinând-o pe Emma în braţe, îi tampona tot timpul rana.

La spital, doctorii luară fetiţa imediat în primire si, după puţin timp, în pragul sălii de asteptare apăru o asistentă care arăta cam agitată.

- Doamnă Pemberton, sunteţi rugată să veniţi.

Cu pasi nesiguri, Julie intră în sala de consultaţii unde Emma zăcea încă în stare de inconstienţă.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea, privind când spre Emma, când spre doctor.

- Calmaţi-vă, doamnă Pemberton. Nu este o situaţie pe care să nu o putem rezolva. Emma îşi va reveni, dar are nevoie de o transfuzie. Din păcate, însă, grupa ei sangvină este destul de rară - AB negativ - aşa că va trebui să cerem de la un spital mai mare.
- Robert are această grupă! spuse Julie înainte de a-şi da seama foarte bine ce face.
- Robert?
- Da. domnul Pemberton, cumnatul meu.
- Intr-adevăr? Si credeţi că va accepta să doneze?
- Nu ştiu. poate. Regreta oarecum ce spusese, dar viaţa Emmei era mai importantă decât situaţia jenantă creată.
- Roagă-l pe domnul Pemberton să vină, se adresă doctorul asistentei.

Julie se apropie şi mai mult de targă, privind îndurerată obrajii ca de ceară ai Emmei şi părul ei plin de sânge; era sigură că intenţionase să încerce să repare singură leagănul.

- Ah, domnule Pemberton! Tocmai i-am spus doamnei că Emma are nevoie de o transfuzie, dar că, având o grupă sangvină foarte rară, trebuie să cerem sânge de la un alt spital.
- înţeleg. Si aţi cerut deja să vi se aducă?
- Intenţionam să fac acest lucru, când

doamna Pemberton mi-a spus că şi dumneavoastră aveţi aceeaşi grupă.

Robert rămase surprins; privi repede spre Julie, apoi spre copil, încercând să dea un sens informaţiei primite.

- Vreţi să spuneţi că i-as putea dona eu sânge?
- Da, domnule Pemberton. Dacă sunteţi de acord.
- Sigur că sunt de acord. Să-ncepem imediat.

Julie începu să se clatine, abia reusind să se prindă de spătarul unui scaun pentru a nu cădea.

- Aici nu puteţi face nimic, i se adresă asistenta conducând-o din nou în sala de asteptare. Veniţi cu mine. Doar nu vreţi să fiţi inconstientă când Emma îsi va reveni.

I se păru că trecuseră ore în sir până când aceeasi asistentă veni s-o anunţe că fetiţa era acum în stare de constienţă si s-o conducă la salonul unde fusese dusă. în ciuda bandajului care-i înconjura capul, accentuându-i paloarea feţei, Emma arăta mult mai bine.

- Mami. mă doare capul.
- {tiu, scumpa mea. Ai căzut, dar acum nu mai esti în pericol. Te afli la spital si toată lumea s-a purtat frumos cu tine.
- {tiu, mi-a spus unchiul Robert.

în îngrijorarea ei, Julie nici nu-si dăduse seama că în salon erau, de asemenea, doctorul si asistenta, dar nu si Robert.

- Domnul Pemberton a iesit cu puţin timp înainte de-a veni dumneavoastră; s-a gândit că preferaţi să fiţi singură cu Emma.

- Da. Scumpa mea, în afară de faptul că te doare capul, cum te simţi?
- Cred că bine, mă doare braţul şi m-am tăiat la picior.
- Câteva răni uşoare, explică asistenta venind lângă Julie. Nimic îngrozitor. Dacă rana de la cap se vindecă aşa cum ne aşteptăm, în câteva zile poate merge acasă.
- Câteva zile! Nu vreau să rămân singură aici.
- Nici nu vei rămâne, draga mea. Pot rămâne şi eu cu ea?
- Eu ştiu. poate în noaptea aceasta. Da, cred că s-ar putea. Mă duc să fac pregătirile necesare.
- Ei, domnişoară, spuse doctorul venind lângă patul Emmei, sper că de-acum încolo nu te vei mai urca în copaci.
- Am căzut din copac?
- Da, dar discutăm mai târziu despre asta.
- Acum, e timpul să mai dormi puţin. Să nu ai nici o grijă; când te vei trezi, mami va fi lângă tine, o linişti medicul, după care ieşi din salon împreună cu Julie.
- Unde e domnul Pemberton?
- Cred că e din nou în sala de aşteptare. Deoarece rămâneţi aici, ar fi bine să discutaţi cu dumnealui.

- Da. sigur, ezită ea, deşi îşi dădea seama că era inevitabil.

Julie intră în sala de aşteptare, iar Robert se ridică imediat văzând-o.

- I-au dat un sedativ, asa că va dormi. Medicul a spus că pot rămâne aici la noapte. Oare ai putea să ne aduci de acasă câteva lucruri? Doamna Hudson le va pregăti.
- Sigur că da.
- Nu-i asa că deja e mult mai bine?
- Incomparabil.
- Datorită ţie, n-a trebuit s-astepte ca să i se poată face transfuzia. îţi sunt recunoascătoare.
- Mă bucur c-am putut s-o ajut. Totusi. as vrea să te întreb ceva. Cum ai stiut că am aceeasi grupă sangvină ca Emma?
- Mi-a spus Michael.
- Da, înţeleg. Pentru numele lui Dumnezeu, Julie, de ce are Emma aceeasi grupă sanguină ca mine si nu ca Michael? E o grupă rară!
- De unde să stiu? Se-ntâmplă.
- Chiar se-ntâmplă? O prinse de umeri, forţând-o să-l privească în ochi. Julie, vreau să stiu adevărul. Emma este copilul meu?

Capitolul 11

Julie îl privi lung. Se temuse de această clipă încă de când dăduse medicului, involuntar informaţia despre grupa sangvină, dar tot nu era pregătită

să-i facă faţă.

- Nu cred c-ai dreptul să pui o astfel de întrebare.

- Dreptul? Sigur c-am tot dreptul. Trebuie să ştiu dacă Emma e fiica mea.

- Cum poţi pretinde aşa ceva, când ai plecat în Venezuela iară să te mai gândeşti o clipă la mine!

- Nu e adevărat! protestă el, strângând-o de umeri cu putere. M-am gândit la tine în fiecare clipă, dar tu te-ai căsătorit cu Michael - n-ai mai aşteptat să mă întorc, făcându-mă să te dispreţuiesc! Când am venit din Venezuela, te rog să mă crezi c-aş fi preferat să nu te mai găsesc în viaţă!

- }i-am scris, te-am rugat să te întorci. }i-am spus că vroiam să discut cu tine.

- Fără să-mi spui despre ce e vorba! îmi cereai pur si simplu să vin. Cum as fi putut răspunde altfel? Doar nu se schimbase nimic. Am fost obligat să merg la Guaba, să găsesc cauza exploziei. La ce altceva mă puteam astepta din partea ta decât la noi învinuiri sau la un ultimatum? Ah, Julie, n-ai să stii niciodată ce-am simţit în seara aceea când ai plecat; n-ai să stii niciodată ce durere cumplită am simţit când am venit acasă la tine si mi-ai respins cererea în căsătorie! Te doream si te iubeam atât de mult, încât nu stiu cum de nu mi-am pierdut minţile.

- Este atât de mult de atunci.

- Pentru mine, parcă s-ar fi întâmplat ieri. Nici

nu-ţi poţi imagina cât m-a chinuit gândul că, dacă nu mi-as fi pierdut atunci controlul, dacă n-as fi fost atât de nesăbuit, ai fi înţeles exact ce însemna cererea mea în căsătorie: dorinţa de a te păstra lângă mine cu orice preţ.

- Cum pot să te cred?

- Jur că este purul adevăr.

- Poate fi foarte bine o capcană pe care mi-o întinzi pentru a mă determina să mărturisesc cine e tatăl Emmei, ca apoi să-mi iei orice drept asupra ei.

- Julie, gândeste-te; Michael mi-a lăsat-o deja pe Emma în grijă; deja am putere de decizie asupra ei. De ce-a făcut Michael asa ceva?

- Nu stiu; pur si simplu nu stiu.

- Ba stii, Julie. Cine ar fi fost mai îndreptăţit decât mine? Ah, spune-mi, Julie! Spune-mi că-i asa!

- Foarte bine, Robert, strigă ea, privindu-l înspăimântată; Emma e copilul tău, dar nu vei putea dovedi niciodată acest lucru!

- Aşadar, e adevărat, vorbi Robert ca pentru sine, înmărmurit. Dumnezeule! Şi. de ce-aş vrea s-o dovedesc?

- încetează cu jocul ăsta. Ştiu bine ce-nseamnă asta pentru tine. Mă dispreţuiai şi înainte, dar îmi dau seama cât trebuie să mă dispreţuieşti acum. Presupun că nu mă considerai persoana potrivită pentru a avea grijă de fiica ta.

Robert schiţă o mişcare spre ea, apoi, răzgândindu-se, părăsi imediat încăperea,

lăsând-o într-o dezolare totală.

Târziu în aceeaşi seară, un sanitar aduse Juliei lucrurile pe care Robert i le transportase, aşa cum fusese rugat, iar a doua zi dimineaţă doamna Hudson veni s-o vadă pe Emma, reuşind s-o remonteze cu firea ei tonică.

- Nu ştiu însă ce s-a întâmplat cu dumneavoastră, se adresă ea Juliei. Arătaţi îngrozitor.

- N-am dormit bine.

- Dar nu-i numai asta. Doar nu credeţi că mă puteţi păcăli; sunteţi foarte îngrijorată. nu numai din cauza Emmei. Cât despre domnul Robert. Era extrem de supărat când a venit aseară. Chiar mi-a fost milă de domnişoara Lawson.

- Domnisoara Lawson?

- Da, da, Sandra Lawson; a plecat de la noi în această dimineaţă.

- Cum? Bine, dar de ce?

- Din mai multe motive, cred. în primul rând, însă, pentru că Emma va merge la scoala din sat.

- E-adevărat? Mami, e-adevărat? întrebă Emma entuziasmată, desi până atunci părea preocupată de jucăriile aduse de doamna Hudson.

- Dacă doamna Hudson spune asa. Dar cum s-a întâmplat?

- N-am vorbit cu domnul Robert, dar i-am auzit pe ei doi discutând în salon si mai târziu, domnisoara Lawson mi-a relatat în câteva cuvinte. Desi cred totusi c-a preferat să ţină mare parte a discuţiei lor sub tăcere.

- N-a spus nimic de domnul Hillingdon?
- Personal, nu l-am auzit. V-am spus că era extrem de nervos.
- Ei, cel puţin am realizat ceva.
- Asa cred si eu. De fapt, sunt convinsă că individa aceasta nu i-a plăcut niciodată domnului Robert. în plus, nici nu era indicată s-aibă grijă de un copil sensibil.
- Când voi putea să-ncep scoala?
- Calmează-te, Emma, dacă nu vrei să te doară capul din nou. Probabil după Crăciun.
- Super! Super!
- Asta nu-nseamnă că se va face întotdeauna cum vrei tu. De data aceasta, unchiul Robert. Nu mai putu

continua, pradă unei vădite emoţii şi doamna Hudson distrase atenţia copilului până când îşi recăpătă stăpânirea de sine.

Mai târziu, avură un oaspete neaşteptat: Lucy Pemberton.

- Scumpa mea, ce ţi-au făcut?

- Emma se simte mult mai bine, răspunse Julie în locul fetiţei care, din seara în care îi fusese rău în apartamentul lui Robert, avea o oarecare reţinere faţă de bunica ei.

- Uite ce ţi-am adus pentru c-ai fost o fetiţă atât de curajoasă. Aş vrea să ştiu, continuă Lucy întorcându-se spre Julie, de ce nu mi s-a spus nimic aseară?

- Am crezut că Robert....

- Robert mi-a telefonat abia de dimineaţă. Fireşte, era normal să m-anunţi tu.

- Te rog să mă scuzi, dar n-aş fi vrut să-ţi faci griji în mod inutil.

- Inutil? Julie, sunt bunica ei şi am dreptul să ştiu când i se întâmplă ceva grav.

- într-adevăr, Emma a căzut rău; a avut o rană la cap şi câteva zgârieturi, dar acum a trecut.

- A trecut? Doar ştii bine că nu se fac transfuzii decât în cazuri grave. Şi ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi avut sângele necesar!

Aşadar, Robert îi spusese despre transfuzie, dar exista şansa să nu-i fi spus că el fusese donatorul.

- Vreau ca Emma să fie transferată la o clinică particulară. E de neconceput să mai rămână aici.

- Te rog, nu vreau să fie mutată de aici. E aproape de Thorpe Hulme si sper, de altfel, ca diseară să poată veni acasă.

- Am să discut cu Robert! N-o pot lăsa pe nepoata mea într-un astfel de mediu deprimant.

- Cum doresti, nu te pot opri.

- Oare? Robert mi-a spus c-a hotărât s-o concedieze pe domnisoara Lawson. Ştii cumva de ce?

- Emma va merge la scoala din sat.

- O scoală de sat! exclamă ea dezgustată. S-a ajuns prea departe. Nu-l înţeleg pe Robert. Asta este, categoric, opera ta.

- Este bine ca Emma să vină în contact cu alţi copii, îţi dai seama!

- Of, Julie, îmi dau seama de multe lucruri.

Te-as ruga însă să nu-l mai faci pe Robert să sufere de data aceasta.
- Eu? Să-l fac pe Robert să sufere?
- Sunt o bătrână naivă, spuse Lucy, regretând acel moment de slăbiciune de care dăduse dovadă. M-asteaptă Halbird - trebuie să plec. La revedere.
Spre seară, Julie se-ntoarse acasă, în Thorpe Hulme. Deodată, o vază enormă de trandafiri albi îi atrase atenţia.
- De unde sunt? o întrebă ea pe doamna Hudson.
- Au sosit în această după-amiază. Sunt frumosi, nu-i asa?
- Dar de la cine sunt?
- Nu era nici o carte de vizită. M-am gândit că poate stiţi.

- Nu, nu ştiu. Robert a dat vreun semn de viaţă azi?
- Nu, doamnă.
- Poate c-a telefonat la spital.
- Credeţi că el a trimis trandafirii?
- Nu, în nici un caz. Eram doar curioasă dac-ai vorbit cu el azi.
- Aha. Cum se simte Emma?
- Acum dormea. Voi merge din nou la spital de dimineaţă.
- Păreţi obosită, doamnă. De ce nu mergeţi să vă culcaţi?
- Nu, nu încă. Ai cumva idee unde s-a dus domnişoara Lawson?
- Cred că s-a întors la Londra; este posibil

ca, mai întâi, să fi trecut pe la domnişoara Hillingdon. Să vă pregătesc ceva? Dacă mai continuaţi aşa, o să vă-mbolnăviţi şi dumneavoastră.

- Mulţumesc, doamnă Hudson. Nu vreau nimic.

Zgomotul unei maşini oprite brusc în faţa casei o făcu
să tresară.

- Nu sunt acasă pentru nimeni, spuse Julie şi-nchise cu grijă uşa salonului în timp ce doamna Hudson merse să deschidă.

Se auziră imediat paşi şi Robert intră în salon fără să mai aştepte. Julie se duse cât mai departe de el, în faţa căminului, aşteptând ca el să deschidă discuţia.

- Dacă ai venit s-o vezi pe Emma, trebuie să-ţi spun că încă n-am adus-o, începu ea cu prudenţă, văzându-l că tace în continuare.

- Ştiu. Am fost la spital; speram să te găsesc acolo, ca să te aduc acasă. Cum ai venit? Te-a adus Hillingdon?

- Francis? Nu, de ce?

- Spunea că merge la spital s-o vadă pe Emma. Oricum, nu contează.

- Atunci, înseamnă că stii că Emma se simte mult mai bine.

- Da, m-au lăsat s-o văd. Dormea, dar respira linistit si nu mai era atât de palidă.

- Bine.

- La naiba, nu mă-ntrebi de ce-am venit?

- Poftim, te-ntreb. De ce ai venit?

- Am venit să te văd, Julie, spuse el simplu,

cu o figură pe care i se citeau oboseala si încordarea.

- Da? De ce? Nu stiu ce ne-am mai putea spune unul celuilalt. Poate doar ca să-mi spui când să mă astept la o confruntare cu mama ta când va afla că Emma e fiica ta, de fapt.

- Julie! încetează de a mai vorbi asa. Nimeni nu va afla de la mine asa ceva.

- Cum să te cred?

- Pesemne că-ţi închipui că sunt o brută, dacă te astepţi să fac public faptul că fratele meu a hotărât să se considere tatăl copilului meu. Emma va rămâne pentru toată lumea fiica lui Michael; este minimum ce pot face pentru un om pe care l-am iubit si l-am admirat.

- Atunci.. De ce-ai ţinut atât de mult să afli? De ce m-ai determinat să-ţi spun?

- Pentru că sunt suficient de egoist ca să vreau să fiu sigur că nu te-ai căsătorit cu Michael pentru că te-ai îndrăgostit de el.

- Michael a fost foarte bun cu mine, începu Julie tremurând. Nu ştiu ce-aş fi făcut fără el.

- De ce nu mi-ai spus mie? Julie, la mine trebuia să vii, nu la Michael.

- Cum puteam face asta? Nu erai aici, şi apoi cum era să-ţi spun, ca să vii şi să te căsătoreşti cu mine doar pentru că eram însărcinată? Ce minunat ar fi fost.

- Nu-nţelegi. Cât m-aş fi bucurat s-aud aceste cuvinte de la tine.

- De ce spui asta? Uiţi cum mi-ai răspuns la scrisoare?

- Ştiu, ştiu. Eram supărat; încearcă să mă-nţelegi. N-ai vrut să asculţi nimic din ce ţi-am spus; te-am implorat să te căsătoreşti cu mine şi m-ai refuzat; n-ai vrut să înţelegi responsabilitatea mea în cadrul proiectului de la Guaba. Cum puteam ghici despre ce era vorba în scrisoarea aceea? Am rupt-o; nici n-am vrut să răspund. Apoi, m-am răzgândit.

- De ce?

- Nu ştiu. Cred că undeva, în adâncul sufletului, refuzam s-accept că totul se terminase între noi; mai speram să reluăm totul la întoarcerea mea din Venezuela.

- în nici un caz nu asta lăsa să se-nţeleagă scrisoarea ta.

- Ştiu. înţeleg că te-am determinat să cauţi ajutor în altă parte, dar, chiar trebuia să te măriţi cu propriul meu frate?

- N-a fost deloc uşor să iau această hotărâre, crede-mă, dar eram singură şi Michael a fost unica fiinţă care a dovedit înţelegere şi bunătate faţă de mine. M-a rugat să-ţi scriu şi să-ţi spun adevărul. Ştia că-ţi vei asuma răspunderea, dar nu te-am vrut în astfel de condiţii.

Julie încercă să se-ndepărteze de el, îngrozită la gândul că nu-şi mai putea ascunde sentimentele, dar Robert o ajunse din urmă şi, prinzând-o ferm şi posesiv, o trase spre el.

- Dumnezeule, Julie, nu mă alunga din nou! gemu el.

- Chiar dacă eşti tatăl Emmei, eşti logodit cu Pamela Hillingdon şi n-ai nici un drept să mă

forţezi să facem dragoste, protestă ea, rezistând cu greu plăcerii înnebunitoare de a-l simţi aproape.

- Ba, am toate drepturile din lume. Te iubesc, Julie. N-am încetat nici o clipă să te iubesc, chiar atunci când te-am urât şi, crede-mă, te-am urât din tot sufletul când am aflat că te-ai căsătorit cu Michael. Şi tu mă iubeşti, nu încerca să negi.

- Nu neg acest lucru dar. nu voi fi niciodată.. amanta ta!

- Asta ţi-ai închipuit?

- Ce altceva? Doar eşti logodit cu Pamela.

- La naiba cu Pamela! N-o iubesc şi nici n-am iubit-o vreodată. De altfel, i-am şi spus asta de dimineaţă.

- I-ai spus asta?

- Sigur că da. Doar nu credeai că, din clipa în care am aflat că. şi tu m-ai iubit în tot acest timp, aş mai fi putut suporta să-mi împart viaţa cu o altă femeie. Ah, Julie,

dac-ai şti cât m-a chinuit amintirea acelor. Buzele lui le căutară lacom pe ale ei, în timp ce se redescopereau după agonia acelor ani de despărţire. Trebuie să te căsătoreşti cu mine, Julie! Promite-mi. altfel nu ştiu de ce-s în stare!

- Ah, Robert! Mă căsătoresc cu tine în clipa în care hotorăşti dar, mai întâi, trebuie să-mi cer şi eu iertare. Am făcut o prostie acum şase ani; şi eu am fost vinovată în egală măsură. Apoi, când am fost însărcinată. am vrut copilul, înţelegi? Vroiam copilul tău.

- Nu-mi vorbi aşa tocmai acum. Te doresc

îngrozitor, dar sunt hotărât să nu fac dragoste cu tine decât după căsătorie.

- Şi. e adevărat ce-ai spus în legătură cu Emma?

- Categoric. Nu vom şti adevărul decât noi doi.

- Dar mama ta?

- I-am spus că între mine şi Pamela s-a terminat totul. Dacă a ghicit adevărul, nu va spune niciodată nimic - de asta poţi fi sigură. Acum, spune-mi ceva: dacă. dacă n-aş fi bănuit eu, mi-ai fi spus vreodată?

- Ca să-ţi închipui că încerc să te despart de Pamela?

- La naiba, doar ţi-ai dat seama după cele întâmplate sâmbăta trecută că sentimentele mele faţă de Pamela nu însemnau nimic faţă de ceea ce simţeam pentru tine. Din fericire, Sandra a tăiat leagănul; e îngrozitor că spun acest lucru, dar dacă nu s-ar fi întâmplat accidentul Emmei, am fi continuat jocul acela prostesc luni de zile.

- Te-ai fi căsătorit cu Pamela în primăvară?

- Crezi? Din clipa în care ai coborât din avion, din clipa în care am aflat că Michael e mort, am ştiut că, mai devreme sau mai târziu, îţi voi spune ce simt.

- Atunci când am iesit cu Francis. ai fost atât de supărat.

- Eram gelos! Şi, dac-ai fi avut mai multă încredere în mine, ai fi înţeles exact ce înseamnă furia aceea egoistă.

- Ah, Robert. Dar cum ai aflat de leagăn?

- Doamna Hudson mi-a spus.

- Ce noroc am avut c-ai venit atunci! Dar, chiar. de ce venisesi?
- Veneam de la familia Hillingdon. După prânz, Francis încercase să mă convingă cât de fericită ar fi fost Emma dac-ar fi mers la scoala din sat.
- Eu. l-am rugat să discute cu tine.
- Ştiu. M-am înfuriat, mai ales că, după cele întâmplate săptămâna trecută, mă gândeam să propun asta chiar eu.
- Adevărat? Ah, dragul meu, mă bucur atât de mult.
- Era clar că Emma nu putea avea o reacţie pozitivă faţă de o femeie ca Sandra Lawson. în plus, îmi displăcea faptul că fusese adusă pe post de observator al purtării mele. Spune-mi, când te căsătoresti cu mine? Trebuie neapărat să ne grăbim.
- Trandafirii albi! exclamă ea, înţelegând deodată. Tu mi i-ai trimis!
- Cine altcineva?
- După cele întâmplate ieri seară la spital, nu mi-as fi putut închipui niciodată că-mi vei trimite flori.
- N-as fi vrut să te las acolo, dar trebuia să discut mai întâi cu Pamela înainte de a veni la tine; trebuia să-mi recapăt libertatea.

- Crezi că. Michael a lăsat-o pe Emma în grija ta în speranţa unui deznodământ?
- Posibil. foarte posibil. Ştia că, fără un motiv întemeiat, n-ai fi luat niciodată legătura cu mine şi vroia să fie sigur că vei avea întotdeauna

tot ce-ţi trebuie.
- Dar n-avea cum să ştie că tu. sau că eu.
- Oare? Probabil că şi-a dat seama, venind atunci în Anglia, când Emma n-avea decât doi sau trei ani, că mă interesa viaţa voastră acolo mai mult decât ar fi fost normal.
- Ah, Robert, sunt o femeie norocoasă.
Rămaseră câteva clipe tăcuţi, unul în braţele celuilalt,
apoi Robert o îndepărtă uşor.
- Dacă nu plec chiar acum, voi face un lucru necugetat. Julie, te ador, dar trebuie să fiu raţional. Acum, ştiind că te vei căsători cu mine, pot să aştept.
- Bine. Când mai vii?
- Mâine dimineaţă, ca să mergem la spital să-i spunem şi Emmei. Crezi că se va supăra?
- Ştii bine că te adoră.
- Şi într-o zi, când va fi suficient de mare să înţeleagă, îi vom spune adevărul, şopti Robert sărutând-o. Sigur că va înţelege. doar este fiica ta.
Sfârşit